

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and intense gaze, covered in extensive tattoos, including a large skull on his chest and wings on his arms. He is wearing a red garment.

BLOOD

Always

JILL RAMSOWER



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jill Ramsower'ın Kitapları

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Sonsöz

[Jill'den Bir Not](#)

[Beş Aile Dizisinde Fae](#)

[Oyunları Dizisinde](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Gölge Oyunu Örneği](#)

KAN HER ZAMAN

Jill Ramsower

JILL RAMSOWER'IN KİTAPLARI

BEŞ AİLE

Sonsuza
Kadar Yalan
Asla Gerçek
Kan Her
Zaman

FAE OYUNLARI SERİSİ

Gölge Oyunu
Alacakaranlık
Kuşatması
İhanetin Gölgeleeri
Hiçlikten Doğan
Geceyarısının
Sonu

BLOOD *Always*

Kan Daima bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Tasarımı Hang Le
Kapak Modeli Anthony
Lowther
Fotoğrafçı Chris Davis Specular'da
Düzenleyen Rebecca's Fairest Reviews

Bölüm 1

Maria

"Beklediğim kadar uzun değilsin."

Kelimeler dudaklarımdan filtresiz akıyordu. Bazıları açık sözlü olduğumu söylerdi. Diğerleri bana patavatsız derdi. Hiçbirinin ne düşündüğü umurumda değildi. Gereksiz yere boşboğazlık etmek gibi bir alışkanlığım yoktu, ama ruh halim değiştiğinde, katıksız fikirlerimi söylerdim.

Yakında kocam olacak adamla konuşurken özellikle uygun görünüyordu. Dürüstlük, sadakat ve tüm bu saçmalıklar.

Babama acele karar vermeyeceğime dair söz vermiştim ve bu söz, buluşmamızdan önce Matteo De Luca'yı incelemekten kaçınmamı da içeriyordu. Normalde bir duruma asla bilgisiz girmezdim. Düşmanla iyi geçinmek gibi bu da varlığımın her zerresine aykırıydı.

Gallo ailesinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

Patron yardımcısı ve örgütün yüzü olarak De Luca öfkem için mükemmel bir hedefti. Onu görmek bile kıpkırmızı manikürlü tırnaklarımdan hassas avuç içlerime batmasına neden oluyordu. Üzerimdeki baskıyı hafifletmek için, parmağını bile kıpırdatmaya fırsat bulamadan onu nasıl öldürebileceğimi tüm ayrıntılarıyla hayal ettim.

Katartikti.

Benim mutlu yerim, eğer istersen.

Bu kanlı fantezileri gerçekleştirmekten başka bir şey istemezdim; ancak o sarı tuğlalı yolda yolumu kesen birkaç büyük kaya vardı. Bir rakibi öldürdüğüm için aileme karşı yapılacak misilleme bir yana, De Luca'ya bir şans vermek için babama söz vermiştim. Gallo ismiyle anılan herkes hakkında önceden oluşturduğum önyargıları bir kenara bırakacaktım.

Lucciano ve Gallo aileleri arasında yıllar içinde gelişen küçümseme, nişanlımla hiç tanışmadığım anlamına geliyordu. Rakiplerimizden haberdar oluyorduk ama De Luca'yı olası bir evlilik açısından inceleme zahmetine hiç girmemişim. Buluşmamıza hazırlanırken onun geçmişini incelememiş olsam da, kendimi Fil Adam'a bağlamadığımdan emin olmak için birkaç fotoğrafına göz atmama izin verdim.

Resimler onu daha uzun gösteriyordu.

Belki de açılar yüzündendi. Ya da belki de varlığıydı - kendini tartışmasız bir şekilde iddialı bir şekilde taşıyordu. Kısa boylu değildi ama yaklaşık 1.80 boyuyla benden sadece 15 santim uzundu.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu, gerçek bir endişe belirtisi göstermeden.

Güzel. Koca olarak bir vajina istemiyordum. Hiç kocam olmamasını tercih ederdim ama eğer bir kocam olacaksa, ağzımı her açtığımda beni terslemesini kesinlikle istemezdim. Standart *Notebook izleyen*, kızlar gecesi yapan kadınlardan değildim. Duygusal ya da dokunaklı şeyler yapmazdım.

"Hayır, sadece bir gözlem."

Ellerini arkasında kavuşturdu ve eğleniyormuş gibi görünen bir ifadeyle başını öne eğdi. "Paylaşmak istediğin başka gözlemlerin var mı?"

Bana verdiği tepki hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Genelde insanlar ya bana sinirlenir ya da beni tamamen yok sayarlardı. Eğlendirmeye meyilli değildim. Onun tepkisi beni biraz rahatsız etti.

Dilimde tedirginliğin tadı.

Onu süzerken gözlerim kısa, koyu renk buklelerinden yakasının altından görünen mürekkepli deri kıvrımlarına gitti - mafyanın içinde doğmuş bir adam için hiç de alışılmadık bir durum değildi. Gümüş rengi benekli, düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı. Benden on yaş büyük olmasına rağmen, tuzlu ve biberli sakalı ona birçok erkeğin kaçınacağı daha da olgun bir görünüm veriyordu.

Merak ettim. Umurunda değil miydi?

Yoksa Gümüş Sırtlı, bir patron yardımcısı olarak stratejik bir tavır mı sergiliyordu?

Kıyafetlerine gelince, kusursuz bir şekilde dikilmiş bir takım elbise ve tertemiz siyah elbise ayakkabıları giyiyordu. İlk geldiğimde sol bileğinde platin bir Rolex olduğunu fark etmiştim ama ellerinin arkasındaki dövmeleri saymazsanız, sahip olduğu tek aksesuar buydu.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama tamamen klinik anlamda çarpıcıydı. O bir ikilemdi. Bir muamma. Kibar bir işadamı görünümüne bürünmüş acımasız bir gangster. Uğraştığım adamların çoğu, yansıtmaya çalıştıkları imaj ne olursa olsun, hayduttan biraz daha fazlasıydı. De Luca ise gerçek bir adamdı. Zarafet ve kibarlık kılıfına bürünmüş vahşi pençeleri vardı.

İlgi gösterdi.

Başka bir gözlemim var mıydı? "Hayır," diye yanıtladım. Paylaşmak istediğim bir şey yoktu.

İşte yine eğlence. Hayal mi görüyordum? Hayır. Hesapçı yeşil gözlerinde bir parıltı vardı.

Beni eğlendirici bulmasını istemedim. Bu bir iş anlaşmasıydı, *The Bachelor*'ın bir bölümü değil.

"O halde, neden oturmuyoruz? Konuşmamız gereken birkaç konu var." Manhattan'daki lüks dairesindeki modern koltukları işaret etti. "Size bir içki getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim." Bunun bir tür randevu olduğuna dair olası önyargıları engellemek için buluşmamızı kasıtlı olarak sabah 9'a ayarlamıştım. İçki içilmeyecek, vücut sıvıları değiş tokuş edilmeyecek ve kesinlikle duyguların itirafı olmayacaktı. "Motivasyonunuzun ne olduğundan emin değilim ama sizi temin ederim ki, benim açımdan bu anlaşma tamamen iş amaçlı."

Bir sonraki yemeğini ölçen bir panter zarafetiyle karşımdaki sandalyeye oturdu. "O zaman aynı fikirdeymişiz gibi görünüyor. Ailelerimiz birleşmekten büyük fayda sağlayacaktır ve evliliğimiz bunu gerçekleştirmenin en kapsamlı ama en kısa yoludur."

"Anlaştık."

"Ancak," diye daha yavaş devam etti. "Etrafımızdaki insanlar aptal değil. Sahte bir evlilik kitleleri birbirleriyle dost olmaya ikna etmeyecektir. Umarım oynamanız gereken bir rol olduğunu anlamışsınızdır ve bunu ikna edici bir şekilde yapmanız gerekecek. Eğer dünya maskelerimizin arkasını görebiliyorsa bu maskaralığın bir anlamı yok."

Karşılıklı anlayışımızla omuzlarımdaki gerginlik tam hafiflemişti ki, kaslarım tekrar kenetlendi. Tam olarak ne söylemeye çalışıyordu? "Halkın içinde gerekeni yapabilirim ama bu numara buraya kadar. Kendi evimde bir yalanı yaşamayacağım. Seninle konuşmak istemiyorsam, konuşmam. Ve eğer seninle sevişirsem, bunu canım istediği için yaparım, herhangi bir görev duygusuyla değil."

"Gerekli olan şey herkesin önünde sevgi gösterileri olacak. Açıkça değil ama sen de *pek uysal* bir tip değilsin. Sadece dokunuşuma tahammül etmekle kalmayıp bundan gerçekten zevk alıyor gibi görünebilecek misin?" Bir köşeli kaşını kaldırarak eldiveni aşağı atıyordu.

Hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atan biri olmadım.

Ayağa kalkarak aramızdaki boşluğu kapattım ve kucağına oturdum. Tanrı'ya şükür o sabah elbise yerine straplez kazak giymeyi tercih etmiştim. Kendimi gümüş bir tepside sunmak değil, bir açıklama yapmak istiyordum.

Parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirip kendimi santim santim kaslı kalçalarına indirirken bakışlarını esir alarak dayanılmaz derecede yavaş hareket ettim. "Benden ya da ne *gerekiyorsa* yapma yeteneğimden asla şüphe etme," diye mırıldandım kulağının birkaç santim ötesinden. Sıcak elleri belimi kavradığında gözümü kırpmadan arkama yaslandım.

Onu ne kadar itici bulduğumu bir bilse, rolü ne kadar inandırıcı oynayabildiğimi fark ederdi. Hal böyleyken, yeşil bakışlarında öyle dumanlı bir sıcaklık vardı ki, acaba kendisi de bu rolü yutuyor muydu, aramızda bir şeyler gelişebileceğini düşünüyor muydu diye merak ettim. İmkânı yok.

"Ya siz ve ben neyin gerekli olduğu konusunda hemfikir değilsek?"

"Aşık bir kadın gibi görünmek için ne gerektiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Belimi sıkıca kavradı ve etrafımızdaki hava sanki bir düğme çevrilmiş gibi değişti. Sanki bir saunadaydık ve alev alev yanan kayaların üzerine su atılmıştı da havaya sıcak buhar yayılıyordu.

"Belki de bunu test etmeliyiz."

Eli enseme kavradı ve dudaklarımı öne doğru iterek onunkilere çarptı. Donup kalmıştım. Sersemlemiştim. Parmakları neredeyse bir tasma gibi boynumun etrafını sarıyordu. Dudaklarım beynimden önce çalışmaya başladı, onunkilere bastırıyordu. Deneme. Ne olduğunu anlamadan dilim dışarı fırladı ve dudaklarındaki nane kalıntısının tadına baktı. Lezzetli serinlik midemi kemiren bir açlıkla burkulmasına neden oldu. Onun ciğerlerinden gelen hava benimkini doldururken, bu his beni gerçekliğe geri döndürmeye yetti.

Neyim var benim?

İçimin derinliklerinden nefret fişkırdı ve sızdı.

Ona karşı. Kendime.

Kendimi sandalyenin arkasına atarak bir kolumu boğazına doladım ve sıktım. Bir saniyeliğine, boğazının ödüllendirici kasılmalarının koluma karşı bir pitonun sarmallarındaki bir fare gibi savaştığını hissettim. Ama bu duruma alışması ve kendini ve sandalyeyi geriye doğru fırlatması uzun sürmedi.

Tutuşum ona hava aldırarak kadar gevşemişti ama onu bırakmayı reddettim - bu ona karşı en iyi stratejimdi. Sonunda devrilmiş sandalyede yattığı yerin arkasına çömeldim, kolum hâlâ boynundaydı ama çok daha az avantajlı bir açıyla. De Luca geriye doğru bir omuz yuvarlaması yaptı ve kaba kuvvetini kullanarak elimden kurtuldu. Dizlerimizin üzerinde, birbirimizden sadece birkaç santim uzakta, ikimiz de nefes nefese birbirimize baktık.

"İznim olmadan bana bir daha asla dokunma." Tehdidimin ciddiyetinin altını çizerek yumuşak bir sesle konuştum.

"Kendini sikime yasladığın anda rızanı verdin." "Bu bir davet değil, bir gösteriydi ve sen de bunu biliyordun."

Beni artan bir merakla inceledi, sanki müstakbel karısı değil de yeni bir hayvan türüymüşüm gibi. "İçinden gelen tepki beni öpmek yerine öldürmekse, bu iş asla yürümez." Üzerindeki görünmez tozları silerek ayağa kalktı. "Bugünün tanışma ve birbirimizi tanıma günü olması gerekiyordu ama sanırım tanışma faslı sona erdi."

Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim, dalgalarımı tekrar yerine oturtmaya çalıştım.

sinir bozucu minnowlar gibi vicdanımı kemiriyordu. "Anlaşmadan cayıyor musun?"

"Hayır, sadece birinci raunda bir son veriyorum."

İlginç. Çoğu erkek bana deli damgası vurur ve başka yöne giderdi. Bir yanım kazandığım için sevinirdi ama daha büyük bir yanım babamı ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığımı fark ederdi.

Rahatça saatine baktı ve devam etti. "Bu sabahki tek taahhüdüm sen değilsin. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğine dair söz veriyorum. *İlişkimizin* ince ayrıntılarını çözmemiz için bolca zamanımız var. Ancak, sen gitmeden önce çözmemiz gereken birkaç önemli konu var. Günlerimin çoğunu Hamptons'da patronuma ait bir malikanede geçiriyorum. Orada benimle birlikte yaşamana ihtiyacım olacak."

"Ev sadece patronunuza ait değil, kendisi de orada yaşıyor, doğru mu? Angelo Sartori ile aynı evde yaşamamı mı istiyorsunuz?" Son yılların en acımasız mafya patronu olarak biliniyordu. Dengesizden biraz daha az. Sabahları kahvemi paylaşmak isteyeceğim biri değil.

Ona verebileceğim tek şey, deliliğini gizlemeye hiç çalışmamış olmasıydı. Çoğu insan bunu kalın bir kapatıcı tabakası ve sahte bir bronzlukla örtmeye çalışırdı. Gallo kaptanı Stefano Mariano ve amcam Sal gibi adamlar. Onlar korkmanız gereken adamlardı. Çürümüş ruhlarını gizlemek için bebekleri öpen ve hayır kurumlarına bağış yapan adamlar.

"Evet, ama oldukça münzevi biri haline geldi. Onu göreceğinizden bile şüpheliyim."

"Tam olarak neden orada yaşıyorsun?" Çoğu erkek, özellikle de güçlü erkekler, kendi evlerinin kutsallığını tercih ederdi.

"Lojistik açıdan daha kolay oldu. Ayrıca manzara da eşsiz." Meydan okumam onu rahatsız etmemiştii. Bu vurdumduymaz adamda duygusal bir tepki uyandırmak için ne gerektiğini merak ettim. Benim saldırım bile onun mükemmel bir şekilde yontulmuş başlığında bir tüy bile uyandırmamıştı. Kendi ham duygularımı kontrol altına almak yıllarımı almıştı ama De Luca doğal olarak sakin görünüyordu.

Seçeneklerimi tartarken birkaç kalp atışı boyunca onun soğukkanlı bakışlarını üzerimde tuttum. "Patronun tek bir yanlış adım atarsa giderim. Bir deliyle yaşamayacağım."

"Bu bir sorun değil."

"Güzel. Tören için bir tarih belirlediniz mi?"

"Bilmiyorum ama babanla malikanede bir Bağımsızlık Günü barbeküsü düzenlemeyi konuştuk. Eğer bir itirazın yoksa, bu etkinliği nişanımızı duyurmak için kullanabilir ve oradan devam edebiliriz."

İki haftadan daha az.

Resmi bir duyuru yaptıktan sonra geri dönüş olmayacaktı.

Bir an için görüşüm değişti. Nefes almayı unutmuştum. Randevuları tartışmanın beni neden etkilediğinden emin değildim. Sanki evlenmeyi planlamış ve hayatım boyunca kurduğum Beyaz Atlı Prens'le yuva kurma hayalinden vazgeçmiştim.

Peki neden kalbim aniden göğsümde isyan ediyordu?

Evlilik hiçbir şeyi değiştirmedii.

Mantrayı tekrarlayarak sakinleştirici bir nefes aldım. "İyi. Başka bir şey var mı?" Evlilik sözleşmesini tartışmaya gerek yoktu; bu çapta bir mafya evliliği ömür boyu sürecekti. Geri kalan her şey daha sonra halledilebilirdi.

Gitme ihtiyacı vahşi bir kedi gibi beni pençeledi.

Ayağa kalkıp göğüs cebinden telefonunu çıkarırken, "Bence en azından numaralarımızı değiştirmeliyiz," diye önerdi.

Cep telefonumun numaralarını sıraladım ve kapıya doğru döndüm. "Maria, bir şeyi daha unutuyorsun."

Sesine tepki verdiğim için hain mideme lanet okuyarak arkama baktım.

De Luca aramızdaki mesafeyi kapattı ve sol elimi avucunun içine aldı. "Bana vurma," diye mırıldandı.

Temas noktamıza baktım ve parmağıma bir elmas yüzük takmasını izledim. Beğenmek istemedim ama başka seçeneğim yoktu. Çok zarifti. Aşırı gösterişli değildi ama açıkça özel bir tasarımdı. Çoğu kadın yüzüğü aşka olan bağlılıklarının mükemmel bir simgesi olarak görürdü. Bense ışıltılı bir ömür boyu hapis cezasından başka bir şey görmüyordum.

Ona bakmak için bakışlarımı kaldırdım ve gözlerinin yüzümde sabitlendiğini gördüm. Tepkimi izliyordu. Beni okuyordu - incelemesi tenimi gıdıklayan küçük karıncalar gibiydi.

"Umarım aptal gibi sıırtmamı beklemiyorsunuzdur. Ben öyle biri değilim."

"Bunun bir iş olduğunu sanıyordum." Sesi uzaktaki gök gürültüsünün gümbürtüsüydü. Bu sesin içime yaptığı şeyden nefret ediyordum.

Uzattığı eli benimkini bıraktı ve gözlerim göğsüne kaydı.

"Tabii ki... öyle," diye kekeleyorum. "Ben de bunu kastetmiştim." Beceriksiz bir ergen gibi tökezlediğim için kendimi acımasızca azarladım.

Matteo De Luca'nın beni alt üst etme yeteneği vardı. Onunla bir hafta geçirirsem, eve nasıl döneceğimi bilmeden tavşan deliğinden aşağı düşen Alice olurdum. O muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en büyük tehditti ve kendimi onun ağına düşürmekten başka seçeneğim yoktu.

Vedalaşmadan, kaçma ihtiyacımın çok belli olmamasını umarak çıkışa doğru döndüm.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Maria," diye seslendi arkamdan, ama ben onun sözlerini kabul etmedim.

Ön kapıyı açarak asansöre doğru ilerledim. Adımlarımı hızlandırmamak için kendimi zor tutuyordum. De Luca beni izliyor olacaktı ve ona beni herhangi bir şekilde etkilediğine dair daha fazla kanıt vermek istemiyordum. Cüssesinin ve mevkisinin beni korkuttuğunu düşündüğüne şüphe yoktu ve bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Çocukluğumdan beri hiçbir şeyden korkmamıştım. Sadece ondan ve beni kontrol etmeyi düşünen herkesten kurtulmak istiyordum.

Bağımsızlığımı her şeyin üstünde tutuyordum - ailem hariç.

Babamın mafya ekibi hayatımı kurtarmıştı. Bana bir amaç verdi. Yön.

Modern toplumun yasalarının dışında yaşayan insanlardan oluşan bir örgüttü. Onların benzersiz sessizlik ve şiddet kuralları, içimde biriken nefreti kontrol edebildiğim kadar yönlendirebilmemi sağladı. Onu kullanmamı. Babam ve adamları beni kendini yok etmenin eşiğindeki umursamaz, sümüklü bir çocuktan, erkekleri dizlerinin üzerine çökertebilecek ve düşmanları mezarlarına gönderebilecek güçlü bir kadına dönüştürdü.

Onlara her şeyimi borçluydum.

Görücü usulü bir evlilikle hayatımı birliğe teslim etmek pek de fedakârlık sayılmazdı. Onlar olmasaydı çoktan ölmüş olurdum. Bu yüzden kurallarımıza bu kadar sıkı bağlıydım. Hayatımı birliğe borçluydum ve onun kurallarına göre yaşayacaktım.

Hükümet kanun ve yönetmelikleri mi? Şaka gibi.

Terbiye ve ahlak mı? Zayıflar tarafından skoru eşitlemeye yardımcı olmak için kullanılan araçlar.

Birinin keyfi, yanlış yönlendirilmiş adalet ve eşitlik girişimine dayanarak gücümünden vazgeçmezdim. Eylemlerimi yönetmesine izin vereceğim tek kanun, aile kanunumuzda

belirtilenlerdir.

Lucciano'lar için bağımsızlığımdan vazgeçerim.

Ailesinin hayatımı paramparça ettiği adama kendimi bağladım.

Bölüm 2

Matteo

Sigarayı bırakmam bu kadar uzun sürmeseydi, Maria kasırgası kapımdan içeri girdiği anda yakardım. Bir ciğer dolusu Marlboro'yu dudaklarımın arasından geçirmeyi hayal ettiğimde nikotinin damarlarımda süzülen ipeksi dokunuşunu neredeyse hissedebiliyordum. Sigara içmeyeli on yıl olmuştu. Stresli hayatımdaki hiçbir şey beni bu alışkanlığa geri döndürememişti ama eğer bir şey döndürebilseydi, bu Maria olurdu.

O sadece bir doğa gücü değildi; küresel boyutlarda bir doğal afetti. Dünyanın sonunu getiren.

Ve üzerine yağmak üzere olduğu benim dünyamdı.

Peki neden bunun olmasına izin veriyorum?

Bu soruya cevap vermek istediğimden emin değildim. Maria, tüm yüzünüzü terleteceğini bildiğiniz ama yine de vazgeçemeyeceğiniz kadar lezzetli olduğu için yediğiniz o baharatlı Kore yemeği idi. Kadın hayatımı her yönden zorlaştıracığından emindi, ama verdiği tatlı teslimiyetin küçük tadı beni uzaklaşmaktan alıkoymaya yetti. Öpüşme sırasında bir anlığına omurgası tutuşumun içinde eridi. Birdenbire çölde mahsur kalmış, hayat kurtaran suyun alaycı tadına bakmış bir adam oluverdim.

Çoğu kadın gibi olmadığını biliyordum. Aldığımız bilgilere göre kız kardeşleriyle ya da başka kadınlarla nadiren takılıyordu. Kuzeni Camilla, buluşmamızdan günler önce havalı bir barda kız kıza bir doğum günü toplantısı düzenlemişti. Adamlarımdan biri Maria'nın içkisini yudumladığını, duvara yaslandığını ve onunla konuşmaya çalışan her erkeği geri çevirdiğini söyledi. Gülümsediği tek bir fotoğrafını bile bulamadım. Ne yaptığımı bilsem bile, evime kadar gelen bu kadın beni yine de şaşırtmıştı.

Sadece şaşırmadım, ilgimi çekti.

Maçı reddedebilirdim. Bunu yapsaydım hayatım çok daha basit olurdu, ama içimde yaşayan manyak mazoşist bir meydan okuma imasıyla canlandı. Deli herif.

Maria sadece karmaşık değil, deliydi de. Tek kurtarıcı özelliği neydi? Bir aşk bağlantısı için yanıp tutuşan bir bin yıllık değildi. Babası ailelerimizi birleştirmek için evlilik teklif ettiği andan itibaren tüm anlaşmayla ilgili en büyük endişem buydu. Başka bir Genovese kızı olsa sorun olurdu.

Öte yandan Maria, çirkin duygu karmaşası olmadan yatakta patlayıcı olacaktı - mükemmel kombinasyon. Ve kendini benim yatağında bulurdu. İsterse küçük kucak dansına gösteri de diyebilirdi. Külotunu ıslatan uyarılmanın kokusunu almak için parmaklarımı içine sokmama gerek yoktu. *Gösterisinden* zevk alıyordu ve ihtiyacım olan tek şey bu cesaretti.

Enzo Genovese'nin Maria'yı evlenmek için gönüllü yaparken ne düşündüğünden emin değildim ama daha mükemmel bir kadın seçemezdi. Tabii ki, dizlerine kadar sorunlara batmıştı, bu yüzden belki de bu eşleşmeye o kadar da kafa yormamıştı. Çoğu kişi tarafından Enzo olarak bilinen Vincenzo, alt patronu Sal Amato'nun kendisine sırt çevirmesinden sonra temizlik yapma sürecindeydi. Enzo'nun en iyi arkadaşım dediği adam, Enzo'nun patronluk rolünü gasp etmek için Maria'nın kız kardeşi Alessia'yı kaçırmak da dahil olmak üzere bir dizi affedilemez eylemde bulunmuştu.

Ailemden bir adamın kadının kaçırılması olayına karıştığı ortaya çıkınca, Enzo'nun kızının kaçırılmasından birkaç saat sonra geri getirilmesine yardımcı olabildim. Ailelerimiz birbirlerine karşı pek de misafirperver değildi; en ufak bir hakaret, yılların düşmanlığıyla kolayca büyütülebilirdi. Adamımızın bu işe karışmak için geçerli sebepleri olsa da, Enzo'nun kızına zarar vermek şehre savaş getirebilirdi. O yolda yürümek için bir neden göremedim... şimdilik.

Sorunun çözülmesine yardımcı oldum ve bir ay önce Enzo'dan özel bir görüşme talep eden bir çağrı alana kadar işimizin sona erdiğini düşündüm. Pek şaşıracak bir tip değildim ama daveti merakımı uyandırmıştı. Ailelerimiz sadece yağ ve sudan ibaret değildi; bir varil benzinin içine atılmış dinamit gibiydik; bu kombinasyon bütün bir şehir bloğunu yakabilirdi.

Ailelerimizin gerekli ticari işlemler dışında birbirleriyle çok az ilgisi vardı. Enzo'nun ne konuşmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama daveti reddedemeyecek kadar meraklıydım.

"Matteo, bana katıldığın için teşekkür ederim. Benimle özel olarak görüştüğün için minnettarım." Mevcut şantiyelerinden birinde operasyonları koordine etmek için kullanılan küçük inşaat karavanına girdiğimde Enzo elini bana doğru uzattı.

Harap haldeki karavan eğer bir günlükse yirmi yaşında olmalıydı. Çarpık duvarlar boyunca sahte ahşap paneller dalgalanıyordu ve altın rengi muşamba zemin, bir çocuğun okul defterindeki çıkartmalar gibi köşelerden yukarı doğru çekiliyordu. Karavanın en ucunda birkaç sandalyeyle birlikte masa görevi gören dar bir masa vardı. Dumanın belli belirsiz kalıntısı odaya sinmiş, şüphesiz duvarlara ve pencerenin altındaki yırtık pırtık kahverengi kanepeye işlemişti.

Derme çatma ofis tamamen faydacıydı ve bir buluşma beklediğim son yerdi.

Uzun süre gölgede kaldığı için adamı çok iyi tanımiyordum, ama başkalarını etkileme ihtiyacıyla hareket etmediğini çabucak öğreniyordum. Bu özelliğini çok takdir ediyordum. Dünyamız, güç arayışı içinde kendi önemlerini abartmaya çalışan gösterişçilerle doluydu. Saygı duymam gereken erkeklerin sessiz olanlar, yani övünmeye gerek duymadan kendine güvenenler olduğunu erkenden öğrendim. Bir yelken balığı zıpkın burnu ve parıldayan sırt yüzgeciyle etkileyici görünebilir, ancak korkmanız gereken derinlerde yüzen sinsi büyük beyazdır.

Enzo strateji ve başarıya odaklanmış bir iş adamıydı, güç gösterisine değil. Hafife almayacağım bir adamdı.

Elimi uzatarak selamını kabul ettim. "Buluşma talebinizin beklenmedik olduğunu kabul ediyorum. Umarım kızınızla ilgili başka sorunlar yaşanmaz."

"Hayır. Lütfen oturun, neden burada olduğunuzu açıklayacağım." İki katlanır ziyaretçi sandalyesinden birini işaret etti ve küçük masanın arkasındaki sandalyeye oturmak yerine diğerine oturdu. Benim alt düzey bir patron olmama rağmen, bizi eşit seviyeye getirmeye çalışıyordu.

Onun lehine bir başka nokta.

Oturmam için bana bir an verdi ve sonra devam etti. "İkimiz de ailelerimiz arasındaki tansiyonun yükseldiğini biliyoruz. Bizi topyekûn bir savaşta karşı karşıya getirmek için fazla bir şey gerekmez. Beş Aile arasında bir kez savaş yaşadım ve gerekirse bunu tekrar yapabilirim. Ancak, işin o noktaya gelmesi için bir neden göremiyorum. Kuruluşlarımızın on yıllardır gördüğü en büyük refah döneminde yaşıyoruz. Neden küçük tartışmalarla dikkatleri üzerimize çekelim? Federaller teröristleri durdurmaya odaklanmışken bu zamanı içeriden gelen saldırılara maruz kalmak yerine büyümek için kullanmayı tercih ederim." Durakladı, ifadesine vereceğim yanıtı ölçerken ela gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Ekipler arasında savaşmanın hiçbirimize fayda sağlamayacağını kabul ediyorum, ancak

iki aile arasında yıllardır süregelen bir sorun var. Kolay kolay da ortadan kalkmayacak. Sanırım bu sorunu nasıl çözebileceğimize dair bir öneriniz var?"

Enzo bana öyle bir dikkatle bakıyordu ki, daha küçük bir adam olsa kıvranırdı. İlk baskı belirtisinde boyun egecek duruma gelmemiştim. Yılların tecrübesi soğukkanlılığımı ve sırlarımı korumamı sağlamıştı; ona terli avuçlar ya da fırlayan gözler şeklinde bilgi verecek değildim.

"Geçmişte aileler, bağların güçlenmesine yardımcı olmak amacıyla kutlamalar için bir araya gelirdi. Düğünler, doğum günleri, mezuniyetler - aileleri bir araya getiren düzenli etkinlikler düzenlenirdi. Artık neredeyse tamamen özerkiz ve bunun değiştiğini görmek istiyorum. Düğününe gittiğiniz ve çocuklarınızın birlikte oynamasını izlediğiniz bir adamdan nefret etmek çok daha zor."

Onun bakış açısını değerlendirirken başımı salladım. "Katılıyorum. Bu uzun vadede kesinlikle yardımcı olacaktır, ancak halkımızın çoğunu bir araya gelmeye ikna etmek bile zaman alacaktır."

"Bu konu üzerinde epeyce düşündüm - özellikle de son bir hafta içinde, bu kadar kargaşanın ortasında. Aileleri çabucak birleştirmenin kesin bir yolu var. Eskilerin sıkça kullandığı bir teknik."

Önerdiği şeyin farkına vardığımda şaşkınlıkla çenemi kaldırdım. Buluşmamızın olası amacını düşündüğümde evlilik konusu bir olasılık olarak aklıma bile gelmemişti.

"Görücü usulü evlilikler artık pek yaygın değil." Onu inceledim, o hesapçı gözlerin ardında başka ne gibi sürprizlerin yatabileceğini merak ediyordum.

"Anlıyorum, ancak bu tamamen terk edilmiş bir uygulama değil ve doğru koşullarda hala yeri olabilir."

"Bu konuda biraz kafa yorduğunuza göre, aklınızda belirli bir eşleşme var mı?"

"Tam olarak değil. Ailenizi gerektiği kadar iyi tanıdığımı söyleyemem ama denklemin benim payıma düşen kısmına gelince, üç kızım ve üç yeğenim var. İçlerinden birinin uygun bir eş olacağını umuyorum."

"Kendi kızınız için bir evlilik mi ayarlayacaksınız? İçlerinden birinin aşk evliliği yapma fırsatını elinden mi alacaksınız?" Bir kaptanın kızını teklif etmesini bekliyordum ama bunu tahmin etmeliydim. Enzo'ya göre bu konuşma boş bir şaka değildi. Üst yönetimden utanan biri bu jesti anlamsız bulurdu. İki aileyi bir araya getirmek için kurumlarında fark yaratacak kadar nüfuz ve saygı sahibi iki kişi olmalıydı.

Enzo'nun bilmediği şey, Gallo ailesi için tek uygun seçeneğin ben olacağımdı. Yeterli rütbede ya da yaşta bekâr başka kimse yoktu.

Ben olmalıyım.

Otuz beş yaşındayken evlilik beni korkutmuyordu. Bir süredir bunun ailedeki rolümün önemli bir parçası olacağını biliyordum. Mafya patronları neredeyse her zaman evliydi; eşler ve çocuklar kültürümüzün ayrılmaz bir parçasıydı. Yakında bir gün ben de patron olacaktım ve köklerimin olması gerekiyordu. Stratejik bir evlilik, beklenmedik olsa da, herhangi biri kadar iyiydi. Kesinlikle değerlendirmeye değer.

Enzo'nun yüzü sertleşti ve bana şiddetli bir mafya savaşı sırasında patronluk rolüne yükselen adamı bir anlığına gösterdi. "Kızlarımı seviyorum ve onların güvende ve mutlu olmalarından başka bir şey istemiyorum. Ancak, la famiglia'ya yemin ettim - Lucciano ismi her şeyden önce gelir. Aile için en iyisi uzun vadede kızlarım ve yeğenlerim için de en iyisi olacaktır. Eğer bu, içlerinden birinin ailenin geri kalanının iyiliği için fedakarlık yapması anlamına geliyorsa, öyle olsun. Sadece bu da değil, ben evliliği bir ölüm cezası olarak görmüyorum. Ailenizin seçeceği erkeğin karısına saygılı davranmasını beklerim. İçinde

Eskiden kadınlar mal olarak görülürdü. Bir kız evlendirildiğinde, ailesi ona yardım etmek için çaresiz kalırdı. Artık işler değişti. Bu bir mal satışı değil; bu bir ittifak. İçimden biri kötü muamele görürse anlaşma sona erer. Evlilikte mutluluk beklemiyorum ama istismara da müsamaha göstermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Lucciano'nun patronu için bir puan daha.

Kendi kanını satan bir adama saygı duymak zordu ama Enzo durumun böyle olmadığını açıkça gösteriyordu. Ailesine son derece bağlıydı ve bu bağlılığı evlilik cüzdanının imzalanmasıyla ortadan kalkmayacaktı. Neyse ki endişeleri sorun olmayacaktı. Yenilikçi bir korkak olmayabilirim ama karımı dövmeyecektim.

"Eğer başka bir şart ya da endişe yoksa, bunu Angelo'ya götüreceğim ve kararını size bildireceğim." Ayağa kalktım ve elimi uzattım.

Enzo elimi sıktı ve beni bırakmadan önce konuştu. "Angelo duygularını bir kenara bırakıp mantığa dayalı kararlar vermesiyle tanınan biri değildir. Tartıştığımız konunun önemini ve bir ittifaktan ikimizin de elde edebileceği potansiyel faydaları anladığını düşünüyorum. Bunu gücüne yönelik bir tehditten ziyade iyi bir şey olarak görmesine yardımcı olmak için elinden geleni yapacağını umuyorum."

Haksız değildi ama bunu kabul edip Gallo ailesinin liderliğinde herhangi bir zayıflık olduğunu ima etmeme imkân yoktu. "Angelo gerçekten de kendine bir ün yaptı ama bu onun ailenin menfaatleri doğrultusunda hareket etmediği anlamına gelmez. Bazen liderlik cesurca hareket etmeyi gerektirir. Oturup kızlarınızdan birinin olası görücü usulü evliliğini tartışırken, bunu anlayacağınızı düşünüyorum."

Düzgün kesilmiş sakalının altındaki çenesi esnedi. "Umarım haklısındır." Uzaklaşmadan önce bakışlarını bir süre daha üzerimde tuttum.

Sonraki hafta seçenekleri tartışmak ve Enzo'nun teklifinin yararlarını tartışmakla geçti. Karar verildikten ve ben de damat olarak gönüllü olduktan sonra Enzo, Maria'nın eşim olmayı kabul ettiğini bildirdi. Sonraki iki haftayı onu araştırarak ve birkaç ay içinde evleneceğim fikrine alışarak geçirdim.

Kendimi patron olarak hayal etmek ve Lucciano inşaat işine içeriden erişim kazanmak, evlilik kavramını neredeyse cazip hale getirdi. Tüm eyaletin çimento ve atık yönetimi sektörlerini kontrol ediyorduk. Angelo işlerimizi çok iyi durumda tutamamıştı ama benim planlarım vardı. Lucciano ailesini yanıma alarak Gallo ismini yeniden canlandırabilirdim. Durdurulamaz olacaktık.

"Evet" demek anlamına geliyorsa, bu ödenecek küçük bir bedel olacaktır.

Gelinimle ilk kez tanıştıktan sonra, onun da kendine göre avantajları olabileceğine karar verdim. Tam bir baş belası olacaktı ama muhteşem bir baş belasıydı. Gür saçları yumruklamak için mükemmeldi ve kıvrımları JLo'yu kıskançlıktan ağlatırdı. Onun üstümde oturduğunu görmek beni o kadar sertleştirdi ki, beni uçurumun kenarına itmek için fazla bir şeye ihtiyacım yoktu. Beni uykumda öldürmediğini varsayarsak, evliliğimiz başıma gelen en iyi şeylerden biri olabilirdi.

"Meşgul müsün?" Filip ofisimin kapısından seslendi. "Venturi seni görmek istiyor." "İçeri gönder."

En küçük kardeşim ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra Gallo ailesinin Consigliere'i Diego Venturi ortaya çıktı. Gallo ailesinin danışmanlığını yapan yaşlı adam için zor birkaç ay olmuştu.

Patron. İlk doğan oğlu, misilleme olarak Enzo'yu öldürtmek için kurulan bir tuzağın parçası olarak Sal Amato tarafından öldürölmüştü.

Gio çimento işinde yükseliyor, Enzo ile fiyat pazarlıklarını yürütmekle görevlendiriliyordu. Bir gün Gio işe gelmedi. Ailesi onu evinde, masasının üzerine bırakılmış bir intihar notuyla birlikte ipe asılı halde buldu. Gio hırslıydı. Bir nişanlısı ve hayatta dört gözle beklediği her şeyi vardı - sahte intihar bir şakaydı. Sal bunun bir suikast olduğunu anlamamızı amaçlamış ve Gio'yu canlı gören son kişi olduğu için Enzo'yu suçlayacağımızı ummuştı.

Diego bu kaybı iyi karşılamadı. Oğlunun ölüümüyle bir ilgileri olmamasına rağmen Lucciano'lardan intikam almak istiyordu. Nereden geldiğini anlıyordum. Annemi henüz on iki yaşındayken kaybetmiştim ve sonraki aylarda intikam almak için yanıp tutuşmuştum. İşte böyle zamanlarda, duygularımız muhakeme yeteneğimizi gölgelediğinde bizi öfkelenmekten alıkoyacak bir yakınımıza ihtiyaç duyarız. Diego'yu sakinleştirmek için haftalarımı harcamıştım ama o hâlâ nefretinin ötesini göremiyordu.

"Buz Kraliçesi'yle randevun nasıl geçti? Yuva kurmaya ve küçük Cenovalı piçler doğurmaya hazır mısın?" Sözlerindeki küçümseme aşıkârdı.

Hâlâ yas tuttuğunu kendime hatırlattım ve yumruğumu nefes borusuna sokmaktan kaçındım. "Çok dikkatli ol Diego. Bahsettiğin kişi benim müstakbel karım." Uyarımı 'terlemeden seni gömebilirim' bakışıyla eşleştirdim ve bakışları yere düştüğünde mesajımın alındığını anladım.

"Siktir, Matteo. Özür dilerim."

"Bunu kabullenmen gerekecek Diego. Bu gerçekleşiyor ve Lucciano'larla birleşirken yanımda durmana ihtiyacım olacak. Yönetimin dışında yeterince tepkiyle karşılaşacağız, ihtiyacımız olan son şey içeriden bir muhalefet."

Bir elini saç çizgisinin üzerinde gezdirdi ve altı haftalık ömrü kaldığı haberini almış gibi içini çekti. "Bunun en iyi hareket tarzı olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Bunu tartışmıştık ve hemfikir olduğumuzu sanıyordum. İyi askerler bulmakta zorlanıyoruz; akıllı olan hiç kimse batan bir gemiyle birlikte batmak için imza atmaz. Ne yapacağı belli olmayan bir patron ve küçük bir ülkeyi iflas ettirecek kadar kötü yatırımlarla yok olmanın eşiğinde sallanıyoruz. İşleri yoluna koymak için çok sayıda değişiklik yaptık ama bu geleceğimizi güvence altına almak için muazzam bir adım olacak. Gallo ailesi bizim önceliğimizdir ve güçlü konumumuzu yeniden tesis etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Peki Angelo'yla nasıl başa çıkmamızı öneriyorsun?" diye sordu deri koltuğa çökerken. "Bir süreliğine şehir dışında olacak. Sorun olmaz."

"İnsanlar bunu neden kabul ettiğini sorgulayacak."

Karşısına otururken, "Pek de öngörülebilir bir adam sayılmaz," diye önerdim. "Kabul etmiş olabilir ama gönölsüzce. Gördüğüm kadarıyla, törende görünmeyi reddederek bunun bilinmesini sağlamak isteyecektir. Evet, bu insanların konuşmasına neden olur. Ama Angelo'dan daha azını bekler miydiniz?"

"Hayır, sanırım haklısın." Sertleşmiş bir ses tonuyla devam etmeden önce bir süre ellerine baktı. "Sal hakkında son durum nedir?"

Enzo'yu ortadan kaldırmaya yönelik başarısız cinayet planından sonra Sal, Enzo'nun diğer kızı Sofia'yı kaçmak için koz olarak kullanarak ülkeden kaçmaya çalışmıştı. Başarısız oldu ve bu süreçte vuruldu ama yine de yakalanmaktan kurtulmayı başardı. Bu iki hafta önceydi ve biz hala o pisliğin yerini tespit etmeye çalışıyoruz.

"Bildiğiniz gibi, güvenlik kayıtları onun metroya bindiğini ve otobüs durağında indiğini gösteriyor.

Enzo bana Sal'ın o zamandan beri Kansas City'ye giden bir otobüse bindiğini ve otobüs durağından çıkarken görüldüğünü söyledi. O sırada kan kaybı hareketlerini önemli ölçüde etkiliyordu. Omzundan aldığı kurşun yarası nedeniyle tıbbi yardım alan kimliği belirsiz bir kişinin kayıtlarını bulmayı başardılar. Adam tedavi edilmiş ve sonra hastaneden kaçmış. İzler burada bitiyor ama hala arıyoruz. Bu işe karışan hiç kimsenin pes etmeye niyeti yok ve yakında bir gün yeniden ortaya çıkacak."

"Sence hala Kansas City'de midir?"

Gözlerindeki parıltı beni endişelendirdi. John Wick intikam çılgınlığı yapacağını düşünmemiştim ama Maria ve babası insanların beni hâlâ şaşırtabileceğinin kanıtıydı.

"Bundan şüpheliyim. Tahminimce pansuman yaptırdı ve onu barındıracak bir bağlantısı varsa oraya gitti. Ülkedeki her birlik onu aradığımızı biliyor, bu yüzden ya hayatın dışından birini ya da ölmek isteyen bir aile babasını bulması gerekir." En güvendiğim, en sadık dostlarımdan biri olarak gördüğüm adamı inceledim. "Onu bulacağız Diego. Ve bulduğumuzda, intikamını alacaksın. Sana söz veriyorum."

Hüzün yüz hatlarını yumuşatmadan önce gözleri bakışlarımla buluştu. "Pekâlâ, seni anlıyorum. Düşüncesizce bir şey yapmayacağım." Ellerini dizlerine bastırarak doğrulmasına yardımcı oldu, sandalyeden kalktı ve bana başını salladı. "Eve dönmeden önce biraz ofise uğrayıp Bella'yı kontrol edeceğim."

"Sen karınla ilgilen. Gerisini biz hallederiz," diye mırıldandım.

Isabella Venturi oğlunu kaybettikten sonra ağır bir depresyona girmiş, bu da Diego'nun kendi kederini atlatmasını daha da zorlaştırmıştı. Daha iyi bir arkadaş muhtemelen onunla konuşmaya çalışırdı ama o ben değildim. Ben lanet bir psikiyatrist değildim. İzne ihtiyacı vardı, sorun değil.

-Ama besleyici yanımla buraya kadarmış. O da hepimiz gibi kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Parmaklarını istifa edercesine kaldırdı ve havalandı.

Kardeşim tekrar araya girdiğinde saniye ibresi yeni Bulgari saatimin ön yüzünün etrafını dolaşmamıştı bile.

"Sen meşgulken Nona aradı. Önemli olduğunu söyledi." Parmak eklemleriyle kapının pervazına iki kez vurdu ve gözden kayboldu.

Telefonuma baktığımda, büyükannemden gelen üç cevapsız arama vardı. Bazı günler kendimi erkeklerin kralı gibi hissediyordum, bazı günler ise dökülenleri temizleyen ve öfke nöbeti geçiren çocukları sakinleştiren yüceltilmiş bir dadı olup olmadığımı merak ediyordum. Askerlerimden kardeşlerime, terk edilmiş kız arkadaşlardan hakarete uğramış iş ortaklarına kadar her zaman söndürülmesi gereken bir yangın vardı ve Gallo ailesinin patronu olarak tüm yollar bana çıkıyordu.

Nona gezegendeki en sevdiğim insanlardan biriydi ama onun gözünde her şey *her zaman* önemliydi. Seksen üç yaşındayken hem anne hem de babasının ve annem de dahil olmak üzere altı çocuğundan ikisinin ölümünü görmüştü. Her sabah pişirmeyi planladığı yiyecekleri almak için köşedeki markete yürürdü. Bu yolculuklardan birinde, altmış bir yaşında kendisini soymaya çalışan bir adamı 2x4 ile bayıltana kadar dövdü. Çocuklarını büyütürken aile şarküterisinde çalıştı, çocuklarından birini öğle tatilinde doğurdu ve bir saat sonra göğsünde yeni doğmuş bir bebekle sosis satmaya geri döndü. Tanıdığım en sert, en acımasız kadındı.

Nona, annem öldüğünde onun yerini aldı ve bu nedenle kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. Bununla birlikte, kadın kesinlikle çıldırtıcı olabiliyordu. Haya tahminindeki yağmur ya da Teresa

Teyzemin yeni başlayan soğuk algınlığı gibi önemli haberler için beni düzenli olarak arardı. Bir

evinin yakınındaki kasapta kuzu pirlolasının özel olduğunu bilmemi sağlamak için aramıştı.

Nona Luisa için *her şey* önemliydi ve mesajı alınana kadar aramayı bırakmayacaktı.

Favorilerimden onun numarasını seçtim ve telefonun çalmasını bekledim. Birkaç kez ona bir cep telefonu almayı denemiştik ama nasıl kullanılacağını öğrenmeyi reddetmişti. Bunun yerine mutfağının duvarında asılı duran tuşlu sabit telefonuna sıkı sıkıya sarılmıştı.

"Alo?" Hattan bozuk bir ses geldi.

"Nona, benim. Filip bana söylemek istediğin bir şey olduğunu söyledi."

"Ah! Tito, tam da konuşmak istediğim kişi." Bebekliğimden beri bana Tito derdi, 'dev' lakabını daha bezim çıkmadan aileyi yönetmeye çalışarak kazandığımı iddia ederdi. "Bu sabah kartlara bakıyordum ve senin dağılımını yaptığımda - bunu söylemek bile istemiyorum." Kader rüzgârları onu duyabilirmiş gibi sesi alçaldı. "Bu ölüm kartıydı Tito. Şimdiki zamanda ortaya çıktı, bu da bir şeylerin yaklaştığı anlamına geliyor. Büyük bir şey."

Amerika'da doğup büyümüş olmasına rağmen Nona, büyükannesi tarafından kendisine öğretilen tarot kartlarına çok inanıyordu. Bana göre, kartları yeterince sık açarsanız, sonunda doğru bir fal bakabilirdiniz, ancak bu bir zar atmak kadar güvenilirirdi ve her ikisine de bahse girmeyi umursamıyordum. Bununla birlikte, bu özel durumda, kartları diğerlerinden daha doğru çıktı.

"Eminim ne olduğunu biliyorumdur."

"Biliyor musun? Söyle bana," diye ısrar etti.

"Kaburgalarımı yaptırmayı planladığım yeni bir dövme var." Bu yorum onu kışkırtmak içindi - dövmelelerinden nefret ederdi.

"Gah," diye bağırdı telefonda, şüphesiz bana İtalyanca bir el hareketi de yaptı. "Burada seni hazırlamaya, sana yardım etmeye çalışıyorum ve sen bununla dalga geçiyorsun."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Nona, özür dilerim. Takdir etmemiş gibi görünmek istememiştim." "Evet, istedin. Günahlarına yalan söylemeyi ekleme."

"Pekâlâ, pekâlâ. İşte gerçek. Bazı büyük değişiklikler olacak ama henüz kesinleşmedi, bu yüzden size henüz söylemek istemedim."

"Şimdi söyle bana. Benim için ölüm kartı geliyor olabilir, seksen üç yaşındayım, biliyorsun. Belki yarın uyanamam."

"Tanrım, Nona, kes şunu! Böyle konuşmandan nefret ettiğimi biliyorsun." "Gerçek bu."

"Hayır, gerçek şu ki muhtemelen hepimizden daha uzun yaşayacaksın."

"Bana neler olacağını söylemezsen senden daha uzun yaşayacağım. Sabırlı olmak için çok yaşıyım."

Derin bir iç çektim. Maria ve ben tanıştığımıza göre, aileme söylemek konusunda kendime daha çok güveniyordum. Anlaşmanın suya düşme ihtimali varsa onlara söylemek istememiştim. "Biriyle görüşüyordum."

Sessizlik.

Verdiğim haberle yaşlı kadına kalp krizi geçirtmiş olmaktan korkuyordum. "Nona? İyi misin?"

"Görüştüğünüz bu kadın kim?" Beni yetiştiren acımasız kadın öne çıkınca tüm yaşlı nekahati numaraları bir kenara bırakıldı. Nona sadece acımasız değil, aynı zamanda son derece korumacıydı. Beni yuva kurmuş olarak görmek istediğini iddia etse de, hiçbir kadın ilk doğan torunu için yeterince iyi olamazdı. Geçmişte bu durum beni hep eğlendirmişti ama burada Maria'dan bahsediyorduk. Nona'nın hoşuna gitse de gitmese de o benim karım olacaktı ve benim koruyucu

içgüdülerini kabardı.

"Neden önemli olsun ki? Eğer o benim hayatımdaysa, senin ve diğer herkesin bana gösterdiğiniz saygıyı ona da göstermenizi bekliyorum." Sesim, tartışmayı kapatması gereken tahta bir tokmak gibiydi.

"Herkesin kendi saygısını kazanması gerektiğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Bu kadın da farklı değil.

Onu bana getirin, ben de bu kararı kendim vereyim."

Bu gezegende emrime uymayan başka biri olsaydı, boğazına yapışır ya da azarımı daha kişisel hale getirmek için kapısına dayanırdım. Ama o başka biri değildi, bu yüzden onun yerine parmaklarımla şakağıma masaj yaptım ve ciğerlerimdeki bayat havayı hafiflettim. "Şu anda işler biraz karışık ama doğru zaman geldiğinde onu da getireceğim."

"Sen iyi bir çocuksun Tito." Kendinden memnun sırıtışı neredeyse duyulabiliyordu. "Üzerime yürümene izin verdiğim için mi?"

"Nona'nı seviyorsun, bunda yanlış bir şey yok."

Sırıtarak homurdandım. "Artık karışmak yok, Nona. Seninle sonra konuşuruz." Telefonu kapattım, başımı salladım ve bu kadının beni her zaman kendi iradesine boyun eğdirmeyi nasıl başardığını merak ettim. Kendime onunla mücadele etmemenin daha kolay olduğunu söylüyordum ama içten içe daha fazlası olduğunu biliyordum. Onu mutlu etmek hoşuma gidiyordu.

Bu durumda, ona bir kaşık dolusu bilgi vermek, sahte ilişkiyi yaymaya başlamama da yardımcı oldu. Nona'nın telefonda baldızıyla gizemli kadının kim olabileceği hakkında dedikodu yaptığından hiç şüphem yoktu.

Nona çıktığım her kadına burun kıvrırmıştı. Küstah ve yıpratıcı Maria'nın ailemle tanışmasını hayal etmeye çalıştığımda, sonucun ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Tecrübelerime göre, kadınlar iyi geçinme eğiliminde değildi. Nokta. Daha da uçucu olanı, iki baskın kadını bir odaya koyduğunuzda elinizde Üçüncü Dünya Savaşı olurdu. Maria ve Nona hayatımı cehenneme çevirme potansiyeline sahipti.

Kimin fikri ne olursa olsun, Maria benim karım olacaktı.

Kendime sorup durduğum soru şuydu: Neden? Maria'nın kendisi de bu anlaşılmadan pek memnun görünmüyordu. Öyleyse neden evlenmeyi kabul etmişti? Enzo'nun onu buna zorladığı izlenimini edinmemiştim. Kesinlikle bir aşk ilişkisi fikrine kapılmış umutsuz bir romantik değildi. Evliliği kabul etmek için kendi nedenlerimi biliyordum ama nişanlım gibi vahşi bir kedi yavrusu neden özgürlüğünden gönüllü olarak vazgeçsin ki? Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı. Her ne kadar cevapları araştırmak istesem de, karanlıkta kalmaları muhtemelen ikimiz için de en iyisiydi.

Bölüm 3

Maria

2 Hafta Önce

"Bana kimi hatırlatıyorsun biliyor musun?" Arkadaşımın kulağının dibinde mırıldandım. "Kimi?" diye sordu o kalın İtalyan aksanıyla açgözlülükle.

"Genç bir Al Pacino. Şu eski *Yaralı Yüz* filmini izledin mi hiç?" Al Pacino'ya bir metro faresi kadar benziyordu.

Bara sadece bilgi almak ve yerel aktivitelere göz atmak için gitmiştim. Bir hayran edinmek niyetinde değildim ama fırsat göz ardı edilemeyecek kadar iyiydi. Bazen kader kucağınıza parlak ambalajlı bir paket bırakır ve bu paket tamamen bana aitti. Bunu görmezden gelmem beklenemezdi.

Son bir saattir aynı martiniyi yudumluyordum ve onu birbiri ardına Old Fashion içmeye teşvik ediyordum. O kadar sarhoştum ki, alkolün gözlerinin arkasına süzülüşünü neredeyse görebiliyordum.

"Ben mi? Gerçekten Al Pacino'ya benzediğimi mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle! Yalan söyleyecek bir kıza benziyor muyum?" Ağır rimelli kirpiklerimin arasından ona baktım.

Sanki dış görünüş bir insan hakkında bir şey söyleyebilirmiş gibi.

Bu, toplumumuzdaki en büyük yanılgılardan biriydi - bir insanın derisinin altına inmeden ve en karanlık fantezileriyle birlikte yüzmeden onun nasıl biri olduğuna dair herhangi bir fikrimiz olabilirdi. Zamanımızın en kötü seri katillerinden bazıları toplumun sevilen üyeleri idi. Yetkililer bir psikopatın döşeme tahtalarının altından ceset çıkardığında, komşular her zaman şok olur ve meraklı TV muhabirleri tarafından "her zaman çok iyi bir adam gibi görünüyordu" şeklinde aktarılır. John Wayne Gacy'nin komşularından hiçbirinin "O adamın beş para etmez bir pislik olduğunu biliyordum" dediğini duymamışsınızdır. Gülümsemesinden bile anlayabilirdiniz."

Çıkarılacak ders? Asla kimseyi tanıdığınızı varsayacak kadar kibirli olmayın.

Varsayımlarda bulunmanız gerekiyorsa, her zaman en kötüsünü varsayın ve oradan geriye doğru çalışın. Bu sizi bir dünya dertten kurtaracaktır.

Ne yazık ki arkadaşım bu dersi henüz öğrenmemişti.

Yan tarafa doğru sıralanırken gözleri kapandı. "*La donna più bella...* gördüğüm en güzel kadın," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine.

Çocukken National Geographic'i biraz olsun izlemiş olan herkes, gezegendeki en güzel canlılardan bazılarının aynı zamanda en ölümcül olanları olduğunu bilir.

Zoraki bir yanıt veremeden telefonum çaldı. Çantamdan çıkardım ve babamdan gelen mesajı okumadan önce özür dilemek için parlattım.

Yarın ilk iş eve gelmeni istiyorum.

Omurgamdan aşağı bir korku çatlağı süzüldü. **Kızlar iyi mi?** Kız kardeşlerim için daha önce hiç endişelenmemiştim ama son zamanlarda saldırıya uğramışlardı ve bu da ne kadar savunmasız olduklarını ortaya çıkarmıştı.

Alessia ve Sofia iyiler, sadece konuşmamız gereken bir iş var. Baş parmağımı kaldırarak cevap vermeden önce tuttuğumu fark etmediğim bir nefes yordum. Telefonu çantama geri koydum

ve baştan çıkarıcı kadın rolüne geri döndüm. Bu oyunda perdeyi kapatmanın zamanı gelmişti.

Parlak alt dudağımı hafifçe ısırarak nazlı nazlı etrafıma bakındım. "Buradan çıkmak ister misin?" Ayağa kalktığımda yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü.

Çok kolay.

Koluna öyle bir girdim ki, sanki ben ona destek oluyormuşum gibi değil de o bana eşlik ediyormuş gibi göründü. Bodrum katındaki bardan çıkıp şehrin kaldırımına doğru ilerledik. Herif daha akşam saat dokuzu bile bulmadan zil zurna sarhoş olmuştu. Neyse ki, şehrin bu kısmında çok fazla insan yoktu - çoğunlukla işe gidip gelenler ve bizi fark edemeyecek kadar kendileriyle meşgul olan yerliler.

"Benim evim buradan sadece birkaç saat uzaklıkta... Yani... buradan birkaç blok ötede."

Sanki onun döl lekeli dairesine adımımı atacaktım gibi. "Bu mükemmel, yolu göster."

O anın heyecanı, martinimin bende bırakmış olabileceği kalıcı etkileri yok etti. Adrenalin yükselmesine rağmen kalp atış hızım yavaşladı ve duyularım keskin bir hassasiyetle keskinleşti.

Doğru anı bekledim. Zamanlama kusursuz olmalıydı.

Günümüzde, her yerde güvenlik kameraları olduğu için, her zaman izleyen birileri vardı.

Biraz da sendeleyerek manevra yapıp bizi bir kavşağın köşesine getirdim. Eski püskü bir teslimat kamyonu hızla yola çıktı. Ağır çekimde sahneyi değerlendirdim, olasılıkları ve riskleri hesapladım. Haftalar öncesinden planlamış olsaydım daha mükemmel bir tuzak kuramazdım.

Kamyon tam kavşağa girdiği sırada, yeni arkadaşım, arkasına stratejik olarak yerleştirdiğim dirseğimin yardımıyla kazara yaya geçidine devrildi.

Şoförün frene basacak vakti bile olmadı.

Adamın vücudu metal ızgaraya çarptı; bu ses, aksi takdirde boş bir sessizlik içinde asılı kalacaktı. Ardından, lastiklerin gıcırdaması ve telaşlı seslerin çılgınca bağırmasıyla kaos yağdı. Yardımseverler kanlar içinde yere yığılan adamın yardımına koşarken ellerim sahte bir şok ve dehşet içinde ağzıma gitti. Etrafına doluşmuşlar, dehşet içinde ağlıyorlar ve 911'i aramaları için birbirlerine bağırıyorlardı.

Bana gelince, yakındaki bir sokağın girişine doğru tökezledim. Ancak gölgelerin arasında kaybolduktan sonra sarı peruğumu çıkardım ve kendime tatmin olmuş bir sırıtma izni verdim.

Hayat güzel.

"Beni ne için görmek istedin?" Ertesi sabah babamın ofisindeki koltuğa oturdum ve ziyaretimi neden istediğine dair ipuçları bulmak için onu inceledim. Eğer söyleyecek bir şeyi varsa, genellikle basit bir telefon görüşmesi yeterli olurdu. Sadece bu da değil, ertesi gün annemin zorunlu Pazar aile yemeği için evde olacaktım. Beni bir gün önceden çağıracak kadar önemli olan şey neydi?

"Sal'in yaptıklarının diğer ailelerle ilişkilerimizi zehirleyen bir dalga etkisi yarattığının farkındasınız. Bu çitleri onarmak için elimden geleni yapıyorum, ancak bu sadece tüm ailelerin birlik eksikliği nedeniyle ne kadar zayıf olduğunu ortaya koyuyor. Komşu olmalıyız, bahçemize biri girdiği anda kuduz köpekler gibi davranmamalıyız."

"Diğer aileler birer yılan. Onlara ihtiyacımız yok."

"Evet, var." Sesi ölümcül bir ciddiyete büründü ve merakımı endişeye dönüştürdü.

"Bu tartışma tam olarak nereye gidiyor?"

"Aileler başka bir savaşın eşiğinde, bunu hissedebiliyorum. Bunu daha önce de yaşadım ve tekrarlanmasını istemiyorum. Birbirimizle karşı karşıya geldiğimizde insanlar inciniyor ve istenmeyen dikkatleri üzerimize çekiyoruz. Bunun kimseye faydası yok. Bunu siz bile kabul etmek zorundasınız."

Yorum yapmadım çünkü haklıydı. Kadın olduğumdan beri bir savaş yaşamamıştım ama bunun hoş bir şey olmayacağını biliyordum.

"Matteo De Luca ile konuştum-"

"Konuşman gereken *son* kişi o," diye tükürerek sözünü kestim. "Eğer ittifaka ihtiyacımız varsa Russo'larla ya da Giordano'larla konuşmalısın."

Babamın dudakları inceldi.

İlişkimiz karmaşıktı. Ailenin patronu olarak ona saygı duymak için yoğun bir çaba sarf ettim ama o aynı zamanda benim babamdı ve bizi birbirimize bağlayan geçmişi bir kenara bırakmak zordu. Neyse ki, ne kadar ilerlediğimi biliyordu ve duygularım beni ele geçirdiğinde hoşgörülü davranıyordu. Haddimi aştığımı bildiğimden, öfkemi yatıştırmaya ve söyleyeceklerini dinlemeye çalıştım.

"Konuşmam gereken en önemli kişi o çünkü en çok anlaşmazlık yaşadığımız Gallo ailesi. Eğer bu ilişkiyi onarabilirsek, diğerleri daha kolay olacaktır."

Birkaç sert yorumu yutkunurken oda bir an sessiz kaldı. "Ailesi Marco'yu öldürdü, kendi oğlunu. Onun adını duymayı bile nasıl sindirebiliyorsun?"

Ağabeyim vahşice vurularak öldürüldüğünde sadece on bir yaşındaydı. Onun ölümünün bir savaşı tetiklediğini bilmiyordum, sadece her şeyi değiştirdiğini biliyordum. İki uzun yıl boyunca, beş aile de birbirlerine karşı ölümcül bir bölge savaşı yürüttü. Ta ki yıpranma isteksiz bir ateşkese zorlayıp kan dökülmesine son verene kadar. Komisyon, New York ve Chicago'nun birlikte çalışmasına yardımcı olmak için yeniden görevlendirildi. Şimdi, aileler kanlı bıçaklı değillerdi, ama tam olarak yakın da değillerdi.

"Birkaç kişinin yaptıkları yüzünden o aileye katılan her erkeği suçlayamazsınız. Matteo o zamanlar bir çocuktan fazlası değildi."

"Daha birkaç hafta önce Alessia'nın kaçırılmasına yardım eden Gallos değil miydi?" Sorum retorikti. İkimiz de kimin sorumlu olduğunu biliyorduk, bu yüzden babamın onlarla arkadaş olmayı nasıl düşünebildiği beni şaşırtıyordu.

"Gino Venturi öldürüldükten sonra kana kan demek için haklı gerekçeleri vardı. Alessia eve canlı döndüğü için teşekkür etmemiz gereken kişi Matteo. Onlar da işin içindeydi ama tamamen suçlu değillerdi."

"Ha!" diye bağırdım duygusuz bir kahkaha atarak. "Ona teşekkür mü edeceksin? Bu bir şaka."

"Yeter!" diye bağırdı babam, elini büyük yönetici masasına vurarak. "Nefret artık sona erdi. Hayatımızdaki o sayfa kapandı. Hepimiz için hayatımıza devam etme zamanı, anladım mı?"

O kadar hareketsiz oturdum ki kalp atışlarım bile yavaşladı.

Babam sesini yükseltecek bir tip değildi. Buna gerek de yoktu. Varlığı ve genel tavrı genellikle herhangi bir toplulukta dikkati ve saygıyı yönetmek için yeterliydi. Çok fazla zorlanmıştı ve her zaman olduğu gibi bu benim hatamdı.

O devam ederken buz gibi soğuk su alev alev yanan öfkemi yatıştırdı.

"Alessia'ya olanlar için Galloları suçlamak isteyebilirsiniz, ama sadece kendinize yalan söylemiş olursunuz. Sorumlu olan iki kişi var: ihanetinden dolayı Sal ve işimi yapmadığım ve onun

maskesini düşürdüğüm için ben. Eğer suçlayacak birine ihtiyacınız varsa, öfkenizi buraya yöneltin, çünkü ait olduğu yer orası." Son sözleriyle birlikte elini kalbinin üzerine vurdu. "Benim ihmalkârlığım yüzünden ailemden daha fazla kişinin -kan bağı olsun olmasın- kurban gitmesine seyirci kalmayacağım. Bunu düzeltmek zorundayım ve bunu yapmak için yardımınıza ihtiyacım var."

Oyun, set, maç.

Babam kazandı.

Onun mafya babası ve benim de Noel Baba'nın küçük yardımcılarından biri olmam şaşırtıcı mıydı? Birkaç basit kelimeyle beni yerime koymakla kalmadı, onunla tartıştığım için kendimi suçlu hissetmemi sağladı. O onur ve sadakatin vücut bulmuş haliydi, bense içten içe çürüyen parlak kırmızı bir elma gibi onarılamaz bir şekilde kusurluydum.

Saçlarımı yolmak ve her zaman böyle bir pislik olduğum için kendime bağırmak istedim. Bunun yerine boğazımı temizledim, gözlerim bir haftalık manikürüme kaydı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Gallo ailesinin amigo kızlarına katılmayacaktım ama göğüslerimi sakinleştirip babamın söyleyeceklerini dinleyebilirdim.

Duruşu yumuşadı ve bana kompresör kapandığında geriye sadece bir kumaş birikintisi kalan, insanların bahçelerindeki şişme süsleri hatırlattı. İş kolay değildi ve son haftalar özellikle zorluydu. İhtiyacı olan son şey, küstah bir kızın hayatını zorlaştırmasıydı.

Zor olmak gibi bir niyetim yoktu. Dikkatli olmadığım zamanlarda duygularım beynimin kontrolünü ele geçiriyor ve mantığı bir kenara atıyordu.

İşin ironik kısmı? Çoğu insan benim duygulardan yoksun olduğumu düşünürdü. Rasyonel düşüncenin tamamen yıkılmasını önlemek için duygularımı acımasızca sıkı sıkıya tuttum. Bu beni soğuk gösteriyordu, oysa aslında içimde sürekli bir duygu fırtınası kopuyordu.

"Bu konu üzerinde çok düşündüm. Kutlama toplantıları gibi ailelerimizi birbirine bağlamaya yardımcı olacak yollar var ama hiçbir evlilikle aynı etkiyi yaratmaya yaklaşamaz." Sözcüğün havada, yere inen narin bir tüy gibi süzülmesine izin verdi.

Genelde her şeye duygusal düzeyde tepki veren biri için, sadece içsel olarak bile olsa, kafamdaki o şeytani sesler oldukça sessizdi.

Evlilik.

Lucciano ailesinden birini Gallo ailesiyle evlendirmek istiyordu. Sözcükleri kafamda ne kadar evirip çevirirsem evireyim, gözümün önüne getiremiyordum, tıpkı görmek için gözlerinizi şaşı yapmanız gereken o üç boyutlu görüntülerden biri gibi. Zihinsel gözlerim kısıldı ve baktı ama hiçbir şey oluşmadı. Sadece anlamsız geometrik desenlerden oluşan bir tuval vardı.

Hayatımı Gallo'lardan nefret ederek geçirdim.

Şimdi, babam aile olmamızı mı istedi?

Bana nedenini açıkladı ama bunun nasıl olmasını bekliyordu ki? Yahudiler ve Filistinliler bir gün uyanıp birlikte yemek yemeye karar vermediler. Kabul ediyorum, kötü geçmişimiz o kadar eskiye dayanmıyordu ama aynı derecede düşmancaydı.

"De Luca ile bu konuyu konuştun mu?" Daha iyi bir soru bulamadığım için sordum. Şaşırmış mıydım yoksa şokta mıydım emin değildim ama her iki durumda da beynim, görünürde tek bir bulut bile olmayan açık bir gökyüzüydü.

"Evet ve o da aynı fikirde. Aslında, kendisini damat olarak öneriyor."

"Yani bu Lucciano ailesinden bir kadının onun karısı olacağı anlamına mı geliyor?"

"Tam olarak bu anlama geliyor. Bence Matteo'nun gelininin üst yönetimle bir ilişkisi olması önemli. Bu ittifak bir kaptanın kızını teklif etmek için çok önemli. Ne yazık ki bu da en iyi adayların kuzenleriniz, kız kardeşleriniz... ve siz olduğunuz anlamına geliyor."

Ben.

Başka aday yoktu.

Sesinin tonundan, buketi benim yakaladığım ve sıradaki kişinin ben olacağım anlaşıyordu.

Koridor.

Gallo ailesinin patronunun eşi Bayan Matteo De Luca olmam bekleniyordu.

Allah'ın belası hayatımda ilk kez aşırı tepki vermedim.

Hiç tepki vermedim.

"Beyaz giyemem," dedim dalgınca. Bu yorum aslında o kadar da şaşırtıcı değildi ama düşmanımla evleneceğimi öğrendikten sonra ağzımdan çıkmasını beklediğim ilk şey de değildi.

Kaşlarının çatıklığına bakılırsa, babamın da beklediği bu değildi. "Sen... ne?"

Ağır bakışlarının üzerimde baskı kurduğunu hissedebiliyordum ama gözlerim ellerime yapışmıştı. "Beyaz. Beyaz giymeyeceğim."

"Um... tamam. Yirmi birinci yüzyıldayız. Kimsenin sizden bakire bir gelin olmanızı beklediğini sanmıyorum ama makul ölçüler içinde istediğiniz rengi giyebilirsiniz."

"Ondan değil. Sadece beyaz düğünlerden nefret ediyorum." Gözlerimi tırnak etlerimden ayırdım ve babamın endişeli yüzüyle karşılaştım. "Bunu yaparsam, hâlâ bir Lucciano olacak mıyım?"

Çocuk gibiydim.

Doğuştan gelen tüm zayıflıklarına duyduğum nefret, kızarmış yanaklarımı al al boyadı. Zayıf olmaktan nefret ediyordum, ama bu kusuru kişiliğimden ne kadar yok etmeye çalışsam da, her zaman beyaz halıdaki kırmızı bir leke gibi yeniden ortaya çıkıyordu.

Babam aramızdaki mesafeyi kapatıp beni ayağa kaldırdı, gözlerini gözlerime dikerken yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Sen *her zaman* benim kızım olacaksın - benim etim ve kanım - ve bunun ötesinde hiçbir şeyin önemi yok. Kim olduğunu biliyorsun. Hiçbir etiket bunu değiştiremeyecek." Başparmağı hain bir gözyaşını nazikçe sildi.

Kardeşim öldüğünden beri

ağlamamıştım. Şimdi de tam olarak

ağlamıyordum.

Daha çok içimde şişelenmiş nefretin her seferinde bir damla dışarı sızması gibiydi.

"Eğer yapmamı istediğin şey buysa, yaparım. Ailem için hayatımı vereceğimi biliyorsun." "Bunun senin omuzlarına yüklenmesinden nefret ediyorum ama yapılması gerekiyor."

Başımı salladım ve kendimi onun elinden çektim. Onun yoğunluğundan ve etrafımdaki havada şişen duygulardan kaçmam gerekiyordu. Oda zaten bir düdüklü tencere gibi hissediyordu - kadran biraz daha yükselirse, kayıplar olması kaçınılmazdı.

"Birinin aslanın inine girmesi gerekiyorsa, bunun ben olmamı tercih ederim. Kendi başımın çaresine bakabilecek bir geçmişim var. Diğer kızlar kendilerini o kadar aşmış olurlar ki, yüzeyi asla bulamazlar."

"Bu çok takdire şayan bir davranış ama sizden bir ricam daha var." Babam dudaklarını büzdü. "Eğer bunu yaparsan, Matteo'ya bir şans vereceğine dair bana söz vermeni istiyorum - kinini bir kenara bırakıp onu diğer erkeklerle eşit tutacaksın."

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "O başka bir adam *değil*. Bunu görmezden gelemem."

"Bana söz ver, Maria. Evlilik aile için, ama bu... bu benim için. Daha tanışmadan onu mahkum etmek yerine kendini kanıtlaması için ona bir şans vereceğine söz ver. Ve eğer ben yeterli bir sebep değilsem, bunu yap çünkü halkımız senin gerçek duygularını anlarsa bir ittifak asla gerçekleşmez. Rehberlik için tepedeki bizlere bakıyorlar. Eğer kendi kocanızdan nefret ediyorsanız, bunu göreceklerdin ve tüm bunlar anlamsız olacaktır." Durakladı, gözlerinde alışılmadık bir yalvarma

ifadesi vardı.

İsteği, stratejik bir evliliği kabul etmekle ilgili olarak önemsiz bir şey olmalıydı, ancak duygular genellikle öngörülemez. Daha önce kendini göstermeyen öfke aniden ortaya çıktı.

yüzeye çıktı. Bu dünyaya ait olmayan bir şeydi, insan olamayacak kadar çirkin ve biçimsizdi. Yaratığı kafesinden çıkaran evlilik değildi. Babamın isteğiydi, köpekbalığı istilasına uğramış sulardaki yem gibi, canavarı kudurttu.

De Luca'yla evlenmek bir şeydi, ama ona saygılı davranmak? Bu düpedüz acı verici olurdu. Bırakın saygımı, acımamı bile hak etmiyordu.

Tepkimi gören babamın elleri yatıştırıcı bir şekilde havaya kalktı. "Maria, sakın ol."

Göz kapaklarım kapandı ve görüşümü bulandıran kırmızı bir pus olmadan düşünebilene kadar burnumdan sabit nefesler aldım. Değersiz köpek pisliği yığınları olan pek çok insan vardı ve ben yine de onları öldürmemeyi başarmıştım. De Luca'nın da farklı olmayacağı kesindi. İkimiz de meşgul olacaktık ve sadece halka açık gezilerde gösteri yapmamız gerekecekti. Bunu yapabilirim.

Gözlerimi açtığımda babamın sert bakışlarıyla karşılaştım. "Peki. Ona bir şans vereceğime söz veriyorum." "Diğer erkekler gibi mi?"

"Diğer erkekler gibi." Sözcükler sıkılmış dişlerin arasından zorla çıkmıştı.

"Ona saygı duymasaydım böyle bir şey istemezdim. Birçok kez konuştuk ve her seferinde beni etkiledi."

"Her neyse." Gözlerimi öyle bir devirmiştim ki yuvalarında kalmaları bir mucizeydi. "Gitsem iyi olacak. Görünüşe göre yapmam gereken bazı araştırmalar var."

"*Başka bir adam*, araştırma yok demektir,

Maria." "Başka bir adamı araştırırdım!"

"Bunu araştırmayacaksın. Onunla boş bir sayfayla tanışacaksın ve bu da dairesini gözetlemeyeceğin ya da kredi geçmişine derinlemesine bakmayacağın anlamına geliyor."

"*Tamam.*" Çantamı kanepeden kaptım ve kapıya yöneldim.

"Maria," diye seslendi babam, arkama bakmamı sağlayacak kadar duraksamama neden olan bir uyarı tonuyla. "Hazır buradayken, neden bana balık tutma gezinden bahsetmiyorsun? Dün gece dışarı çıktın, değil mi?"

Ekipte bir dizi rol oynadım, bunların çoğu işlerimizin ticari tarafındaydı. Krav Maga eğitimime ve silah kullanmadaki kusursuz isabetliliğime rağmen, bedenim ve cinsiyetim nedeniyle ideal bir infazcı değildim. Bu pozisyon hoşuma giderdi ama babam buna asla izin vermezdi. Tüm New York bölgesindeki bir avuç kadından biri olarak, en kazançlı katkım bilgiydi. Bir peruk ve ustaca yapılmış bir makyajla radarımdaki erkekler tarafından tanınmaz hale geliyordum - tabii gözlerinin göğüslerimi geçtiğini varsayarsak.

Köhne mahallelerde dolaşıp bulabildiğim her yerden bilgi topladım. Adamlarımız da topladıkları bilgileri rapor ediyorlardı ama üst yönetimin sokaklarda kendi kulaklarının olması en iyisiydi. Askerlerimizin ve iş arkadaşlarımızın, sağlayabilecekleri tüm istihbaratı sağdığım ahmaklardan daha iyi olduklarını düşünecek kadar aptal değildik. Bazı şeyleri gizli tutmak iyiymi. Bir askere bir konu hakkında ne duyduğunu sormak bile yanlış ellere geçebilecek bir bilgiydi.

Babam özellikle benden Gallo'ların Sal'ın peşine düşmesi konusunda ne toplayabileceğime bakmamı istemişti. Onu ele geçirmek için onlar da bizim kadar açlardı ve nerede olduğuna dair bir ipucu bulduklarında paylaşacaklarına güvenmiyorduk. Askerlerin çoğu bir bok bilmiyordu ama birkaç bilgi kırıntısıyla nelerin bir araya getirilebileceği inanılmazdı. Belirli bir yerde gerçekleşen bir buluşma ya da bir capo'nun Pazar ayinine katılmaması; bunların hepsi daha büyük bir bulmacanın parçalarıydı.

Ancak bu özel durumda, akşamki görevim çakırkeçif bir İtalyan tarafından raydan

ıkarılmıştı. "Dışarı ıktım ama gece fiyaskoydu."

Başını sallarken dudakları büzüldü. "Anlıyorum. O zaman Luca'dan bir telefon aldığımı bilmelisin.

Siz gelmeden önce. Bana dün gece Diego Venturi'nin kuzeni Frederico Bianchi'ye trajik bir kaza sonucu bir kamyonun çarptığını söyledi." Gözleri kısıldı. "Hayatta kalamadı."

Yüz hatlarım mükemmel bir şekilde okullu kaldı.

"Karma tam bir sürtük. Eminim Alessia, Sal'in onu kaçırmamasına yardım eden adamın artık hayatta olmadığını öğrenince rahatlayacaktır."

"Gerçekten de öyle." Çenesini kaldırdı, görünüşe göre kendi sorusuna cevap veriyordu. "Artık Gallos'la müttefik olduğumuza göre, benim bilgim dışında başka *kazaların* olmayacağını umuyorum."

Dudaklarım, küçük çocukların çığlık atarak annelerini çağırmasına neden olacak bir sırıtişla aralandı. "Baba, hiç duymadın mı? Bazen kazalar olur."

Başımı yavaşça salladı ve bana el salladı. Ben de memnuniyetle ona uydum.

İki saat sonra Manhattan'a dönmüş, egzersiz kıyafetlerimi giymiş ve dünyada en sevdiğim yere doğru yürüyordum. Bazı kızlar kaplıcaları veya kitapçıları severdi; diğerleri parkı veya elektrikli gece kulüplerini severdi. Krav Maga stüdyosu kendimi en çok evimde hissettiğim yerdirdi.

Babam bana disiplini öğretmek ve duygularımı dışa vurmamı sağlamak için henüz sekiz yaşındayken beni derslere soktu. İlk günden itibaren Krav Maga'ya bayıldım. Bu sadece bir spor değildi; dövüş sanatlarından farklı olarak bir dövüş becerisi ve bir sanat biçimiydi. Bana meydan okudu ve beni güçlendirdi ve her dakikasını sevdim.

"Geç kaldınız." Tamir omzunun üzerinden ağır bir İsrail aksanıyla seslenirken bir dizi pedi stüdyonun uzak ucuna taşıyordu.

"Beklenmedik bir toplantım vardı. Şimdi buradayım."

"Son pedleri de alıp buraya getirin."

Son on yıldır, on beş yaşından beri aynı eğitmenle çalışıyordum. Tamir Hofi kırk yaşında eski bir Mossad askeri idi. Hiçbir şeyi kabul etmezdi ve ben de onu her gün test etmeyi kişisel görevim haline getirmiştirdim. İlginç eğitim seansları oluyordu.

Antrenman pedlerini onun yığınının yanına bıraktığım anda bacaklarımı savurdu ve kendini üzerime fırlattı. Stüdyonun yastıklı kısmının üzerindeydik ama inişim hâlâ ciğerlerimden nefesimi çalışıyordu.

"*Siktir*, Tamir. Bu acıttı." İnledim, sonra ayağımı altıma aldım ve ben üstte olana kadar bizi yuvarladım. Kolay olmamıştı, benden altmış kilo daha ağırdı ama Krav Maga'nın güzelliği de buydu. Doğru hareketleri bilerseniz, her cüsseden insan rakibini alt edebilir.

"O zaman dikkat etmeliydin. Her zaman hazır ol, bunu biliyorsun."

Evet, biliyorum ama bugün evleneceğimi öğrendim.

Kollarındaki tutuşumu bıraktım ve ayağa kalkarak boynumu ve omuzlarımı gerdim.

"Sanırım burada olmam iyi bir şey, böylece bana hatırlatabilirsin." Kiminle yaşayacağımı düşünürsek, alabileceğim tüm eğitime ihtiyacım olacaktı. Ayaklarımın üzerinde zıplayarak Tamir'le yüzleştirdim ve bir sonraki saldırı için hazırlandım.

Çok beklemem gerekmedi. Öne doğru hamle yaptı ve ön koluma vurdu. Kolayca savuşturdum. Tekrar tekrar boğuştuk ve her vuruşta şeytanlarım zihnimin girintilerinde daha da kayboldu. İşimiz

bittiğinde, bir şişe şarap içmiş bir ev kadını kadar yumuşak başlıydım.

"Bugün dikkatin dağınıktı." Ellerini dalgalı, terden sıırıslıkla olmuş saçlarında gezdirdi ve bana baktı. "Bu bir soru mu? Soru sormadığımızı sanıyordum."

Aramızda on beş yaş fark vardı, bu da romantik bir ilişki için olasılıkların dışında değildi. Bununla birlikte, onunla çalışmaya henüz on beş yaşıdayken başlamıştım, bu nedenle etkileşimlerimiz başından beri bir ağabey/kardeş hissi geliştirmişti. Kuru mizah ve iğneleyici iğnelemelerle iletişim kurardık. Daha derin bir seviyede olan hiçbir şey söylenmedi. Her ne sebeple olursa olsun, bir sorunum olduğunda ve yardımına ihtiyacım olduğunda, anında yanımda olacağından hiç şüphem yoktu. Aynı şey benim için de geçerliydi. İkimiz de anlayışımızı sözlü olarak ifade etme ihtiyacı duymuyorduk. Bu çoğu kişinin tuhaf bulacağı bir dinamikti ama bizim için işe yarıyordu.

"Soru sormayan sensin. Ben sadece oyun oynuyorum."

Bu ne lan? "Ne diyorsun sen?"

"Paylaşmayı sevmediğini erkenden öğrendim. Normalde bu bir sorun değil ama normalde dikkatin bu kadar dağınık değil." Bir spor şişesinden ağzına su doldurdu, sonra şişeyi bana fırlattı.

"Sen de benim kadar özel birisin, o yüzden bana bu saçmalıkları anlatma." Su şişesini içmeden yere fırlattım. "Bana göğsündeki yara izinden ya da artık Sabbath'a gitmeme sebebinden bahsetmek ister misin?"

"Senden bahsediyorduk küçük kurt, benden değil."

"Belki de hiç konuşmamalıyız," diye mırıldandım anahtarlarımı alırken.

Gözlerindeki teri silmek için gömleğini kullanarak gülümsedi. "Konuş ya da konuşma. Seni zorlamayacağım."

Seansımız bitmişti. Anahtarlarım elimdeydi ama ayaklarım kımıldamıyordu. Boğazımı temizledim, veda etmek niyetindeydim, ama gerçek onun yerine pençeleriyle dışarı çıktı.

"Evleneceğimi öğrendim."

Tamir'in soğukkanlı ifadesi hiç bozulmadı. Sürekli olarak sinirlenmeme yeteneği son on yıldır benim altın standardım olmuştu. "Yumruklarla yuvarlanmak" deyimini yepyeni bir düzeye, tamamen ayrı bir boyuta taşıdı. O yaşayan, nefes alan bir James Bond'du. İlk tanıştığımızda, büyüdüğümde Tamir olmak istediğimi hemen anlamıştım.

Yirmi beş yaşında teknik olarak büyümüşüm ama Tamir statüsüne ulaşmak için hâlâ önümde uzun bir yol vardı.

"Sanırım bu maç sizin seçiminiz değil?"

"Bunu kabul ettim, ama hayır, kendim için seçeceğim şey bu değil."

Gözleri benimkilere dikilmişti, çikolata kahverengisi irisleri ölümcül bir siyaha dönüşüyordu. "Kim bu adam?"

Babam Tamir'le o zamanlar benim bilmediğim kirli kanallar aracılığıyla tanışmıştı. Tamir mafyanın bir parçası olduğumuzu biliyordu ve bu normalde konuşulan bir şey olmasa da, babamla yeterince geçmişe sahipti.

"Başa çıkamayacağım bir şey değil. Beni rahatsız eden temsil ettiği şey. Kardeşimin öldürülmesinin arkasında ailesi vardı. Onu öldürmek istemedi ona nasıl bakabilirim bilmiyorum."

"Bu kesinlikle zor olurdu." Başını salladı, zayıf bedenini duvara yasladı. "Babanı iyi tanı mıyorum ama bana oğlunu öldürmüş birine bağlanmanı isteyecek bir adam gibi gelmedi."

"Şey, biraz kanıt sorunu var. Çok uzun yıllar geçtiğini söylüyor ve

Adama bir şans ver," diye homurdandım.

"Eğer babana ve onun kararlarına saygı duyuyorsan, önerisine kulak vermen akıllıca olacaktır. Eğer eşleşmeyi kabul ettiysen, hayat arkadaşına karşı böyle bir nefret beslemekle sadece kendine zarar vermiş olursun."

"Teoride kulağa harika geliyor ama pratikte nasıl uygulanacak? Duygularımı nasıl kapatacağım?" Kollarımı sinirli bir hareketle salladıktan sonra yenilgiyle iki yanıma düşmelerine izin verdim.

"Bu duyguları kapatmakla ilgili değil. Mesele öfkenizi sadece sorumlu kişilere yöneltmeyi öğrenmektir. Eğer bu adam yaşadığınız kayıpta hiçbir rol oynamadıysa, öfkenizi ona odaklamanın size hiçbir faydası olmaz. Zihninizin gözünde bu adamı size acı çektirenlerden ayırmalısınız."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu sadece senin çözebileceğin bir şey."

Bir ciğer dolusu hava ve umutsuzluk çıkardım. "Teşekkürler Obi Wan, çok yardımcı oldun." Tamir esprisiz bir kahkaha attı. "Peki, bu düğün ne zaman gerçekleşecek?"

Bu iyi bir soruydu. Kendime soramayacak kadar dikkatim dağılmıştı. "Emin değilim. Adamla henüz tanışmadım bile."

"Öyleyse, zamanın var gibi görünüyor ve bu her zaman iyi bir şeydir." Duvardan uzaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Eğer bir şey değişirse -bu adam tarafından tehdit edildiğini hissedersen- bana söyleyeceksin. Tamam mı?"

Boğazıma düğümlenen bir duygu yumağı beni başımı sallamaktan başka bir şey yapamaz hale getirdi.

"Güzel. O zaman Pazartesi görüşürüz." Çenesini eğerek beni düşüncelerimle baş başa bırakma iyiliğini yaptı. Muhtemelen paylaşma sınırına ulaştığını söyleyebilirdi. Duygu çöplüğümle yalnız kalmak istemediğimden değil, ama onları herkesin içinde açığa vurmakla da ilgilenmiyordum.

Bunun yerine Tamir'in verdiği çıkışı aldım ve sessizce stüdyodan çıktım. Eve gitme ve bugün hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışma zamanı gelmişti.

Bölüm 4

Matteo

Şimdiki Zaman

Seçtiğim meslek ve onunla birlikte gelen sırlar, her şeyi karmaşıklaştırmanın bir yolunu bulmuştu. Barbekü gibi basit bir şey, lanet olası bir kraliyet galasına dönüştü. Menü, çarşaf, park yeri, oturma düzeni ve sunucular gibi temel unsurlar bir yana, sadece güvenlik sorunlarıyla uğraşmak bile tam zamanlı bir işti. Sıkıcı işleri halletmesi için bir etkinlik planlayıcısı tutmuştum, gerisi bana kalmıştı.

Fed operasyonlarına yönelik sürekli ihtiyat, olası aile içi kavgalarla ilgili endişeler ve evimin asi misafirlerden korunması arasında, ayarlanması gereken sonsuz önlem ve harekete geçirilmesi gereken acil durum planları vardı. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair en ufak bir ipucum olsa bile ekibim tamamen hazırlıklıydı.

Planlayamadığım tek şey Maria'ydı.

Tanıştığımızdan bu yana geçen iki hafta içinde birkaç kez mesaj yoluyla ulaşmıştım ama karşılığında tek kelimelik önemsiz yanıtlar almıştım. Hareketlerini tahmin etme yeteneğim sıfırdı.

Geleceğinden bile emin değildim.

"Misafirler gelene kadar sadece on beş dakikamız var." Oturma odasını geçip ağabeyimin tesis genelinde stratejik noktalara konuşlanmış güvenlik ekibiyle telsiz sinyallerini kontrol ettiği yere gittim. "Ön tarafta tahsilat için kimi görevlendirdin?"

Çok aileli mafya toplantılarında iyi niyet göstergesi olarak kapıda bir silah verme geleneği vardı. Kimse tek bir silahla gelecek kadar aptal değildi, bu yüzden şiddetin patlak vermesini engellemezdi, ama bu bir niyet ifadesiydi.

"Ön tarafta Tommy var. Girişi gözetleyecek bir kaptan istedim." "Kulağa hoş geliyor."

"Gabe'den hiç haber aldın mı?"

"Evet, bu sefer ailesini evde tutuyor. Tansiyon hâlâ onun hoşuna gitmeyecek kadar yüksek." Gabe ortanca çocuktı. Filip ve ben babamızın izinden gitmek için sabırsızlanırken, Gabe mafya hayatının bir parçası olmak istemiyordu. Annemizin ölümü onun için özellikle zor olmuştu. İntikam almak yerine, kurtulmak istedi. Kendini üniversiteye verdi, iyi bir kadınla evlendi ve şimdi üç yaramaz çocuğu vardı. Kararına saygı duydum ve hayatıyla birlikte bizi de uzaklaştırmamış olmasını takdir ettim. Hâlâ aileydik ama mafyayla ilgili her şeyden kendini uzak tutuyordu. Barbekü gibi bir etkinlik, on yıldan uzun bir süredir ilk kez çoklu aile toplantısı olmasaydı yeterince zararsız olurdu.

Gabe'in bağınaz olduğu yerde, Filip aşılmayacak hiçbir çizgi görmüyordu. Benimle yakın çalışmasını sağlayarak onu beladan uzak tutmak için elimden geleni yaptım, ancak yirmi sekiz yaşında bile, vahşi çocuk çizgisi henüz kendini yakmamıştı.

"Peki ya Maria? Ondan haber aldın mı?"

"Seni ilgilendirdiğinden değil ama hayır."

"Elbette, bu benim işim. Müstakbel baldızımı hiç göremedim." Telsiziyle oynarken gözleri muzipçe bana dikildi. "Eğer senden düşündüğün kadar nefret ediyorsa, belki ben de gelip onu canavar kardeşimden korumak isterim."

Benimle alay ediyordu. Beni kızdırmaya çalışıyordu.

Bunu biliyordum ama bir şey fark etmedi. Maria'yla ilgili hiçbir şey şaka konusu değildi, hele onu becerdiğine dair imalar hiç değildi.

Elim dışarı fırladı ve boğazını sıkarak onu duvara yapıştırdı. "Sakın böyle bir şaka yapma. Ne kadar güzel olduğu ya da benden ne kadar nefret ettiği umurumda değil; o benim kadını ve sen de buna saygı duyacaksın. Beni anlıyor musun?"

Lisesinde yasadışı bir dövüş kulübü kurarak yerel yetkililerin dikkatini çektiğinden beri onun güzel yüzünü kırmayı hiç istememiştim. Gözlerindeki mizah ışıltısına bakılırsa, kırmızı bayrağı yüzüme doğru salladığında ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Sik kafalı dayak istiyordu.

İyi bir önlem için ekstra bir itme ile boynunu serbest bıraktım. "Sadece işini yap ve Maria'dan uzak dur." Onunla ilgili olarak, adamın sadece konuştuğundan oldukça emindim, ancak öngörülemeyen sicili bir parça şüphe beslemek için yeterliydi.

Ben uzaklaşırken kıkırdadı ama ona cevap vermek için geri dönmedim. Dikkatimi dağıtmasına izin veremeyecek kadar çok işim vardı.

Dakikalar sonra ön zil çaldı ve ilk misafirlerimizin geldiğini haber verdi. Maria'nın ailesi ilk gelenler arasındayken, Maria yarım saat sonrasına kadar ortaya çıkmadı. Yalnızdı.

Bağımsızlığını ve gücünü, çoğu kadının tasarım bir el çantasını sergilediği gibi sergiliyordu. Kendi kişisel krallığının kraliçesiydi ve herkesin bunu bilmesini istiyordu. Dinamik ve mesafeli, güç ve uyarı dolu.

İlk tanıştığımızda olduğu gibi bir kazak giymişti ama bu seferkinde pantolon yerine şort vardı ve bir toplantı odasından çok plaj için uygundu. Gündelik kıyafeti hipnotik etkisini en ufak bir şekilde azaltmıyordu. Bir hapishane kazağıyla da bir cüppeyle olduğu kadar çekici olabilirdi.

Gözleri gibi, varlığı da buz gibiydi. Yarı saydamlıkları neredeyse griydi. Buna karşılık, gür saçları zengin bir koyu çikolata rengindeydi ve başının üzerinde fildişi bir tarakla tutturulmuştu. Yine de en önemli özelliği kırmızı lekeli dudaklarıydı. *Kahretsin, o dudaklar.* Doğal olarak şişmiş ve bir erkeğin sikini emmek için mükemmel.

Daha iyi bilmeseydim, Cadılar Bayramı olduğunu ve Maria Genovese'nin partiye ellili yılların pinup modeli gibi giyinerek geldiğini söylerdim.

Muhteşemdi ve tamamen bana aitti.

Onu meraklı gözlerden uzak tutmak için battaniyelere sarmak mı yoksa omzuma koyup partide Stanley Kupası gibi dolaştırmak mı istediğimden emin değildim. Fark etmezdi. İkisi de bir seçenek değildi. Bunun yerine, Kızıldeniz'deki Musa gibi kalabalığı yararak aramızda sadece birkaç santim kalana kadar odanın içinde ilerledim. Attığım her adımda, bir elektrik akımı beni daha da yaklaştırdı.

"Maria, seni görmek çok güzel. Geleceğinden emin değildim."

"Bana geç kaldığımı söyleme şeklin bu mu?" diye mırıldandı, gözleri kalabalığı tarıyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, sesi sıvı bir duygusallıktaydı.

Baş döndürücü görünüşü ve şüphe götürmez kendine güveni arasında, şüphesiz hayat boyunca istediği her şeyi elde ederek yürümüştü. Bir çekim hissettim. Elimden gelse ona cennetin anahtarlarını sunma ihtiyacı duyuyordum. Ama içsel gücü olan tek kişi o değildi. Kimsenin önünde eğilmek gibi bir alışkanlığım yoktu.

"Geç kalmadım, sadece kabaydım. Mesajlarımı geri dönmeyiz yardımcı olabilirdi."

Kutup gözleri benimkilerle buluşmak için geri kayd1. "Surat asmamalısn De Luca. Bu sana yakışmıyor."

"Sessiz kalmak da öyle. Genç olduğumu biliyorum ama en azından bir yetişkin gibi davranmaya çalışabilirsin."

Bu kez azarlamam yerini buldu, çenesi hoşnutsuzlukla sıkıştı. Özel konuşmamızın kamusal bir sahneye dönüşmesini istemediğimden, elini tuttum ve iffetli bir öpücük için dudaklarıma götürdüm, parmağındaki yüzüğümü görünce göğsüm genişledi.

"Sen savunmaya geçmeden ve bu iş daha da kızışmadan önce bir duyuru yapmamız gerekiyor."

"Hadi şu işi bitirelim," diye homurdandı, sonra da yüzüne büyüleyici bir gülümseme yerleştirdi.

O kadar güzeldi ki

Baştan çıkarıcıydı, aldatmacasındaki beceriyi merak ettim. Kadın şov yapabiliyordu ama bu doğal bir yetenek miydi yoksa edindiği bir beceri seti miydi? Her iki durumda da bu, ona olan saygımı ve daha fazlasını öğrenme ihtiyacımı pekiştirdi.

Elini elimde tutarak bizi dışarıya, konuklarımın çoğunun toplandığı yere götürdüm. Enzo'yla göz göze geldik ve sadece bu amaç için kurduğum mikrofona doğru ilerledim. Yaklaşık yüz elli konuk havuzun etrafında ve sağlanan yemek masalarında gruplar halinde kümelenmişti. Aileler birbirlerine kenetlenmişti; ara sıra omuzların üzerinden komşu gruplara bakışlar atılıyordu. Birbirlerini daha iyi tanıyana kadar aile sınırlarını aşmak için bir nedenleri yoktu. Umarım birazdan yapacağım duyuru onlara yol göstermeye yardımcı olur.

Mikrofona dokunup sesin açık olduğundan emin olduktan sonra herkesin dikkatini çekmek istedim. Enzo yanıma geldi ve grup hızla sessizleşti, arka planda oynamaya devam eden çocuklar dışında tüm gözler beni arıyordu.

"Evime hoş geldiniz demek istiyorum," diye sıcak bir teklifte bulundum. "Bu büyüklükte bir toplantı yapmayalı uzun yıllar oldu ve bunun yeniden bir gelenek haline gelmesini umuyoruz. Hepimiz dostluk içinde birbirimizi boğazladığımız zamanlardan daha güçlüyüz. Hepimiz bu yeni uyum hareketine katkıda bulunmak için üzerimize düşeni yapmalıyız. Bu çerçevede, büyüleyici Maria Genovese ile nişanlandığımı duyurmak istiyorum." Elimi ona doğru uzattım, o da benimkini sıkıp yanıma geldiğinde memnun oldum.

Kalabalık alkışlarla patladı. Maria bu ilgiden rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle aydınlandı, vücudu yanıma yaslanacak kadar eğildi.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Hepimiz için yeni bir refah ve barış çağını başlatmayı umuyoruz. Lütfen partinin tadını çıkarın ve geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Misafirlerimizin şerefine kadeh kaldırır gibi mikrofonu kaldırdım ve hepsi az önce öğrendiklerini tartışmak üzere komşularına dönerken tekrar alkışladılar. Dedikodu yapmakla o kadar meşguldüler ki, dikkatleri başka bir yere yöneldiği anda Maria'nın elini benimkinden çektiğini görmediler.

Yüzümdeki gülümsemeyi korudum ve nişanlıma döndüm. Artık saniyeler önce derme çatma sahnemizde bana katılan hayat dolu kadına benzemiyordu. Yüzündeki kan neredeyse tamamen çekilmiş, teni küllenmiş ve dudakları aralanmıştı. Bakışları sabitti ama neye bakıyor olabileceğini çözmeye çalıştığımda görebildiğim tek şey masaların hemen ötesindeki çimenlikte oynayan çocuklardı.

Önüne geçip bakışlarını yakaladım. "Sorun nedir?"

"Ben... Gitmem gerek. Buradan çıkmam gerek." Sesi çılgıncaydı, içinden panik dalgaları yükseliyordu.

Ne halt olduğundan emin değildim ama partinin ortasında cevaplar için zorlamayacaktım. Tekrar elini tutarak onu içeri götürdüm ve koridordan ofisime geçerek kapıyı arkamızdan kapattım.

Maria deri koltuğa doğru yürüdü ve bir yengecin kabuğunun içine girmesi gibi içine çekildi.

Ona biraz yer açtım, kristal sürahi setine gittim ve ikimize de birer parmak viski doldurdum. Teklifimi hemen kabul etti ve kehribar rengi sıvıyı elma suyuymuş gibi içti.

"Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana anlatmak ister misin?" Öfke yerine cevap almayı umarak sorumdan herhangi bir yargılama ya da suçlama çıkarmadım.

Yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı ama gözleri benimkilerle buluşmayı reddediyordu. "Vardı... vardı..." Durdu ve düşüncelerini topladı, kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi başını salladı. "Tüm bunların gerçek olduğunu anladım, hepsi bu." İçkinin etkisiyle sesi cansız ve çakıllı çıkıyordu.

"Madem sizi bu kadar üzüyordu, neden en başta kabul ettiniz?" Soru düşmanca değildi. Evliliği neden kabul ettiğini gerçekten merak ediyordum.

Sonunda kin dolu gözleri benimkileri buldu. "Çünkü ben sadık biriyim. Çünkü ailem için her şeyi yaparım." Kendini yeniden bulduğunda, sesi demir sertliğinin bir kısmını geri kazandı.

"Evliliğimizin sadakatinize meydan okuduğuna inanıyor musunuz?" "Hayır. Ben bir Genovese ve Lucciano'yum."

"Evlene kadar. O zaman bir De Luca ve bir Gallo olacaksın."

Cevap vermedi ama kararlı bakışları onun yerine cevap verdi. Bunlardan biri olmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Onun nasıl hissettiğini önemsememeliydim. Planlarımla ve ailemin geleceğiyle ilgisi yoktu ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. İçimde yılan gibi kıvrılan bir öfke kıpırdanmaya başladı. Yumruklarımı sıkarak onu yakalamaktan ve inatçı beynini sarsmaktan kaçındım.

Anlamasını istediğim şey tam olarak neydi? Beni istediğini mi? Hayatta kendine benim demekten daha kötü şeyler olduğunu mu? Onun derisinin altına girmek ve kararlılık duvarını yıkmak istediğim, hayır... buna ihtiyacım olduğu bir yük treni gibi çarptı bana. Onun çözöldüğünü ve kendini bana kurbanlık bir kuzu gibi sunduğunu görmem gerekiyordu. Onu, aynaya baktığında beni görece kadar tamamen benim yapmalıydım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kanepenin arkasına hapsettim.

Gözleri telaşla irileşti ama gözlerimde vahşi bir parıltı olmasına rağmen bana karşı koymadı. Yanında bir dizimin üzerine çöktüm ve dudaklarımı kulağının kabuğu boyunca kaydırmak için yüzümü alçalttım. Nefes alış verişti titredi.

"Başına gelebilecek en kötü şeyin ben olduğumu mu düşünüyorsun? Yemin ederim çok daha kötüsünü yapabilirdin." Geri çekilip gözleriyle buluştuğumda, her zamanki ateşi geri dönmüştü.

Ellerini göğsüme vurarak beni itti ve sonra benimle burun buruna geldi. "Siz erkeklerin ne kadar aşağılık olabileceğinizin farkındayım."

"Siz erkekler mi? Yani sadece ben değil, tüm cinsiyet mi?"

"Sana ne bundan? Bunun bir iş olduğunu sanıyordum?" diye tükürdü, gözleri alev alev yanıyordu.

"Anlaşma işle ilgili, ama bu seni becermek istemediğim anlamına gelmiyor. Ne kadar karşı çıkarsan çık, senin de beni becermek istediğini biliyorum."

"Her şeyi biliyor gibisin, değil mi?" diye küçümseyerek tükürdü. "Ben seni tanıyorum."

Duruşu gevşedi ve yüzünü hain bir gülümseme aydınlattı. "Asla bilemeyeceğin tek şey bu. Seks yaparsak da yapmasak da beni asla gerçekten tanıyamayacaksın."

Kesinliği beni şaşırttı. Yüz hatlarını inceledim ve mutlak güvenden başka bir şey göremedim. Beni içeri almaya hiç niyeti yoktu. Asla. Bu beni neden bu kadar rahatsız etmişti? Sanki o

bunun bir iş olması gerektiğini söyledi.

Hayatta bulunduğum yere amansız bir kazanma hırsı olmadan gelmemiştim. Eğer bizi birbirimize düşürecekse, rekabetçi doğamın onun haksız olduğunu kanıtlamaktan başka seçeneği yoktu. Belki de o kadar seksi olmasaydı, bu meydan okumadan vazgeçebilirdim. Ama bu haliyle, gerekirse gemiyle birlikte batmaya hazırdım. Onun katmanlarını sonuna kadar açana, tüm güzel sırları ayaklarımın dibine serilene kadar savaşıacaktım.

Kollarından tutarak Maria'yı döndürdüm ve göğsüme doğru çektim. Kasları gerildi ama geri çekilmedi. Ağzımı indirdim ve boynunu ısırarak titrek bir nefes almasını sağladım.

"Meydan okuma kabul edildi."

Bölüm 5

Maria

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Ne yaptım ben?

"Bu bir oyun değil De Luca." Dönüp ona bakmaya çalıştım ama beni olduğum yerde sıkıca tuttu.

"Her şey bir oyun ve ben kazanmakta çok iyiyim." Elleri sonunda tutuşunu gevşeterek beni uzaklaştırmak için.

Ona doğru bir bakış bile atmadan viskiye yöneldim ve kendime bir yudum doldurdum. Sonunda sarhoş olmak istemiyordum ama bu konuşma ve az önceki çöküşüm arasında bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

"Umarım solitaire seviyorsunuzdur çünkü oyunlarınızı yalnız oynayacaksınız. Meydan okumuyordum; gerçekleri ifade ediyordum. Sana söylemediğim bir şeyi bilemezsin ve ben sırlarımı paylaşmam. Seninle değil. Kimseyle paylaşmam. Hayatım boyunca böyleydim ve yakın zamanda da değişmeyeceğim. Bunu ne kadar çabuk anlar ve başka bir şeye odaklanırsan, ikimiz de o kadar mutlu oluruz."

Bir dakika sessiz kaldı. Ona doğru bakmak istemedim ama sonunda baskıya boyun eğdim. Beni gerçekten duyduğunu bilmem gerekiyordu. Gördüğüm şey omuzlarımdan bileklerime kadar tüylerimi diken diken etti. Matteo kanarya yutmuş kedi gibi görünüyordu.

"Ağustos'un onunda. Kulağa nasıl geliyor?"

Ne var? Onda DEHB mi var? Yoksa beni görmezden mi geliyor? "Sen neden bahsediyorsun?"

"Düğün tarihimiz. On Ağustos sana plan yapmak için yeterli zamanı verecek mi?" Viskinin durduğu büfenin yanında bana katıldı ve kendine bir bardak daha doldurdu.

Görünüşe göre, tartışmamız sona ermişti. İyi. Zaten anlamsızdı. "Kaçıp gidebiliriz, umurumda değil."

"Bütün kadınlar düğünlerini planlamayı hayal etmez mi?"

"Ben değil. Düğünlerden *nefret ederim*." Sözlerim küçümsemeye doluydu.

Matteo'nun yeşil gözleri resmi görmeye çalışarak yapboz parçalarını inceledi. "Biri seni mihrapta falan mı bıraktı?"

Güldüm. Kendimi tutamadım. Bu kavram tamamen mantıksızdı. "Hayır, De Luca. Bu benim ilk nişanlanışım, yani benim için kaçak damat yok."

Dudakları kıpırdadı. "Kaçarak evlenmek işe yaramaz. Herkesin evlendiğimizi görmesini istiyoruz. Ağustos'un onunda plan yapmak için bir aydan biraz fazla zamanınız var. Bu yeterli olacak mı?"

Ne için yeterli? Etkinliği düzenlemek için mi? Elbette. Özgürlüğümün sona ermesiyle yüzleşmek için mi? Belki de. Evliliğimi kutlamak için kadeh tokuşturan konuklara kendimi hazırlamak için. Asla.

"Annem planlayabilir. Bunun için yaşıyor. Bir ay içinde bir araya getirebileceğini düşünürdüm. Ne kadar zor olabilir ki?"

"O zaman anlaştık. On Ağustos'ta Bayan Matteo De Luca olacaksın."

Yüzümü buruşturdum. Midem çalkalandı ve ikinci kadeh viskinin kötü bir fikir olup olmadığını merak ettim. "Beyaz bir elbise giymeyeceğim, bu sorun olur mu?"

"Duruma göre değişir. Gotik bir gelin olmamasını tercih ederim. Aklınızda alternatif bir renk var mı?"

"Belki altın, bilmiyorum. Beyaz bir düğün istemediğim dışında bunu hiç düşünmemiştim."

"Saygıdeğer olduğu sürece, ne isterseniz yapın. şimdi, çok uzun zamandır kayıp durumdayız.

Misafirlerimizin yanına dönme vakti geldi." Eşlik etmek için dirseğini kaldırdı ve sadece bir saniye sonra

Tereddütle kolumu onun koluna koydum ve kaderimi mühürledim.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı annem telefonda. "On yılın düğününü, Gallo'larla Lucciano'ları birleştiren töreni bir ay içinde planlamamı mı istiyorsun?"

"Anne, tansiyonun. Sakin ol."

"Sakın bana sakın olmamı söylemeye *kalkma* Maria Antonia Ilaria Genovese. Bana sormadan imkansız bir görev için beni kaydettin. Nasıl tepki vermemi bekliyordun ki?" Jersey aksanı beş saniye içinde telaştan süpersonik bir hale dönüşmüştü.

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. Bu işlerde harikasın." Evet, dalkavukluğa başvurmuştum.

Gülümsedi ama tiradını sakınleştirdi. "Kilise sorun olmaz," diye teklif etti isteksizce. "Ama resepsiyon için uygun olan her yer dolu olacak."

"Bunu onun mülkü olarak yapalım. İtiraf etmekten nefret etsem de arazisi çok güzeldi ve müsait olduğunu biliyoruz."

"Ehhh," diye inledi. "Açık hava etkinliklerinden nefret ettiğimi biliyorsun - çok fazla şansa bırakıyor. Ağustos sıcak olacak ve ya yağmur yağarsa?"

"Açık hava klimaları yapıyorlar ve parti çadırları kiralayabilirsin. Bunu sen halledersin, anne."

"Sofia ve Nico en azından düğünleri için bana Ekim ayına kadar süre verdiler, ki bu yine de fazla bir zaman değildi.

Yıllarca süren anlaşmalara ne oldu?"

Barbeküdeki duyurumuzdan sonra, en küçük kız kardeşim Sofia'nın erkek arkadaşı Nico ile nişanlandığını öğrendim. İlk fırsatta partiden kaçmıştım ama oradayken onları birlikte izledim. Bir atomun çekirdeği etrafında dönen elektron ve protonları gibi hiç ayrılmıyorlardı, sürekli hareket ediyorlardı ama birbirlerinden hiç uzaklaşmıyorlardı. Mide bulandırıcı bir şekilde sevimliydi.

"Benim neslim tüm sezonları Netflix'te izliyor ve tüm alışverişlerini Amazon Prime'dan yapıyor. İstediklerini şimdi istiyorlar, bunun ötesinde bir şey için çok uzun süre beklemek gerekiyor. Gecikmiş hazlar geçmişte kaldı."

"Bu çok saçma. Beklentiyi hiç duymadılar mı? Eğlencenin yarısı bu!"

"Duydular ve abartıldığını düşünüyorlar."

"Saçmalık. Bir şeyin yaklaştığını bilmek gibisi yoktur - gerilim ve heyecan - dünyadaki en güzel duygudur."

Y kuşağı hakkında konuşuyorduk, peki neden onun sözleri kafamda Matteo'nun görüntüsünü canlandırmıştı? Barbeküden bu yana neredeyse bir hafta geçmiş ve ondan hiç haber alamamıştım. İçimdeki tüm şeytanları ortaya çıkaracağına dair hararetli ısrarından sonra, amansız bir takip bekliyordum. Kendimi telefonumu her zamankinden daha fazla kontrol ederken buldum, sadece cevapsız arama veya mesaj bulamamak için. Bu davranışım çok saçmaydı çünkü ondan haber almak gibi bir arzum yoktu.

Söylemeye devam edin, belki o zaman inanırsınız.

"Düğünümü beklemek için koca bir ayınız var." En azından birimiz öyle olurdu.

"Peki, tamam. Ama gitmeden önce, bugünün hangi gün olduğunu unuttuğumu sanma." Sesi yumuşadı ve korkunç bir gariplik hissi uyandırdı. "Mutlu yıllar, Maria."

"Teşekkürler anne, ama bu da diğer günler gibi. Doğum günü yapmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum ama istiyorum ve ilk kız bebeğimin doğumunu kutlamak istiyorum. Pazar günü geliyor sun."

Akşam yemeği?"

"Her zaman yaptığımı biliyorsun."

"Güzel, pasta yapacağım. Ve sen tartışmadan önce, şarkı söylemek ya da mum yakmak yok, sadece asgari düzeyde." İçimi çektim, avucumu alnıma bastırdım. "Pekâlâ. Pazar günü görüşürüz. Pazar günü görüşürüz."

"Seni seviyorum,
Maria." "Kendine iyi
bak, anne."

Konuşma bittiği için rahat bir nefes alarak kanepeye uzandım ve telefonumu yanımdaki minderin üzerine attım. Sonunda her yıl yaptığım doğum günü geleneğıme geri dönebilir, başka bir günmüş gibi davranabilirdim. Benim yaşımdaki pek çok kadının aksine, kulübe gitmedim ya da en iyi arkadaşım ile yemeğe çıkmadım. Hatta bir kankam bile yoktu.

Bunun yerine, spor salonunda Tamir'in kışını tekmelemek dışında aklıma gelen en katartik şeylerden birini yaptım. Silahlarımı temizledim - her düzgün mafya prensesinin yapacağı bir şeydi bu.

Yaz güneş i akşamın yedisinde hâlâ dairemi aydınlatıyordu. Mutfak tezgahının üzerine koruyucu bir bez serdim ve dokuz milimetrelik ve otuz sekizlik silahlarımı birlikte temizlik malzemelerimi yerleştirdim. Birkaç silahım daha vardı ama poligonda en çok bunlarla çalışıyordum ve bu nedenle en sık temizliğ e ihtiyaç duyanlar bunlardı.

Silahların kokusunda - kül ve yağ - sinirlerimi yatıştıran bir şey vardı. Soğuk metalin tenime verdiği hissi ve elimdeki silahın ağırlığını severdim. Eğer biri beni OKB olmakla suçlayacak olsaydı, bu silahlarımı ne kadar temiz tuttuğum için olurdu. Ancak bunun temizlikle pek ilgisi yoktu ve her şey sürecin bana nasıl hissettirdiğıyle ilgiliydi. Sakin. Güçlü. Durdurulamaz.

Silahlar her durum için uygun değildi ama iyi bir tabanca gibisi yoktu. Daha günlük giysiler için daha az hacimli başka seçeneklerim vardı ama her zaman, *her zaman* yanımda bir silah taşırdım.

Kapım çalındığında rutin işimi ancak yarılayabilmişim. Henüz parçalarına ayırmadığım Glock'u elime alarak kapıya doğru ilerledim ve gözetleme deliğinden baktım.

Matteo De Luca diğer tarafta sabırsızlıkla bekliyordu.

Silahı indirerek kapıyı açtım. "Bu da ne böyle?" Bir buket çiçeğ e ve paket servis kaplarıyla dolu bir çantaya ağızım açık bakarak ağızımdan kaçırdım.

"Buna doğum günü denir, Maria. Ve bugün senin doğum günün." Kişisel alanıma doğru ilerledi ve içeri girmesine izin vermem için beni zorladı.

Kapıyı arkasından kapattım ve silahımı yere bırakır gibi yaptım. "Demek habersizce uğrayıp bana mutlu yıllar şarkısı söylemeyi düşündün? Gördüğünüz gibi, davetsiz ziyaretçilerden pek hoşlanmıyorum."

"Tüylerini bırak, küçük kirpi. Sana saldırmak için gelmedim. Bir vazo kap da bunları suya koyayım. Açlıktan ölüyorum."

Buket yeşilliklerden ve kırmızı lekelerle dağılmış yarım düzine beyaz gülden oluşuyordu, bu da onları bir katliamdan geçmiş gibi gösteriyordu. Kusurları baş döndürücü güzellikteydi ama bunu dile getirecek gücü kendimde bulamıyordum. Ayrıca, muhtemelen buraya gelirken gördüğ ü ilk şeyi kapmıştır. Daha fazlasını düşünmek aptallık olurdu.

Ona bir vazo uzattım ve çevik parmaklarıyla dikenli sapsapları plastikten çıkarmasını izledim. *Hay sikeyim. Parmakları bile seksi.* Güçlü ve becerikliydiler, tırnakları işlev için kısa kesilmişti ve yara

izleri hayata el yordamıyla yaklaştığını gösteriyordu. Parmak uçlarının pürüzlü ve nasırlı olduğuna bahse girerim, kıvrımlarımı izlerken nasıl hissettiklerini merak ediyorum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu, yoksa salyama silmek için bir mendile ihtiyacım olacaktı.

"Bana bunları satmayı reddetmeye çalıştılar çünkü dikenleri henüz çıkarılmamıştı. Bunun onları olduğundan daha da mükemmel hale getirdiğinde ısrar ettim. Kan ve dikenler, bu kombinasyon Maria'm için mükemmeldi. Makas?"

Yanılmışım. Çiçekleri düşünmüştü. Sadece bu da değil, değerlendirmesi rahatsız edici derecede doğruydı. "*Benim Maria'm*" deyince midemin nasıl bulandığını düşünmeyecektim bile.

Matteo'nun gözleri bana doğru kaydı ve beni bir an için hazırlıksız yakaladı. "Makas mı?" Sesi tenime karşı kadifemsi bir mırıltı gibiydi, bu his beni kendime getirdi.

Makası aldım ve dört karton yemek kabını geldikleri poşetten çıkarmaya başladım. Gözlerim çaresizce onun dövmeli ön kollarına ve kalın sapların uçlarını keserken esneyip bükülen kaslarına kaydı.

Onu soymadan söyleyebileceğim kadarıyla, Matteo De Luca günümüzün Davut heykeliydi. Eğer uzaylılar yukarıdan gelseydi ve insan formunun en mükemmel yontulmuş örneğinin gösterilmesini talep etselerdi, Matteo oybirliğiyle seçilecek kişi olurdu.

Kurnaz gözleri sık bir ormanın yosun yeşili gibiydi ve beni derinliklerinde kendimi kaybetmeye teşvik ediyordu. Köşeli kaşları huzursuz dış görünüşünü yalanlıyordu. Sıgırlıkların hemen ötesinde akan çalkantılı sular konusunda uyarıyorlardı. Karanlık tarafına dair bir başka ipucu da burnundaki hafif çentikti - belki de bir kavga sırasında kırılmıştı. Aksi halde zarif olan profilindeki tek kıvrım buydu.

Hâlâ iş kıyafetlerini giyyordu, dirseklerinden kıvrıdığı beyaz bir düğme vardı üzerinde. Hain bir yanı, teninde dans eden mürekkepli çizimlerin her birini inceleyebilmek için kollarını kendine yaklaştırmak istiyordu. Ama pişman olacağım bir şey yapmadan önce ellerimi ve zihnimi meşgul etmek en iyisiydi.

Her kutunun içindekileri incelerken, "Çin yemeği sevdiğim için şanslısın," diye düşündüm. "Sevmeyeceğini umuyordum, benim için daha fazlası."

Benimle oyun mu oynuyordu? Kendimi bir dizi dalgaya kapılmış gibi hissediyor, hangi yönün yukarı olduğunu kestiremiyordum. Ne zaman onun yanında olsam aynı şey oluyordu. Bunu bilerek mi yapıyordu, yoksa bu sadece onun özel yeteneklerinden biri miydi?

Yemek masama iki tabak koydum ve kapları aramızda birleştirdim. "Bir dahaki sefere suşi getir. Her lokmayı kendine ayırırsın."

Matteo yuvarlak masada yanıma oturdu ve hemen yemeğe daldı. "Dua etmeyecek miyiz?"

Çatalı aktarımın ortasında durdu, gözleri dönerken bir yığın erişte ahşap masanın üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Seninle taşak geçiyorum, De Luca. Mobilyalarımı yemeden önce eriştene ye."

Kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı ve yemeğini atıştırmaya devam etti.

Tabağıma her yemekten küçük bir porsiyon koydum ve onun beslenme çılgınlığı yavaşlayana kadar sessizce yedik. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri dairemi inceliyor, muhtemelen tipik kız dağınıklığının olmamasına dikkat ediyordu. Her yüzeyi kırlentler ve resim çerçeveleriyle doldurmak için bir neden görmüyordum. Temiz çizgilerin sadeliği ve dikkatimi dağıtacak şeylerin azlığı hoşuma gidiyordu. Şehir yeterince meşguldü, eve geldiğimde kaos ve aşırı uyarılmaya ihtiyacım yoktu.

"Doğum gününü kutlamak için bir planın var mı?" diye sordu, evim konusunu geçiştirerek.

"Doğum günlerini pek sevmem, o
yüzden hayır." "Doğum günü ve
düğün yok."

Omuz silktim, kendimi açıklamaya hazır değildim. "Yaşlanma sürecinden mi yoksa ilgiden mi hoşlanmıyorsun?"

"Yaş, deneyimin bir başka adıdır ve hayatta daha iyi kararlar almamıza yardımcı olan da deneyimdir."

"Sanırım bu, senden daha fazla sahip olduğum on yıllık *yaşam deneyiminin* bir sorun olmadığı anlamına geliyor?"

Paylaşmayı düşündüm ve küçük bir bilginin zarar vermeyeceğine karar verdim. "İlk seks yaptığım erkek lise öğretmenlerimden biriydi, yani hayır, yaş beni rahatsız etmiyor." Ona neden söylediğimden emin değildim. Belki beni yargılayacak, bana sürük diyecek ve tüm bu maskaralığa bir son verecekti. Sebebim ne olursa olsun, tepkisi beklediğim gibi olmadı.

Fırtınalı gözleri beni kesip açabileceklerinden emin olana kadar keskinleşti. "Kaç yaşındaydın?"

"On altı. Sadece yirmi altı yaşındaydı, yani iğrenç falan değildi. Yani, iyiydi. İşte bu Aramızda aynı yaş farkı var." Abuk sabuk konuşuyor, tırmanmakta olduğunu hissettiğim gerginliği üzerimden atmaya çalışıyordum.

"O lanet olası bir *pedofil*, Maria. Sen çocuktun ve o da güçlü bir konumdaydı. Bu bir ilişki değil, tecavüz."

"Anlamıyorsunuz. Onu baştan çıkaran bendim, tam tersi değil."

Sandalyesinden fırladı ve elleri kalçalarında sabitlenmiş bir şekilde odada adım atmaya başladı.

Birkaç hızlı adımdan sonra bana ters ters bakmak için döndü. "Adı neydi?"

Öfkeyle ayağa kalkma sırası bendeydi. "Hiç şansın yok. Eğer onun cezalandırılmasını isteseydim, bunu kendim yapardım. Bu konuda tamamen yetenekliyim."

"Ne. Neydi. Onun. Adı."

Ters ters baktım. O da öfkелendi. İkimiz de kımıldamadık.

"*Siktir!*" diye bağırdı, bir elini dalgalı saçlarında gezdirerek. "Beni deli ediyorsun."

Savaşma içgüdüm devreye girdikten sonra kaslarımı gevşemeye ikna ettim. "Yani, sakinliğin soğukkanlı Prensi kızdırılabilir. Bildiğim iyi oldu."

"Bu senin yeteneklerinden biri gibi görünüyor," diye homurdandı.

"Hoşuna gitmiyorsa, çek git." Sesim sert bir hal aldı. "Bunu kaç kez düşündüğümü bilmiyorsun."

Sessizlik.

Bana doğru baktığında, kaskatı kesildiğimi görmüş olmalı. Kendi ellerimle yeniden bir araya getirilmiş, paramparça bir çömlek parçasıydım. Kusurlarımla gurur duyuyordum ama yine de kusurluydum. Kimliğimi ne kadar kaybetmek istemesem de, onun reddi beni derinden yaktı. İtiraf edebileceğimden çok daha derinden.

Şahdamarından keskin bir bıçakla keser gibi aramızdaki boşluğu yarararak yüzümü elleriyle kavradı ve dudaklarıma saldırdı. Dili yaladı ve tadını çıkardı, sözlerinin söylemediği şeyi söyledi - bundan mutlu olmayabilirdi ama beni istiyordu.

Duygularını anlayabiliyorum.

Ben de aynı şekilde hissettim.

Rızam olmadan bana dokunmaması konusunda önceden yaptığım uyarı uzak bir hatıraydı. Onun adı ve ailem rüzgârda savrulan karahindiba tohumları gibiydi. Öpüşmemizin alternatif gerçekliğinde, diğer her şey yok olmuştu.

EndiŖe ya da sonuçların mutlak özgürlüğünün tadını çıkararak öpücüğüne teslim oldum ve dokunuŖunda eridim. Elleri kııma doğru kayd, beni kendisine doğru kaldrd ve beni

Kollarımı. Bizi mutfığa götürüp silahlarımı bir kenara iterek beni tezgâhın üzerine bırakırken ellerimi boynuna doladım.

"Elinde Glock'la kapıyı açmanın ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ve sütyensiz bu küçük atletle - pantolonumun içine boşalacağımı sandım." Dudaklarını boynuma dayayarak konuştu, dişlerini hassas cildimde gezdirirken parmakları kaşorsemin ince askısının altında aşağı yukarı gezindi.

Sözleri de en az dokunuşu kadar tahrik ediciydi. Bu iyiliğine karşılık vermek istedim -dilim tüm vücudunu ezberleyene kadar dövmelerinin her birini yalamak istediğimi söyledim- ama ağzımı açtığımda ağzımdan çıkan bu değildi. Seks bağımlısı zihnimi suçladım. Onun sarhoş edici feromonları beynime bir çırpıda girmiş ve tüm düşüncelerimi karıştırmıştı.

"Çiçekleri sevdim, De Luca." Sesim inanılmaz derecede kısıktı.

Kendimi onun kollarına atmam yetmezmiş gibi, akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım. Duvarlarımı çoktan yıktığına dair kanıtlar sundum.

Matteo gibi bir adam suda kan kokusu aldığı anda asla pes etmezdi. Kendi ölüm belgemi de imzalamış olabilirdim, çünkü Maria Genovese, onu tanıdığım şekliyle, yürüyen ölü bir kadındı.

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda ikimiz de durduk, ama çok farklı nedenlerle. Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Kelimeleri ağzımın içinde geri yutabilmeyi diledim. O, saldırısının doğru olduğunu doğrulamak isteyen bir avcıydı.

Elinden kurtularak tezgâhtan aşağı kaydım. "Aslında bu gece gitmem gereken bir yer var, o yüzden yaptığım işi bitirmem gerekiyor." *Bir yerde, yani burada seninle değil.* Silahımı aldım ve ilerleyişimi değerlendirdim.

Matteo'nun bakışları yüzümde sürekli vızıldayan bir eşek arısı gibiydi ve kaçmama izin vermiyordu. "Ne?" Ona ters ters bakarak ısırdım. "Sana kapıyı göstermemi ister misin?"

Bakışları kıvılcımlandı; buz gibi alevler her santimetrekaremi kavuruyordu. "Ne planları?" Dalga geçmiş, dürtmüş, zorlamış ve talep etmişti ama şimdi sözleri bir engerek yılanının ölümcül saldırısıydı.

İki şekilde karşılık verebilirdim: Flütümü çalıp canavarı yatıştırmak ya da kendi zehirli saldırıyla tıslayarak karşılık vermek. Hangisinin daha akıllıca olduğunu biliyordum. Ayrıca kendimi açıkta ve savunmasız hissettiğimi de biliyordum. Köşeye sıkışmış, yaralı ve korkmuş bir hayvandan daha vahşi bir şey olamazdı - korkularımı ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

Hangi seçeneği seçeceğimi bilmek için herhangi bir tartışma ya da düşünme gerekmedi. İçgüdülerime göre hareket ettim ve bu içgüdüler korumak için çığlık atıyordu. Daha önce kaçan tipte bir kız olmuştum ve beynimi yeniden programlamak için yıllarımı harcamıştım.

Şimdi, benim savunma yöntemim savaşmaktı.

"Ben o koridorda yürüyene kadar, benim *işlerim* seni ilgilendirmez." İma stratejikti. Sesim, uyaran bir kırbaç gibi şakladı.

Matteo kolay kolay geri adım atacak biri değildi. Eğer bir şey varsa, benim cevabım sadece kızgın ayıyı dürttü.

Yavaşça, tehditkâr bir şekilde o kadar yakınımaya geldi ki, geniş göğsünden yayılan boğucu sıcaklığı hissedebiliyordum. "Koridorda olsun ya da olmasın, başka bir adamın yanına yaklaşırsan onu öldürürüm."

Matteo boş tehditler savurmazdı. Bunu açıkça ifade ediyordu.

"*Sadece işe ne oldu?*"

"Bu daha önceydi. Hayatın buna bağıymış gibi ciğerlerimdeki havayı emmeden önceydi. Pençelerinin geri çekildiğini hissetmeden ve zırhının altında neyin saklandığını görmeden önceydi. Sen benim

Nefes almakta zorlanıyordum. Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama *sadece iş* olmadığı kesin."

Bölüm 6

Matteo

Hayatımda hiç bu kadar şiddetli bir kıskançlık yaşamamıştım.

Kalbim artık kan değil, buz gibi, sıvı bir öfke pompalıyordu. Onu başka biriyle düşünmek -Aklıma getirdiği o mide bulandırıcı görüntü, yumruklarımı bir şeyleri parçalamak için sıkımda neden oldu.

Vücudumun bu küçük vahşi kediye hükmetme, sahiplenme ve kafesleme tepkisiyle savaştım. Faydası olmadı.

Aramızda çatırdayan enerji beni çağırdı. Beni teşvik etti. Bana emrediyordu. O benimdi. *Tamamen benim*. Ve onun benim kalmasını sağlamak benim işimdi.

"Bu bir iş olmalı," diye mırıldandı. "Bu işin yürümesinin tek yolu bu."

"Neden? Başka biri mi var?" Bu sözleri söylemek bile kanımı kaynattı.

Gözleri bir cevap bulmak için yeri aradı. Benim kötü büyücüm, annesi tarafından terk edilmiş bir çocuk gibi neredeyse kaybolmuş görünüyordu. Onun için çok kötü, kalbim uzun zaman önce göğsümden sökülmüştü. İlk gözyaşında yumuşayacak değildim.

Çenesini sertçe ellerimin arasına alarak bakışlarını benimkilere dikmeye zorladım. "Başka biri mi var?" Daha güçlü bir şekilde sordum.

Demir parmaklıklar gözlerinin arkasına çarptı ve elimi tokatlayarak kendisinden uzaklaştırdı. "Hayır!" diye bağırdı. "Başka kimse yok ve bir planım da yok. Bunu sadece gitmeni sağlamak için söyledim, o yüzden siktir *git*."

Öfkesi görülmeye değerdi.

Görkemli ve çiğ.

"O zaman neden bu sadece iş olarak kalmak zorunda?" Arzuladığım tüm cevapları alana kadar geri adım atmayacaktım.

"Çünkü."

"Çünkü *neden*, lanet olsun?"

"Çünkü *senden nefret etmem gerekiyor!*" diyerek bana doğru koştu ve ellerini göğsüme vurdu. "Senden ve temsil ettiğin her şeyden nefret etmeliyim. Benden her şeyimi aldın-senden ve *lanet* Gallo'lardan. Senden *nefret* ediyorum. Hepinizden nefret ediyorum." Sözleri hıçkırıklarla yutulunca tiradı sona erdi. Kollarım onu sardı ve göğsüme hapsetti.

"Şşt," diye fısıldadım saçlarına, onu kollarımda sıkıca tutarken. Bu görkemli kraliçe kadının yıkıldığını görmekten nefret ediyordum ama bunun olması gerekiyordu. Eğer soyadlarımızın oluşturduğu bariyeri aşacaksak, meselenin özüne inmemiz gerekiyordu.

Titremesi yatıştığında onu kollarıma aldım ve kanepeye oturttum. Onu konuşması için zorlamadım. Bu gece için sınırlarına ulaşmıştı ve başka bir adamla ilgili imalarının tamamen beni uzak tutmak için uydurulmuş olduğundan emindim. Bunun yerine, ona varlığımla sağlayabileceğim rahatlığı sundum ve düşüncelerimi kendime sakladım.

Gallo ailesinin üyelerinin kardeşinin ölümüne karıştığını biliyordum ama bunu hâlâ bu kadar katı bir şekilde bize karşı kullanmasını beklemiyordum. Bu olay savaşın başladığı 2002 yılında, yani on yedi yıl önce gerçekleşmişti. Herkes için kanlı bir zaman dilimiydi. Peki Maria bunca yıl sonra

neden Gallo'lara karşı olan o sarsılmaz nefretini sürdürmüştü?

Kardeşinin ölümüyle uzaktan yakından ilgim olmadığını biliyor olmalıydı. Olay olduğunda sadece yeni bir acemiymdim. Para peşinde koşan ve babam için çalışan bir askerdim.

Sert dış görünüşü, kısa hayatında kalp kırıklıkları yaşadığını açıkça gösteriyordu. Sadece o yaraların hâlâ ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim. Bu yüzden insanları kendinden uzaklaştırıyordu. Bu yüzden ailesindeki diğer kızlarla dedikodu yapmıyordu. Neden erken yaşta bir kadın olmuştu. Neden boş zamanlarında silah temizliyordu ve ben ne olduğunu anlamadan beni boğabiliyordu.

Vahşice kırılmıştı, bütün kalmak için elinden geleni yapıyordu.

Ama o artık benimdi. Benim yiyip bitireceğim ve benim koruyacağım.

Bunu yapabilmek için onu en çok neyin tehdit ettiğini bilmem gerekiyordu. Onu boğan sularda yüzmeliydim, böylece bir dahaki sefere yağmur yağdığında onu su üstünde tutabilirdim.

Bundan hoşlanmazdı.

O şeytanlarla yüzleşmeye direnecekti ama tek yol buydu. Tamamen açığa çıktığında ve savunmasız kaldığında, duvarlarını yeniden inşa edebilirdim, içlerinde güvenli bir şekilde ben varken.

İki gün sonra öğle yemeği için Enzo ile buluştum. Maria'yı davet etmeyi düşünmüştüm ama onun yokluğunun bana karmaşık gelin adayım hakkında daha fazla şey öğrenmek için daha iyi bir fırsat vereceğine karar verdim.

Gözyaşları dindikten sonra kollarımda kendinden geçmişti. Uyumasını olması gerekenden çok daha uzun süre izledim ve sonra altından sıvıştım. Ayrılmadan önce kısa bir not kaleme aldım ama o zamandan beri ondan haber alamadım.

Karşılıklı konuşmamız o kadar değişken ve dokunaklı olmuştu ki ikimizin de yeniden toparlanmak için zamana ve alana ihtiyacı vardı. Aramızdaki dinamikte bir değişim meydana gelmişti. Buna ateşkes denebileceğinden emin değildim. Kesinlikle arkadaş değildik. Bu daha çok barış şartları müzakere edilene kadar bir ateşkes gibiydi.

Bu arada, onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenecek ve bir saldırı planı hazırlayacaktım.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Enzo masamda bana katılırken. "İlgilenmemi gerektiren beklenmedik bir rapor aldım. Görünüşe göre Sal kaçma çabaları sırasında kartellerle bağlantı kurmuş olabilir."

"Ne öğrendin?"

"Spekülatif bir bilgi ama Kansas City'deki bağlantılarımız Vagos MC'nin iki üyesinin şehirde olduğunu tespit etti. Normalde batı kıyısında ve Meksika'da takılırlar, bu yüzden ortaya çıkmaları dikkat çekiciydi. Kartellerle derin bağları var. Kansas City ekibinin söyleyebildiği kadarıyla, motorcular şehirde sadece birkaç gündür bulunuyordu. Bu tamamen tesadüf olabilir ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor."

Sikeyim. Karteller kötü haberdi.

"Eğer Meksika'yı da bu işin içine soktuysa, halkımızın birbiriyle dost olmasından çok daha büyük sorunlarımız var demektir."

"Biliyorum ama daha fazla ipucu elde edene kadar bunların hepsi spekülasyondan ibaret. Sal'in o

sırada hala Kansas City'de olduğunu bile doğrulayamadık. Şimdilik bekleyip dinleyeceğiz."

Normalde sabırlı olmak benim için bir sorun değildi ama Sal'le ilgili bir şey beni harekete geçmeye itti. İşbirlikçi ve kindar biriydi; iyi gününde tahmin edilemez, en kötü gününde ise tamamen ruhsuzdu. En iyi arkadaşına karşı komplo kurmuş ve kendi ailesine ihanet etmişti. Böyle bir adamın ne yapabileceğini tahmin etmek mümkün değildi ve bu, karşılaştığımız çoğu tehditten çok daha tehlikeliydi.

Garson kız araya girip siparişlerimizi almadan önce Enzo ile sert ve bilmiş bir bakış paylaştım.

"Nişan duyurusu iyi geçti," diye teklif etti, sözlerinde sorgulayıcı bir tını vardı. Burnunu sokacak biri değildi ama belli ki büyük kızıyla aramızın nasıl olduğunu merak ediyordu.

"Aldığım geri bildirimler şaşırtıcı derecede olumluydu. Ailelerimiz bir ittifaka temkinli yaklaşıyor olabilir ama tamamen karşı değiller. Maria'ya gelince, sanırım yola geliyor ama korkarım kardeşinin kaybı onun üzerinde silinmez bir etki bıraktı." Enzo gibi benim de açıkça soramayacağım sorularım vardı. Tek yapabildiğim konuyu ima etmek ve bana biraz fikir vermesini ummaktı. Soru sormak bile bir bilgi kaynağıydı - ilgim ve bilgimle ilgili ayrıntıları açığa çıkarıyordu. İkimiz de hayatlarımızı kartlarımızı göğsümüzde sıkı sıkı tutarak geçirmiştik. Birbirimizle müttefik olma arzumıza rağmen, ikimiz de elimizi uzatmaya hazır değildik.

Enzo suyundan bir yudum aldı, pişmanlık ağzının kenarlarını sızlatıyordu. "Marco öldürüldüğünde dokuz yaşındaydı. Hiçbir zaman kız kardeşleri gibi ebeveynlerini memnun eden biri olmadı. Davranışları yüzünden müdürden telefon almak ya da evde yaramazlık yaptığı için ceza vermek nadir görülen bir şey değildi ama Marco öldüğünde her şey katlanarak kötüleşti. İkisinin arasında sadece on sekiz ay vardı. Maria biraz erkek fatma gibiydi, sürekli onunla güreşir ya da ona meydan okurdu. Onun kaybindan hepimiz etkilendik, ama en çok o etkilenmiş görünüyordu. İşler iyiye gitmeyince, onu dünyamıza getirmeye karar verdim. Sadece on iki yaşındaydı ama diğer kızlar gibi beyaz çitler için yaratılmamıştı. Silahlara ve Krav Maga'ya aşık oldu, ders dışı tüm zamanını stüdyoda geçirdi. Benimle çalışması ve eğitimi sayesinde sonunda daha disiplinli hale geldi ama bu onun için sürekli bir mücadele." Durakladığında parmakları çatalının ucuyla oynuyordu, gözleri benimkilere dikilmişti. "Onun geçinmesi en kolay kadın olmadığını biliyorum, ama hak etmeye istekliysen eşsiz bir sadakat ve bağlılığa sahip. Onu karın olarak seçmemin bir nedeni var ve bu sadece hayatını zindan etmek için değil. Bence ona ulaşabilecek kadar derine inebilen birkaç erkekten biri olabilirsin. Bu görevi yerine getirirsen asla pişman olmayacaksın."

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Onun konuşmasını dinlerken, kendimi yepyeni bir spor arabanın anahtarları bana sunulmuş, ancak arabanın kapsamlı bir motor bakımına ihtiyacı olduğunu fark etmiş gibi hissediyordum. Görücü usulü bir evliliği kabul ettiğimde, bir sosyal hizmetler projesi değil, bir eş bekliyordum. Evet, onun diğerlerinden daha karmaşık olduğunu anlamıştım ama Maria'nın tuhaflıklarının tahmin ettiğimden çok daha derin olduğunu çabucak öğreniyordum.

Üstlendiğim meydan okuma, cinsel fetihten tamamen daha tehlikeli bir şeye dönüşmüştü. Kişisel ve mahrem bir şeye. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Maria güzelden de öteydi; o her erkeğin fantezisiydi. Ama on beş yaşından beri tek başımaydım. Ailem vardı ama sadece kendime ve patronuma hesap veriyordum. Hiçbir kadın kalbimi fethedememişti. Birinin kalbime girmesine izin vermeyi düşündüğüm tek an, feci sonuçlar doğurmuştu.

"Umarım seni bunaltmamışımdır," diye ekledi Enzo alaycı bir sırıtışla. "Ben sadece Maria'nın bu çabaya değdiğini anlatmak istemiştım. Günden güne ilerleyin, hepimizin yapabileceği tek şey bu."

Kafamda o kadar kaybolmuştım ki sessiz kaldığımı fark etmemiştim. "Hiç de değil, sadece bilgiyi işliyordum. Kısa sürede attığımız adımları göz önüne alırsak, Maria ve benim çok yakında bir düzen bulacağımızdan hiç şüphem yok." Tek seçenek buydu - evliliğimiz tamamlanmıştı. Şimdi asıl soru kapısında kilit olan ayrı yatak odaları mı yoksa yatakta kahvaltı ve duşta seks mi yapacağımızdı. İhtimallerin yarı yarıya olduğunu düşündüm.

"Maria Pazar yemeğinden bahsetti mi?"

"Hayır, bahsettiğini sanmıyorum."

"Karım, kızların Pazar günleri akşam yemeğinde bize katılması için ısrar ediyor. Nasıl oldu da

kızları

Hepsi her hafta geliyor ama geliyorlar. Sen de gelmelisin."

"Maria bundan bahsetmediyse, bunun beni orada istemediği anlamına geldiğini varsayıyorum."

"Maria'nın istediğini düşündüğü şey ile Maria'nın gerçekte ne istediği farklı şeylerdir. Ancak sizi davet eden ben olduğum için ikisinin de burada bir önemi yok." Gözlerinin kenarları kırıştı ve normalde taş gibi olan bakışlarını hınzırlık aydınlattı.

"Peki o zaman. Sanırım Pazar günü görüşürüz." Suyumu ona doğru kaldırdım, Maria'nın onlara katılacağımı öğrendiğini hayal ettiğimde kıkırdamama engel olamadım.

Öğle yemeğinin geri kalanı daha hafif konularla geçti - gelecekteki toplantılar ve olası iş girişimleri için planlar. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, adama o kadar saygı duyuyordum. Operasyonunu bu kadar uzun süre Sal'in ellerine bırakmış olması utanç vericiydi. Yanlış kişi kararları verdiğinde ne kadar zarar verilebileceğini çok iyi biliyordum. Enzo'nun şirketi ve itibarı büyük bir darbe almıştı ama zekası ve iş anlayışı sayesinde kısa sürede tekrar zirveye çıkacağından hiç şüphem yoktu.

Restorandan çıktığımda Diego'dan cevapsız bir arama olduğunu gördüm. Arabama bindiğim anda numarasını çevirdim.

"Jimmy ile buluşman nasıl geçti?" Cevap verdiği anda sordum.

Onu Boston Irish'in elebaşı Jimmy Byrne ile konuşması için göndermiştim. Diego yıllar önce Jimmy'nin babasıyla dost olmuştu ve aralarındaki ilişkinin müzakerelere yardımcı olacağını umuyordum. İrlandalılar Boston'daki ve Philadelphia'nın büyük bölümündeki metamfetamin piyasasını tamamen kontrol ediyordu. Bir iş anlaşması teklif etmek istedim ama İrlandalılar iki şeyle ünlüydü: Birincisi, kışkırtıldıklarında (ve bazen hiçbir sebep yokken) çılgına dönüyorlardı ve ikincisi, yabancılarla nadiren çalışıyorlardı.

Angelo patron olarak geçirdiği on yıl boyunca New York'taki diğer kuruluşlar nezdindeki itibarımızı neredeyse yerle bir etmişti. İşlerini şehir dışında yoğunlaştırmış olan İrlandalılara ulaşmanın uygulanabilir bir iş ilişkisine yol açabileceğini ummuştum.

"Harika değil. Jimmy birkaç adamını gönderdi. Angelo hala görevde olduğu sürece cevaplarının hayır olduğunu söylediler. Ne yapacağı belli olmamış, inanabiliyor musun? Lanet İrlandalılar. Öngörülemezlik konusunda piyasayı ele geçirmişler."

Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. "Uzak bir ihtimaldi ama denemeye değerdi. Onlarla konuştuğun için teşekkürler."

"Bunun bitmesi gerek Matteo. Her şeyi olduğu gibi bırakmakta iyi olduğunu biliyorum ama bir şeyler değişmeli. Consigliere olarak tavsiyelerde bulunmak benim işim ve bunu sana söylüyorum... zamanı geldi."

"Biliyorum. Bir plan üzerinde çalışıyordum. Bu ay Kaliforniya'da olacak, o zaman gerçekleşecek." "Güzel." Hattı sessizlik kapladı ve bağlantıyı kaybedip kaybetmediğimizi merak etmeye başladım. "En iyisi bu.

Siz bana nasıl yardımcı olabileceğinizi söyleyin, ben de elimden geleni yapayım."

"Umalım da bina başımıza yıkılmasın." "Savaşmadan bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Görüşürüz, Diego."

"Evet." Hat kesildi ve telefonu elimde sıktım. Büyük bir değişim yetmezmiş gibi, dünyam çok daha zor bir hale gelmek üzereydi.

"Sana evime habersiz gelmemeni söylemiştim. Bir çeşit öğrenme güçlüğü mü var yoksa

Bir şey mi?" Maria kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dolgun göğüslerini bluzunun kesik kısmından yukarı doğru bastırdı.

Ona geleceğimi söyleyebilirdim ama bunun neresi eğlenceli olurdu ki? "Seni almaya geldim. Akşam yemeği için ailenin evine gitme vakti geldi."

Dudakları tam bir daire çizerek ayrıldı ve sikime kan hücum etti. "Kendini aile yemeğimize mi davet ediyorsun? Bunu nereden biliyorsun?"

Gülmemeye çalışıyordum ama öfke nöbeti neredeyse çok fazlaydı. "Cuma günü babanla öğle yemeği yedim. Beni o davet etti. Şimdi toparlan da gidelim."

Bana attığı solgun bakış bir gülü bile buruşturup toza dönüştürebilirdi; acı ve yıkım vaat ediyordu. Öfkeden titriyordu, gümüş gözlerinde şimşekler çakıyordu. Ama istediğinden emin olduğum gibi kendini bana doğru fırlatmadı, bu da onun kendini tutma becerisinin bir göstergesiydi. Sadece topuğunun üzerinde döndü, çantasını sıkıca kavradı ve bana ters ters baktı.

Eğlenen bir kıkırdamayı öksürüğümün arkasına sakladım.

Staten Island'daki ailesinin evine doğru kırk beş dakikalık yolculuğumuz sohbetten yoksundu, bu da benim için gayet uygundu. Aklımda çok şey vardı ve araba yolculuğu düşüncelerimi düzenlemek için mükemmel bir fırsattı.

Eve en son biz vardık. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, kız kardeşleri ve erkekleri geleceğimizden haberdar edilmemişti. Önce Nico ile tokalaştım, sonra da kibarca gülümseyen Sofia ile. Onlarla bir geçmişim yoktu, bu yüzden tanışmamız sıradan ve saygılıydı.

Öte yandan Alessia ve Luca farklı bir konuydu.

"Alessia'yı hatırlıyorsundur, eminim," diye selamladı Enzo. "Bu da erkek arkadaşı Luca. O bir Russo adamı."

Alessia'ya elimi uzattım ve o da elimi sıkarken yüzü porselen beyazına döndü.

"Seni iyi görmek güzel." Onu son gördüğümde, Diego'nun Sicilyalı kuzeni, Diego'nun oğlunun ölümünün intikamını almak için onu vücudunun her yerine yüzlerce kesik atarak neredeyse öldürmeyi kendine görev edinmişti. Onu bulduğumda çıplaktı ve kanlar içindeydi. Varlığım ona aylar önceki o korkunç sahneyi açıkça hatırlatıyordu ama bu konuda yapılacak çok az şey vardı. Bu aileye gelin gidiyordum. Alessia beni görmeye alışmak zorunda kalacaktı.

Luca ile el sıkıştığımda, siyah gözlerinde güvensizlik ve suçlama yüzüyordu. Kadınını çıplak görmemden mi yoksa ailemden bir adamın kadınına zarar vermesinden mi daha çok rahatsız olduğundan emin değildim.

Biraz A sütunundan, biraz da B sütunundan.

Her iki durumda da mesajı açıktı, yakın zamanda onun iyiliğini kazanamayacaktım.

"Luca," dedim başımı sallayarak. Onun onayını almak için yalvaracak değildim.

Tek kelime etmeden elimi sıktı, aramızdaki sessizlik bir bıçak kadar keskin ve ölümcüldü.

"Pekâlâ millet, yemek masada!" Carlotta odadaki gerginliği yararak seslendi. Hepimiz yemek odasına doğru döndük. Yürürken elim doğal olarak Maria'nın beline gitti. Omurgası sertleşti ama geri çekilmedi. Yerlerimize oturduğumuzda, ben

Maria ve Alessia, Luca'nın gözle görülür kızgınlığına rağmen.

Salatayı sırayla dağıttık ve Carlotta havadan sudan konuşarak sohbeti yumuşatmaya çalıştı ama odadaki yapışkan gariplik dağılmayı reddetti.

Herhangi bir şey için özür dileme baskısına boyun eğecek bir adam değildim. Ailem

İçimizden birinin kaybı için tamamen kan borcu vardı. Olsa olsa Genovese'ler Alessia'yı eve canlı getirdikleri için *bana* bir teşekkür borçluydular. Ancak, her ne kadar bir şeyi kabul etmek bana acı verse de, bir dakika daha bu garipliğe katlanmaktansa şimdi işleri yoluna koymak daha kolaydı.

Konuşmaya ara verildiğinde Alessia'ya döndüm ve zeytin dalı uzattım. "Yaşadıklarını değiştirmeyeceğini biliyorum ama Rico artık hayatta değil."

Bıçaklar ve çatallar sustu. Herkesin bakışlarının ağırlığı Alessia ve benim aramda dans ediyordu. "Duydum ve rahatladığımı söylemeliyim."

Luca homurdanarak araya girdi. "Hızlı bir son olması çok kötü, çok daha kötüsünü hak ediyordu." "Bir kamyon tarafından ezilmenin hoş bir şey olduğunu düşünemiyorum."

Muhtemelen ona izin vermeliydim.

Yorumsuz öfke, ama kendime engel olamadım.

Luca karşılık veremedi Maria kayıtsızca araya girdi. "Önünü göremeyecek kadar sarhoş olursan böyle olur işte."

"İlginç bir varsayım." Şarap kadehimi kayıtsızca kaldırdım. "Kandaki alkol seviyesinin halka açıklandığını sanmıyorum."

Omuz silkti ve salata ısırığının umursamazca bitirdi. "Bunu mutlaka bir yerde okumuşumdur diye düşündüm." Gözleri benimkilere dikildi, şehvetli bir meydan okuma kırbacıyla.

Demek yavru kedinin pençeleri varmış.

Rico'nun ölümünü düzenleyen benim küçük vaşağımdı. Daha da ilginç, bunu açıkça itiraf etmeseydi asla bilemeyecektik. İtirafı tesadüf değildi. Benim bilmemi istemişti.

Maria bir kez daha beni şaşırtmayı başarmıştı.

Şarabımdan bir yudum aldım, sonra yavaşça ve kurt gibi gülümsedim. "Şanslı bir tahmin o zaman."

Tabağından bir çeri domates koparıp dudaklarının arasında emerken, bakışlarını benimkinden ayırmadan mükemmel bir şekilde yontulmuş kaşlarını kaldırdı. Meydan okuma. Kışkırtma.

Ona vereceği cezayı düşündükçe aletim fermuarıma doğru geriliyordu. Bir adamı öldürmüştü. Başkaları da var mıydı? Rico'nun ailesi bir şey bilseler intikam almak isterlerdi ama buna fırsatları olmazdı. Onlara söyleyecek değildim, bu sadece sorun yarattı. Bu şekilde, onun acısı tamamen benim olacaktı.

Bazen kral olmak güzeldi.

Karşılıklı konuşmamız sırasında Carlotta ana yemeği getirmiş, tabakları masaya yerleştirmişti. "Son zamanlarda hayatımızda o kadar çok nimet var ki, bunlara odaklanalım derim. İki bebeğim yakında evleniyor ve bu da gelinlik alışverişi anlamına geliyor!" Heyecanla ellerini çırttı. "Hepimizin gitmesini istiyorum, bu hafta uygun bir gün var mı?"

Maria'ya dönüp baktığımda, biri şarabına tükürmüş gibi görünüyordu. Yüksek sesle gülmek için kendimi kontrol etmem gerekti.

Alessia, "Çarşamba günü işten erken çıkabilirim," diye teklif etti.

Sofia daha sonra söze girdi. "Evden çalışıyorum, o yüzden bana ne zaman uyarsa." Tüm gözler Maria'ya çevrildi.

"Sanırım Çarşamba günü... *Siktir*. Tabii ki."

Maria'nın hevesizliğinden hiç etkilenmeyen Carlotta ciyak ciyak bağırdı. Kadınlar sonraki yarım saati gelinlik modelleri, çiçek aranjmanları ve Sofia'nın düğünü için olası mekânları tartışarak geçirdiler. Enzo'yla öğle yemeğinde Maria'nın ve benim düğünümüzün Hampton malikanesinde

yapılması konusunda anlaşmıştık, yani bu konu çoktan halledilmişti.

Konuşmanın çoğunu Carlotta yapıyordu ama bunun Genovese evinde alışılmış bir gelenek olduğu hissine kapıldım. Herkes kendi rolünü oynardı, Maria sessiz bir gözlemciydi.

Bir avcı, her zaman tetikte ve entrikacı.

Ama ben daha büyük kötüydüm - onun vaşaağına karşı aslan - ve öldürmek için yaklaşıyordum.

Bölüm 7

Maria

"Giada'yı kim davet etti?" Kuzenimizin gelinlik butiğine girdiğini gördüğümde gözlerimi Alessia'ya dikerek tersledim. İki kadın birbirinden ayrılmazdı, bu yüzden soru gereksizdi.

Alessia tıslayarak, "Hiç kimse," diye karşılık verdi. "Giada kendisi davet ediyor. Bu seni neden ilgilendiriyor ki? Bu öğleden sonra unutulmaz bir bağ kurma deneyimi planlıyor değilsin."

"Önemli çünkü o ve iki kız kardeşi hiç susmazdı. Onların evinde büyümek bir kuş kafesinde yaşamak gibiydi."

Alessia gözlerini devirdi ama o kadar da kızgın değildi. Bu sadece bizim dinamiğimizdi.

O her kurala uyan iyi bir kızdı, ben ise hiçbir şeyi anlamayan kural tanımaz biriydim. Spektrumun zıt uçlarında doğmuştuk, her yönden birbirimize benzemiyorduk. O, insanları kazanmayı umarak bal sürerdi; ben ise uzak durmaları için dua ederek onları sirkeye batırırdım.

Kız kardeşlerimden hiçbiriyle arkadaş olduğumu söyleyemem, ama eğer biriyle zayıf bir ilişkim varsa, bu Sofia olurdu. Onda kendimden parçalar görüyordum. Daha sessiz, daha hesapçı biriydi. Yakın zamana kadar onun da kurallara uyan biri olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre fark ettiğimden çok daha fazla birbirimize benziyorduk.

En küçük kız kardeşimin hayatın karanlık kısımlarına karşı bir ilgisi vardı. Onu gölgelere buyur ettim.

Dördümüz birlikte rengarenk bir ekiptik. Üç uyumsuz kız kardeş ve Real Housewives of New Jersey setinden çıkmış olabilecek bir anne.

Kemerlerinizi bağlayın Kleinfeld Bridal, Genovese kadınları sizi test etmek üzere.

"Aman Tanrım! Bu çok heyecan verici!" Giada elindeki küçük çantayı bıraktı ve Alessia'nın yanındaki böbrek şeklindeki kanepeye oturdu. "Kaçırdığım bir şey var mı? İlk kim gidiyor?"

Evet, davetiyei kaçırdın. Bekle, sen davetiye almadın.

"Hiçbir şey kaçırmadınız," dedi annem, koltuğunun kenarına tüneyerek. "Randevumuza daha on dakika var; bize yardım edecek kızın başka biriyle işi bitmek üzere."

"Mükemmel! Başlamadan önce konuşmamız gereken iki şey var. Birincisi, Maria. Ne. Ne? Sikeyim mi? Ne zamandan beri Matteo De Luca ile çıkıyorsun?"

Giada ve kız kardeşlerim beklenti dolu bakışlarla bana döndüler. Yardım için anneme bakmadan önce en iyi geyik taklidimi yaptım ama o sadece omuz silkti.

"Aslında, fırtınalı bir romantizmdi." Sofia'nın gözleri kısıldı ama yorum yapmadı.

"Bu çılgınlık!" Giada devam etti. "İçine kapanık biri olduğunu biliyorum ama biriyle nişanlanmaya yakın olsaydın haberimiz olurdu diye düşündüm."

Ona muzipçe sııttım. "Güven bana G. Ben istemediğim sürece insanlar benim hakkımda hiçbir şey bilmez."

Gözlerini devirdi ve neyse ki yoluna devam etti. "Sırada doğum günüm var ve bir kız gezisi yapmayı umuyordum. Takvimde iki düğünümüz olduğuna göre, bir taşla bir sürü kuş vurup Vegas'ta bir doğum günü/bekarlığa veda partisi yapabiliriz diye düşünüyordum! Siz üçünüz

Benimle, Camilla'yla ve Val'le - üzgünüm Lotta Teyze, annelere izin yok." Anneme döndü ve hepimize ıslıl ıslıl bir gülümseme fırlattı. "Ne diyorsunuz?"

Oh, hayır.

"Kesinlikle varım," dedi Alessia; aynı anda Sofia da "kesinlikle!" diye cıvıldadı. Hepsi birden bana döndüler, gözleri heyecan ve yalvarışla doluydu.

"Oh, hiç sanmıyorum. Düğünüm yaklaşıyor, gezmek için pek zamanım yok. Siz gidin. Zaten bensiz daha iyi vakit geçirirsiniz." Banyodaki bir kediden daha hızlı kaçmaya çalıştım.

"Maria Genovese." Sofia'nın sesi topuklarıma çarptı. "Üç yetişkin kız kardeş olarak hiçbir zaman, bir kez bile bir şey yapmadık. Artık işler değişiyor ve elimize çok fazla fırsat geçmeyebilir. Başka hiçbir sebep olmasa bile bunu benim için yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Lanet olsun.

Bu kazananı olmayan bir durumdu. Hayır dersem, sonsuza dek piramidin düşmesine izin veren en alttaki amigo kız olarak bilinecektim. Evet dersem, uzun bir hafta sonu aşırı östrojen yüklemesi yaşayacaktım. Hesap yaparsam, evet demek kısa süreli bir cezayı bol alkolle telafi etmek anlamına geliyordu. Hayır dersem, çıplak erkekler ya da alkol olmadan beni ebedi bok listesine koyacaklardı.

"Tamam." Elimi havada sallayarak teslim olduğumu gösterdim.

Annem de dahil olmak üzere dört kadın da ellerini havaya kaldırıp sevinç çığlıkları attılar, tam bu sırada gelin görevlimiz fokurdayan şampanyalarla dolu bir tepsiyle geldi.

Mükemmeldi. Bu fiyaskodan kurtulmamın tek yolu alkol olacaktı gibi görünüyordu.

"Selam hanımlar! Benim adım Stephanie. Gecikme için üzgünüm ama artık tamamen sizinim. Ailemizde *iki* gelin olduğunu duydum." Pamuk şeker ve jelibon bir arada gibiydi ve ağzımdan biraz kusmuş olabilirim.

Elimi kaldırdım. "Şampanya."

Sıvı sakinleştirici tepsisini getirirken, "Bu şanslı hanımlarımızdan biri olmalı," diye şarkı söyledi. "Adın ne tatlım?"

Kesinlikle Honey değil. "Maria." Dudaklarımda ince bir protesto çizgisi vardı.

"Peki Maria, seninle başlamaya ne dersin? Bana biraz nasıl bir tarz aradığınızdan bahsedin."

"Birincisi, düğünüm bir ay sonra, bu nedenle o süre içinde giymeye hazır olabilecek her şeye ihtiyacım var. İkincisi, beyaz olmadığı sürece tarzı umurumda değil."

"Ohhhh," diye abartılı bir endişeyle mırıldandı. "Bir ay çok uzun bir süre değil ama ne yapabileceğimize bakacağız. Krem rengi mi düşünüyordunuz? Ya da belki pastel bir pembe? Daha dün gelen muhteşem bir Vera Wang vardı."

"Kırmızı," diye kestim sözünü, aklıma gelen ilk rengi söyledim. Krem rengi beyazın başka bir versiyonuydu ve pastel pembe yerine hiçbir şey giymemeyi tercih ederdim. "Kırmızının içinde ne var?"

Giada başını arkaya atıp kıkırdarken beş çift göz aval aval bana baktı.

"Tamam," diye toparlandı Stephanie. "Aslında bu, kısıtlı zaman dilimimizi biraz daha kolaylaştırıyor. Gece kıyafeti koleksiyonumuza bakabiliriz."

Sonraki bir saat boyunca ben rafları karıştırıp elbise denerken Sofia da aynısını yaptı. Bir elbiseyi beğensem bile annem böyle önemli bir düğün için fazla gündelik olduğunda ısrar ediyordu. Boncuklar ve şifonlarla boğulacağım korkusuyla onun beğendiği herhangi bir şeyi denemeyi bile reddettim.

Elbiseyi gördüğümde, onun doğru elbise olduğunu hemen anladım.

Tam saten etek -istediğimi düşündüğümünden çok daha dolgundu- zengin bir kızıl, lezzetli ve lükstü. Satenden bir şerit küçük belimin etrafından dolanıyordu ve elbisenin ön kısmı taraklı yakasından aşağıya doğru inen hafif boncuklarla ustaca süslenmişti. Ancak en sevdiğim kısmı arka kısmıydı. Kıpırmızı file kollarımı boydan boya kaplıyor ve ensemde birleşiyordu. Bunun altında file, saten kemere kadar sırtımın tamamını ortaya çıkaracak şekilde açık bir daire şeklinde kesilmişti. Gelinlik sofistike ve zarifti, tamamen geleneksel değildi ve son derece mükemmeldi.

Soyunma odasından dışarı adımımı attığımda konuşmalar kesildi.

Sofia dalgın bir şekilde aynaların önündeki yükseltilmiş platformdan indi ve dudaklarını aralayarak spot ışıklarını bıraktı. "Ah, Maria." Sözleri nefes nefese bir övgü, inanılmaz elbiseye bir övgü gibiydi.

"Kırmızının çok skandal yaratacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti annem şaşkın bir ses tonuyla, "ama işte bu. Kesinlikle göz kamaştırıcı ve bu sensin."

Eteği bir o yana bir bu yana savurdum, cömert hareketine baktım ve parlak butik ışığında elbiseyi farklı açılardan hayranlıkla inceledim.

"Eee, elbiseye evet diyecek miyiz?" Stephanie heyecanla sordu ve o anı Kool-Aid aromalı bir benzin spreyi ile ıslattı.

Gözlerimi kaçırmamaya çalışarak omzumun üzerinden ona baktım. "Evet Stephanie, elbiseye evet diyoruz."

Yüce İsa, Tanrı'ya şükür bitti.

Sofia'nın beğendiği bir şeyi bulmasına yardımcı olmak için bir saat daha harcadık. Yaratıcı bir tip olduğu için biraz daha seçiciydi ve henüz hiçbir şeye karar veremiyordu. Şampanyamı yudumladım ve annemi torun konusundan uzaklaştırdım... birçok kez. Giada tamamen kız kıza seyahatimizi planlamaya odaklanmıştı, zamanının çoğunu telefonda geçiriyor ve uşak isteyip istemediğimiz, özel bir havuzun önemli olup olmadığı gibi sorular soruyordu.

Annem gezimizi akşam yemeği ile bitirmemizi önerdi. Normalde mazeretlerimi sıralar ve ikinci kez ailece vakit geçirmekten vazgeçerdim ama öyle yapmadım. Öğleden sonra tamamen tatsız geçmemişti ve birkaç kadeh şampanyadan sonra kendimi yakınlarda bir restoran önerirken buldum. Annemin gözleri Noel'deki bir çocuk gibi parladığında bir suçluluk hissettim. Aile etkinliklerine katılmamanın en güzel yanı, hayal kırıklığını görmek için etrafta olmamanızdır.

Mümkünse daha fazla çaba göstermem gerektiğini aklıma not ettim.

Bir gelinlik seçiyorum ve bir anda izci kız oluyorum.

Telefonum bir mesajla çaldığında başımı salladım ve iç çektim.

Bu akşam sana geliyorum. Matteo planlarını açıklayarak düpedüz medeni davranıyordu. Bir de bakmışsın, söylemek yerine soruyor. O zaman dünya ne hale gelirdi?

Neden? Cevap olarak sordum. Artık doğum günüm değildi ve tam olarak arkadaş da değildik. Biriyle yatmayı mı bekliyordu? Çünkü onu bir yolculuktan kurtarabilirim.

Konuşmamız gereken bir konu var. İlginç. Bir mesaj ya da telefon konuşmasından daha fazlasını gerektiren bir şey. Erkekleri tanıdığım için, bu bahanenin beni soymak için bir hile olması tamamen mümkündü, ama Matteo'nun tarzının bu olduğunu düşünmüyordum. Bir kadınla yatmak için hileye ihtiyaç duyacak bir tip değildi.

Kız kardeşlerimle akşam yemeği yemek üzereyim. Akşam yemeği birden daha iyi görünmeye başladı.

Saat dokuzda senin evinde

**olacağım. Ya işimiz
bitmezse?**

Mazeret yok, Maria. Kafamın içinde onun tok sesiyle söylediği sözleri duyabiliyordum. Sadece

Emredici tenorunun anısı omurgamdan aşıya bir ürperti gönderdi.

Lucciano'daki üstlerim dışında elime geçen her fırsatta otoriteye karşı savaştım ama güç sahibi bir adamda inkar edilemeyecek kadar seksi bir şeyler vardı. Yeteneklerine tereddütsüz güvenen bir adam çünkü o kadar iyiydi. Teslim olma fedakârlığına değecek bir adam.

Matteo'nun Gallo olması çok kötü.

Ne kadar seksi olursa olsun ya da etrafındakileri ne kadar ustalıkla yönetirse yönetsin, asla bana layık olamayacaktı.

Saat tam dokuzda evime vardığımda Matteo'yu kapımın önünde beni beklerken buldum. Akşam yemeğinde iki martini içmiştim ve şampanyanın üzerine yemek bile alkolü dengelemeye yetmemişti. Herhangi bir kamyonun önünde tökezlemek üzere değildim ama tercih ettiğimden çok daha fazla etkilenmiştim.

Benim hatamdı.

Onu göreceğimi biliyordum. Onun huzurunda tüm yetilerime sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum ama yine de içki içmeye devam ettim. Kendime bunun ailemle geçirdiğim bir günün ödülü olduğunu söylemişim ama işin aslı bu değildi. Derinlerde, kabul etmeyi reddettiğim en karanlık yanımda, savunmalarımı bırakmak istedim.

Hayatım boyunca dünyayı silah zoruyla idare ettim. Çok yorucuydu.

Bırakmanın kolaylığı utanç verici bir şekilde çekiciydi. O benim düşmanımdı. O kadar insan arasında, korumamı emanet edeceğim son kişi oydu. Yine de ... yaptığım tam olarak buydu. Kendimi tam olarak savunamayacak bir sarhoşluk halinde teslim ettim.

Matteo De Luca'nın beni yüzdürüp yüzdürmeyeceğini ya da o yetenekli ellerini beni altında tutmak için kullanıp kullanmayacağını görmenin zamanı gelmişti.

Kaslı gövdesini sıradan bir kayıtsızlık ifadesiyle duvara yaslamıştı ama gözleri ona ihanet ediyordu. Alkol görüşümü bulandırır bile, okyanus bakışlarında kopan acımasız fırtınayı görebiliyordum. Kayalık kıyılarımda kırılmak isteyen görkemli bir öfke ve tahakküm dalgası.

Beni yok edecekti.

Tüm sert kenarlarımı yumuşatana ve beni temellerime kadar yontana kadar sivri savunmalarımı dövdü.

Uzaktan geçen basit bir fırtına gibi davranıyordu ama yaratabileceği yıkımı biliyordum. Bunu sadece kemiklerimde değil, şehvet çatlaklarının beni içten dışa doğru sardığı ve ısıttığı özümde de hissedebiliyordum.

Kendimi ona doğru fırlatmak istedim. Onu öpmek. Onu öldürmek için.

Bilinmezliğin zayıflatıcı işkencesini sona erdirmek için.

Matteo'nun sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Ne yazık ki kendimden nefret etmem, aslanı inime davet etmemi engellemeye yetmedi. Tek kelime etmeden kapımın kilidini açtım ve onun sinsî varlığının arkamdan yaklaştığını hissettim.

Bölüm 8

Matteo

Geç kalmasına iki dakika kalmıştı.

Geldiğimde orada olmadığına neredeyse sevinecektim. Asansörün kapıları açıldığında verdiği savunmasız tepkiye tanıklık etme fırsatı bulmuştum. Gerçi tanık olunacak pek bir tepki yoktu. Burun deliklerinin hafifçe parladığını fark etmek için keskin bir gözlemci olmanız gerekiyordu. Gözlerini aydınlatan açlık parıltısını. Titrek bir nefesle göğsünün kabarmasını.

Aramızda, aynı alanı paylaştığımızda alevlenen bir enerji vardı. Nabız gibi atıyor, çatırdıyor ve bedenlerimiz birbirine her yaklaştığında yükseliyordu. Boş koridorda, sessizliğimiz herhangi bir kelimenin yapabileceğinden çok daha yüksek sesle konuştu. Cazibeyle yankılanıyordu. Tatlı bir baştan çıkarma fısıldıyordu.

Al beni.

Dokun

bana.

Bana

sahip ol.

Onu duvara yaslamamak ve kendimi içine sokmamak için ellerimi ceplerime sokmak zorunda kaldım. Biçimli bacakları belimi sarmak için titriyordu. Dolgun göğüsleri sıkılmak için yalvarıyordu. Ve dudakları. *Tanrım*, dudakları. Emmek için mükemmel dolgunlukta. Onunla ilgili her şey bir afrodisyaktı.

O benim için yaratılmıştı.

Onun kimyası benimkinin mükemmel bir tamamlayıcısıydı, bizi bir mıknatısın metali çekmesi gibi birbirimize çekiyordu. Buna ister feromon deyin ister ne dersiniz deyin ama bizi birbirimize bağlayan elle tutulamayan bir şey vardı. Şeytani pençelerini içimizin derinliklerine batırmış, akıl almaz derecede güçlü bir şey.

Onun evine bir amaçla gelmişim ya da kendime öyle söylemişim. Bu amaç seks değildi, ama gözlerim vücudunun yumuşak hatlarını taradığı anda, orada bulunma amacım bir yana, kendi adıma bile zor hatırlıyordum.

Giydiği siyah şal elbise tüm tatlı kıvrımlarını vurguluyor, basit bir kravat kıyafeti yerinde tutuyordu. Neredeyse ince kumaş parçasını çekmemi ve altındaki enfes paketi ortaya çıkarmamı talep ediyordu. Saçını ve makyajını yapmasının ne kadar sürdüğü umurumda değildi; onu kirletmek istiyordum. Dalgаланan saçlarını serbest bırakmak ve uzun teller birbirine dolanana kadar onu becermek. O kırmızı dudaklarını sik beni rujuyla lekelemek. Ona o kadar çok orgazm yaşatacaktım ki siyah rimel gözyaşlarıyla ağlayacaktı.

İçim arzuyla dolup taşıyor, kan beynimde hiçbir fonksiyon kalmayana kadar güneye doğru akıyordu. Tehlikeli bir şekilde tahrik olmuştum. Ona duyduğum arzu ölümcüldü ama hangimizin daha çok tehlikede olduğundan emin değildim.

Bu büyük bir hataydı.

Davet için kapıyı açık bıraktı ama arkasına bakmadı. Bir ayırım anıyla karşı karşıyaydım. Bir öncesi ve sonrası. Eğer o kapıdan içeri girersem, yörüngemiz geri dönülmez bir şekilde değişecekti.

Stratejik bir evlilikle müttefik olan düşmanlardan ... neye? Karanlık ve tüketen bir şeye. Tadı saplantı gibi olan bir şeye.

Onun ruhuna girip zarar görmeden çıkabileceğimi düşündüğüm için aptalın tekiydim.

Aptal ya da değil, onu içeri kadar takip ettim.

Küçük çantasını tezgâhın üzerine attı ve kalçasını siyah granite yaslamak için döndü. "Buldum

bir elbise." Sesi sıvı seks gibiydi, çiğ ve şehvetliydi. "Şaşırtıcı bir şekilde, sanırım bunu onaylayacaksın." Dudakları alaycı bir sırıtışla büküldü ve bir kıkırdama kaçtı.

Gözlerimi kısarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "İçki içiyorsun." Gözleri sarhoşluğun verdiği cam gibi bir ifadeyle parlıyordu.

Aman Tanrım.

Daha cazip olabileceğini düşünmemiştim ama Maria'nın alkolle gevşemesi dayanabileceğimden daha fazlaydı. Bir şehvet şimşegi karnımdan aşağıya doğru fırladı ve sikime çarparak onu acı verecek kadar şişirdi.

Kanında biraz alkol olmasının beni caydıracağını düşündüyse fena halde yanılmıştı. "Kafam iyi değil, sadece biraz çakırkeyifim. Saatler ve saatler boyunca beni rahatlatacak bir şeyler yapmalıydım.

dedikodu, kıkırdama ve kızsızal şeyler. Ve daha bitmedi bile. Şimdi bütün bir *hafta sonunu* onlarla geçirmek zorundayım ama en azından Vegas'ta olacağız, yani tamamen berbat olmayacak." Gözlerini devirdi ve arkasını dönmeye başladı, ama bir kolumu iki yanına koyarak onu kafesledim ve zonklayan ereksiyonumu göbeğine bastırdım.

Nefes nefese kaldı ve gözlerimi dudaklarına çekti. Mükemmel bir şekilde ayrılmış dudaklarına. "Sen neden bahsediyorsun?" Umutsuzca odaklanmaya çalıştım.

Kelimelerle dikkatimi dağıtıyordu ve bu beni kızdırıyordu. Duymak istediğim tek şey, amcığı sikimi kuruturken adımı haykırmasıydı.

"Bekârlığa veda hafta sonu. Giada organize ediyor. Sanırım iki hafta içinde gideceğimizi söyledi. Bilmiyorum. Gerçekten dinlemedim." Bakışları, çevik parmaklarının gömleğimin düğmeleriyle oynadığı göğsümde yoğunlaşmıştı. Ellerini göğsümün üzerine koyarak bana nazlı nazlı baktı. "Vegas o kadar da kötü değil, görülecek ve *yapılacak* çok şey var. Düğünden önceki son büyük kaçamak."

Ölmek istiyordu.

Beni kasıtlı olarak kışkırtması için aklıma gelen tek sebep buydu. Birbirimizi şaka mı yaptığını yoksa gerçekten Vegas'ta rastgele bir yabancıyla yatmayı mı planladığını anlayabileceğim kadar iyi tanı mıyorduk.

Bu olasılık beni öfkeden kudurttu.

Alevler yüzümün kenarlarını yaladı.

Dişlerim kırılma baskısından dolayı ağrıyordu.

Alkolün neden olduğu sersemlik içinde bir yerlerde ruh halimdeki değişikliği fark etti. Boynundaki nabız çırpınmaya başladı ve içinde bulunduğu tehlikenin aniden farkına varmasıyla göz bebekleri büyüdü. Yumruğumun sınırları içinde sıkışıp kalmış, çıkış yolunu göremeyen bir kelebek gibiydi.

"Bu bir tür şaka mıydı? Başka erkeklerle yatmam konusunda benimle dalga geçmenin komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesim sadece gırtlaktan gelmiyordu, tam anlamıyla vahşiydi.

Maria'nın gözleri ayık kalma mücadelesi içinde hızla kırpıştı. "Ben... Ben ne yaptığımı bilmiyorum.

Ama ne önemi var ki? Birbirimize aşık değiliz ki."

İşte bu kadar. Sadece birkaç basit kelimeyle tetiğe bastı ve öfkemi patlattı.

Onu döndürdüm, kollarını morartıcı bir güçle kavradım ama sadece bir saniyeliğine. İyi eğitilmiş

bir dövüşçünün içgüdüleriyle bacaklarını altından çekerek beni öne doğru yuvarladı. Kavrayışım gevşediğinde, kendini çekip öne doğru yuvarlandı ve savunma pozisyonuna geçtiği anda saçındaki tarağı kaptı. Bir ucu fena halde keskindi, sadece bir saç aksesuarından daha fazlası olması için bilerek tasarlanmıştı. Dalgalı saçları yüzünün etrafına dökülüyordu, dairesinin loş ışığında neredeyse simsiyahtı.

Vahşı, evcilleşmemiş bir savaş tanrıçasıydı. Kızgın öfkenin kişileşmiş hali.

Dişlerimi vahşi bir sırıtışla göstererek onu öfkesini kusmaya davet ettim. "Evliliğimizi kabul ettiğin anda bedenim benim oldu. Başka hiçbir erkek benim olanı *göremeyecek*. Başka hiçbir erkek benim olana *dokunamayacak*. Becerilmek istiyorsan bana geleceksin. Sonunda yatağıma zincirlenmek mi istiyorsun? Devam et ve beni yine kızdır."

"Oh, yani ben hatasız bir şekilde sadık olmak zorundayım, ama bahse girerim bu senin için geçerli değildir, öyle değil mi? Benden çizgiye uymam bekleniyor ama sen gidip istediğinle yatabilirsin. Bu saçmalık. Ben evde oturup sana özlem duyacak zayıf bir eş değilim."

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Eğer farkında olsaydın bu iş çok daha kolay olurdu. O zaman kimi becerdiğin umurumda olmazdı."

Kafası karışırken kaşları çatıldı.

Her seferinde küçük bir adım atarak konuşmama devam ettim. "Buraya Rico hakkında konuşmaya geldim.

... ama siktir et onu. O zaten bir yükü."

"Geri çekil," diye tısladı, her adımında geri çekilirken poposu yemek masasına yaklaşıyordu.

Onu görmezden geldim, ilerleme hızımı hiç kesmedim. "İkimiz de aramızdaki bu durumdan memnun değiliz. Bunu planlamamıştık ama bundan kaçış yok. Belki de seni sistemimden temizlemek için tek gereken öfkeli bir sikiş. Ama o zamana kadar, her birlikte olduğumuzda bu sakatlayıcı ihtiyaç ortadan kalkana kadar, bedenim benimdir."

Onu hazırlıksız yakalayarak elimi uzattım ve tarağı tutan bileğini kavradım. Onu döndürdüm ve bir avuç şehvet dolu kalp atışı içinde göğsünü yemek masasının üzerine indirdim. Haklı bir öfkeyle tısladı ve kıvrandı ama bunun ona bir faydası olmadı. Ellerini başının üzerinde tuttum, vücudumun uzunluğunu kullanarak onu masanın üzerine katladım ve hareketsiz kalmasını sağladım.

Kalp atışlarımız şiddetli bir kaynamadan hararetle bir kaynamaya doğru hafiflediğinde, onun ellerini kendi ellerimde birleştirdim ve sonra boştaki elimle saçlarını yüzünden geriye doğru çektim. Dişlerimle kulak memesini ısırđım ve boynunu uzun uzun yalayarak tatlılığının tadına baktım. "Başka bir erkeğe bakmayacağına dair bana yemin et." Sesim manyakça bir hırıltıya dönüşmüştü ama umurumda değildi. Bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı; başka hiçbir erkeğin karımın ateşli tutkusunu tatmayacağından emin olmak için.

"Sen dengesizsin," diye homurdandı, ciğerleri vücut ağırlığım yüzünden daralmıştı. "Beni asla bir şeye zorlayamazsın."

Meydan okumanın verdiği heyecanla dudaklarım aralandı. Tek bir hareketle elbisesinin eteklerine uzandım ve kıcının mükemmel yuvarlaklığını ortaya çıkaran siyah bir tanga bulmak için onu yukarı ve kıcının üzerinden çektim.

Hay sikeyim.

Üstünden en iyi manzarayı göremiyordum ama onu dölle kaplama ihtiyacıyla taşaklarımın acı verici bir şekilde daralması için yeterliydi. Bu manzara o kadar sarhoş ediciydi ki, Maria'nın vücudunun taşlaşıp sert bir taşa dönüşmesini neredeyse kaçıırıyordum. Mükemmel oyulmuş bir öfke heykeli.

"İznim olmadan beni becerirsen seni öldürürüm." Sözleri artık nefes nefese değildi. Tüm varlığı buz gibi olmuştu. Hareketsiz ve boyun eğmez, yoluna çıkan her şeyi un ufak etmeye söz veriyordu.

İnce bir buzun üzerinde yürüdüğümü söylemek çok hafif kalırdı. Ama çok ileri gitmiştim. Aramızda titreşen ısrarlı ihtiyaç her şeyi tüketiyordu. Mantıklı düşünmeye ya da tefekküre yer bırakmıyordu.

Elimi geri çektim ve kışına doğru indirdim, tokat sesi salonda yüksek sesle yankılandı.

açık bir oda. "Ben kadınlara tecavüz etmem," diye fısıldadım kulağının dibinde. Onun öfkesi benimkini körükledi, iki düello alevinin birleşerek azgın bir cehenneme dönüşmesi gibi.

Şaplağı yiyince vücudu sarsıldı ama hiç ses çıkarmadı. Onu şok ederek susturmuştum.

Avucumu az önce vurduğum sıcak tenin üzerinde okşadım ve öfkemdeki dizginleri geri çektim. "Şimdi, kelimeleri duymak istiyorum. Bana başka bir erkeğe bakmayacağını, öpmeyeceğini, sevişmeyeceğini ve hatta *düşünmeyeceğini* söyle."

Maria'mın sert çelikten bir omurgası vardı. Ona eğilmesini emretmek, güneşe gökten düşmesini söylemek kadar anlamsızdı. Bunu biliyordum, ama aynı zamanda doğru miktarda ısının, zamanla birlikte bu çeliği eritip yumuşak ve olağanüstü bir şeye dönüştürebileceğinden de emindim.

"Ne istersem onu yaparım. Evliliğimiz beni senin kölen yapmaz."

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Karşı yanağa art arda üç vuruş, Maria'nın gırtlaktan gelen bir inlemesiyle vurgulandı. Hiç şüphesiz bu inilti düşmanlığını ifade etmek içindi ama onun yerine özlem kokuyordu.

Burnumu çene çizgisi boyunca gezdirmek için kendimi tekrar aşağı indirdim. "Oh, Maria. Şimdi yaptın işte.

Bundan ne kadar hoşlandığını görmeme izin verdin. Şimdiden ıslandın mı?" "*Senden nefret ediyorum,*" diye tükürdü.

Tekrar taraf değiştirdim, ilk kontrolü açığa çıkardım ve onu yerinde tutmak için kasıklarımı diğerine bastırdım. Bir santim bile kıpırdamasına izin vermeyecek kadar vahşi ve iyi eğitilmişti.

Şaplak.

Bu kez kıcı bana doğru bastırdı, omurgasının narin kıvrımı hafifçe kavislendi.

Yüzüme yayılan zafer sırtışını görememesi iyi bir şeydi. Daha da öfkelenebilirdi. Kemiğe sarılmış kuduz bir köpek gibi inançlarına sıkı sıkıya sarılırdı.

"Yalanlar sana dönüşmez. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum, kalp atışlarının beklentiyle titrediğini hissedebiliyorum." "Bu sadece alkol."

Şaplak.

Bu sefer elimi yanaklarının arasına koydum. Gücümü azalttım ama doğrudan açıklığının, en hassas etinin üzerine indim. Maria dudağını ısırды, başını geriye doğru eğerek nefes aldı.

"Tam da tahmin ettiğim gibi," diye geçirdim içimden, parmaklarımı ıslatan parlak nemi ikimizin de görmesi için elimi kaldırarak. "Sadece ıslanmamışsın, sırılsıklam olmuşsun."

"Azgın olmam seni istediğim anlamına gelmez."

Şaplak.

Başka bir inilti, bu seferki serbest ve ahlaksız.

Şaplak.

"Bunu bütün gece yapabilirim, Maria. Bu sözleri duymak istiyorum."

Şaplak.

"*Lütfen.*" Kelime o kadar küçük, o kadar kırık ki neredeyse yakalayamayacaktım. "Lütfen, ne? Beni nasıl durduracağını biliyorsun."

Nefesleri altımda titriyordu ama ağırlığımdan değil. Nefes almakta sorun yaşamayacağı kadar gevşemiştım. Bu tamamen farklı bir mücadeleydi. İçsel bir mücadele. Kaybettiği bir mücadele.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye fısıldadı ve itirafını geceye bıraktı.

"Sana daha fazlasını verebilirim. Beyaz kıvılcımlar görüşünü kör edene ve zevkten kıvrana

kadar boşalmanı sağlayabilirim. Ama önce kelimeleri duymam gerek. Sonsuza kadar demiyorum. Geleceğin ne olacağını bilmiyorum.

Ama şimdilik, sen benim kan dolaşımda yüzerken, başka kimsenin olmadığını bilmem gerekiyor." Haşlanan yanaklarını ovdum, başparmağımı tangasının kumaşının altına kaydurdum ve giysiye şişmiş girişine doğru çektim.

Bu baskı karşısında nefesi kesildi. "Kimse yok... başka kimse yok. Lütfen, gelmem gerek."

Muzaffer zil sesleri kafamın içinde çınlayıp durdu ve vücudumdaki her hücreye bir endorfin dalgası gönderdi. Aletimin başından ön sperm sızıyor, kendi boşalma ihtiyacım kulaklarımda çınıyordu.

Kıvrımlarını daha iyi görebilmeyi dileyerek tangasını aşağı çektim. Bir dahaki sefere. O eşiği geçtiğimize göre artık pek çok fırsatımız olacaktı.

Elimi her iki yanağa birer kez olmak üzere iki kez daha indirdim. Maria tüm kısıtlamaları bıraktı, kalçalarını açtı ve yüksek sesle inledi. Onu bırakmadım, karşı koyacağını düşündüğüm için değil, ikimiz de böyle istediğimiz için. Buna ihtiyacımız vardı.

"Şimdi sana dokunacağım. Parmaklarım içine g i r d i ğ i n d e , artık kaçmak yok. Anladın mı?"

Çılgınca başını salladı ve ihtiyacım olan tek izin buydu.

Parmaklarım kıvrımlarına doğru kaydı, sıcak amından damlayan nemde kolayca kayıyordu. "Siktir, Maria. Sikim içindeyken kendini bunun yarısı kadar iyi hissediyorsun ve ben asla ayrılmak istemiyorum." Hâlâ sırtına yaslanmış, başparmağımı girişine doğru kaydırırken parmaklarım klitorisinin her iki yanında geziniyor, narin çıkıntıyı ovuyor ve sıkıştırıyordu. Kendime engel olamayarak, ereksiyonumu kalçasına doğru salladım, karnım felç edici bir arzuyla büküldü.

Parmaklarımın ritmini uzun saniyeler boyunca hızlandırdım, sadece onları geri çekmek için, serin havanın amına ulaşmasına ve sinirlerin dokunuşumu tekrar arzulamasına izin verdim. Bazen iki parmağımı içine sokuyor, dar girişini geriyor ve aletimi mazoşist bir noktaya kadar kızdırıyordum. Orgazmın etkisiyle kıpırdanıp kıvrandığında elimi geri çektim ve parlak pembe yanaklarına bir tokat daha indirdim. Duyguların bir orkestra şefi gibi gelişmesine izin verdim ve kreşendonun mükemmel bir şekilde zamanlanmasını sağladım.

"Lütfen, De Luca. Buna ihtiyacım var, *lütfe*." Nefes nefese yakarışı hıçkırıktan bir kıl kadar uzaktı ve beklediğim işaretti.

Klitorisine dikkat yağdırdım. Daireler çizerek. Sürtünerek. Sıkıyordum.

Saniyeler içinde kalçaları titremeye ve sallanmaya başladı, kasları esnedi ve salıverilirken gerildi. Boğuk bir çığlık atarak kendi kalçalarımın ezici bir şehvetle titremesine neden oldu. Yavaşça, şişkin yumrusunun etrafında bir düzine daha nazik daireler çizerek çekirdeğindeki son zevk dalgalarını sağdım.

Sonunda ellerini bıraktığımda, tuttuğum yerde kaldılar. Benim güçlü Valkyrie savaşı tamamlanmıştı. Bana sahip olduğu her şeyi vermişti ve ben de onu açgözlülükle yalayıp yutmuştum.

Onu ayağa kaldırdım ve bacakları dayanamadan onu kollarıma aldım. Bana karşı koymadı. Aslında, kollarını gevşekçe bana doladı ve alnını boynumun kıvrımına yasladı. Göğsüm, Tarzan tarzı gagalarımı vurma ihtiyacıyla ağrıyordu - fetheden kahraman, güçlü avıyla eve dönüyordu.

Yatak odasına giden yolu buldum. Zengin, mor vurgularla koyu grilerle kaplanmıştı. Mor biraz sürpriz oldu - tahmin ettiğimden daha kadınsı.

Bacaklarını tutan elimi kullanarak yatağındaki yorganı geri çektim, dağ gibi yastıklarla kaplı olmadığı için rahatlamıştım. Onu yatırdım ve yorganı göğsüne kadar çektim. Hâlâ elbisesiyle

duruyordu ve makyajını temizlememişti ama umursamayı geçmişti.

"Gidiyorsun." Fısıltıyla söylediği sözler bir soru değil, bir ifadeydi. Ses tonunda ne bir suçlama ne de kalmam için bir talep vardı.

Eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Biraz dinlenmeye ihtiyacın var." Ona bundan daha fazlasını teklif etmedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Aramızda gelişen şey ikimiz için de keşfedilmemiş bir bölgeydi. En az onun kadar benim de nefes almak için bir şansa ihtiyacım vardı. Kendim bile emin değilken herhangi bir itirafta bulunmaya ya da güvence vermeye hazır değildim. Yapabileceğim en iyi şey onu yatağa yatırmak ve ikimize de kendimize gelmemiz için zaman tanımaktı.

O sınır noktası geldi ve geçti. Artık kesin olarak "sonrası" aşamasındaydık. Bunun ne getireceğini sadece zaman gösterecekti.

Bölüm 9

Maria

Vegas'ın ışıkları gibisi gerçekten yoktur. Neon ışıltısı, her bir renk patlamasıyla gözünüzü alan ve başka yere bakmamanız için size meydan okuyan, steroidler üzerinde bir kır çiçekleri tarlasıdır. Andy Warhol'un canlı tonları, van Gogh'un Yıldızlı Gece tablosunun post-empresyonist nokta ve girdaplarıyla birleşince ortaya görmezden gelinmesi imkânsız canlı bir tuval çıkmış.

Biraz da alkol eklenince Günah Şehri'nde kaybolmak çok kolaydı.

Giada'ya asla söylemeyecektim ama bu yolculuk tam da ihtiyacım olan şeydi. Kaçamağımızı düşünümünden önceki hafta sonu için planlamaya karar verdik - Matteo tarafından utanmadan parmaklanmamdan neredeyse iki hafta sonra. Olayı kafamda yüzlerce kez düşünmüştüm ve hâlâ bana ne olduğunu anlayamamıştım. Tek anlayabildiğim alkolden kaynaklanmış olabileceğiydi.

Hayatımda hiç bir erkeğin bana şaplak atmasına izin vermemiştim.

Genelde yatak odasında şovu ben yönetirdim. Çoğu erkek bunu severdi ve bu kontrolün bende olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda yattığım erkeklere nadiren saygı duyduğum anlamına da geliyordu, ama bu işleri basit tutuyordu. Sonrasında karmaşık duygulara kapılmıyordum. Bu aynı zamanda seksin hiçbir zaman hayatımı alt üst edecek ve beni çizdiğim rotadan saptıracak kadar iyi olmadığı anlamına geliyordu.

Aramızda var olan her neyse onunla mücadele edemiyor gibiydim. Bedensel değildi. Bir adı ya da teşhisi yoktu. Bağları koparacak bir panzehir ya da öldürücü bir darbe yoktu.

En kötüsü de büyüyor olmasıydı. Mutasyona uğruyordu. Düşüncelerimi çarpıtıyor ve hareketlerimi kontrol ediyordu.

Birinin bana şaplak atması fikri her zaman aşağılayıcı ve tahammül edilemez görünmüştü ama avucunun lezzetli acısını tenimde hissettiğimde, elektrik ihtiyacı vücudumun her yüzeyine binlerce küçük iğne gibi battı. Sanki kızışmış bir sokak kedisiymişim gibi kıcımlı havaya kaldırmamak için kendimi zor tuttum.

Duyularım hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Bu kadar farkında.

Her bir tüyüm diken diken olmuş, onun bir sonraki hamlesini haber verecek en küçük hareketi hissetmek için can atıyordu. Kaslarım, stüdyoda antrenman yaparken deneyimlemeye hiç yaklaşmadığım bir farkındalıkla gerildi.

Beni güçlü hissettirdi. Canlı. Hatta ölümsüz.

Ona karşı savaşabilirdim. Sonunda onu üzerimden atabilirdim ama bunu hiç denemedim. En korkutucu kısmı da buydu.

Aramızdaki tüketen çekim hakkında söylediği her kelime doğruydı ve ben de en az onun kadar bunun kurbanıydım. Kaynağı ne olursa olsun, en ufak bir dokunuşu samimi bir okşayış gibi hissettiriyor, bir bakışı fiziksel bir dokunuşa dönüştürüyor ve fısıldanan kelimeleri sarhoş edici bir vaade dönüştürüyordu. Sadece ihtiyaç kalana kadar duyuları bastırıyordu. Sadece arzu önemliydi.

Kendimi, sizi rayların üzerinde askıya alan şu hız trenlerinden birindeymişim gibi hissettirdi. Serbest düşüşte olduğunuzu ve bunu durduracak gücünüzün olmadığını hissettirdi. Kafam karışmıştı. Başım dönüyordu. Dehşete düşmüştüm.

Yatak odamdan çıktıktan sonra, derin bir yorgunluğa rağmen saatlerce uyanık kaldım.

Düşünceler ve duygular ateş böcekleri gibi etrafımda dönüyordu. Onları yakalayıp incelemek yerine, düşünemeyecek kadar yorgun ama uyuyamayacak kadar da bunalmış bir seyirci rolünü oynadım.

Takip eden günlerde, tüm bu olanları kafamda toplamak için zamana ihtiyacım vardı. Görünüşe göre tek ben değilmişim. Matteo o gece ayrıldıktan sonra ondan sadece bir kez haber aldım. Ayrılmadan bir gün önce, bana verdiğim sözü hatırlatmak için mesaj attı.

Başka erkek yok.

Baskı altında ikna edildiği için sözün geçersiz olduğunu savunmayı düşündüm ama ne anlamı olabilirdi ki? Onun baştan çıkarma yöntemini tattıktan sonra başka kimseyle ilgilenmiyordum. Bu sadece onu kızdırır ve hayatımı daha da zorlaştırırdı. Zaten yeterince endişelenecek şeyim vardı.

Ona güvencelerimi verdim, anlaşmamızın tamamen tek taraflı olduğunun acı bir şekilde farkındaydım. Hiçbir zaman kendi taahhüdünü sunmamış, ben bahsettiğimde de bu konudan tamamen kaçınmıştı. Ondan aynı taahhüdü talep edecek kadar zavallı görünmektense kendimi parmaklarımdan asmayı tercih ederdim. Bu beni zayıf ve muhtaç gösterecekti; beni tanımlamasına izin vermeyi reddettiğim iki kelime.

Bunun yerine, Vegas'a giden uçaktaki birinci sınıf koltuğumda oturdum, şehrin etrafında dönerken parlak ışıkları yakaladım ve Matteo'nun ben yokken başka biriyle yatıp yatmadığına dair sorularla kendime eziyet ettim. Belki de kısa nişanlılığımız boyunca bir sevgilisi vardı.

Yarattığı imgeler yeterince işkence değilmiş gibi, bu konudaki takıntım kendimden nefret ettiğim bir dünya doğurdu. Başkasını beceriyor olması neden bu kadar önemliydi?

Seviştiğim başka hiçbir erkeğe karşı sahiplenici olmamıştım. Matteo'da beni sanki onsuz kendime değer vermiyormuşum gibi ona bağlanma ihtiyacı hissettiren şey neydi? Hiçbir erkeğe ihtiyacım yoktu. Matteo da farklı değildi.

Sorun şu ki, onu *istiyordum*.

Cinayete meyilli hissettirecek kadar onu kendime istiyordum. Biraz dengesizleştiğimi kabul etmeye hazırdım.

Bu yüzden ayrı zaman geçirmek çok önemliydi. Kafamı toplamam gerekiyordu ve Vegas da bunu yapmak için en uygun yeri.

Havaalanında bizi bekleyen bir limuzin vardı. Beş buçuk saatlik uçuşa rağmen, indiğimiz anda kızlar çok heyecanlıydı. Giada havaalanından gelirken şampanya açtı ve ben de kutlamalara katılmaya çalıştım. Daha fazla çaba göstereceğime dair kendime söz vermişim ve öyle de yaptım.

G bize Wynn'de yer ayırtmıştı ama bana söylenenler bu kadardı. Mutfakta zaten fikirlerini belirten çok fazla aşçı vardı. Kızlar hafta sonu, takipçi rolümde tamamen iyi olduğum bir durumdu. Nereye gittiğimiz ya da ne yaptığımız umurunda değildi. Bildiğim tek şey plan ne olursa olsun hazırlıklı olduğumuzdu.

Altı kadın. Üç gece. Küçük bir köyü donatmaya yetecek kadar bavul. Hepsini bir limuzine sığdırmamız bir Vegas mucizesiydi.

Otele vardığımızda Giada bizi içeri aldı ve bavullarımızla birlikte odaya çıktık. Kızlar kıkırdayıp birbirleriyle dalga geçerken ben de 1.80 boyunda, dövme, tanrı gibi sorunumdan binlerce kilometre uzakta olmanın özgürlüğünü içime çektim. Hızlı asansör bizi süitimize çıkarırken gülümsemiş bile olabilirim.

Giada geçici evimizin çift kapısını açtığında şaşkınlığımı tutamadım. "Tanrım, Giada. Buraya ne

kadar harcadın?"

Bir süit ayırttığını biliyordum ama burası çatı katından bir basamak aşağıda olmalıydı. Yeni bir

Çiçek aranjmanı bizi mermer giriş masasının üzerinde karşıladı, zambakların keskin aroması havayı doyuruyordu. Yüksek tavanlar ve dingin beyazlar ile altın sarısı rengindeki gösterişli dekor, yaşam alanına ferah bir hava katıyordu ama asıl dikkatimizi çeken, devasa balkona bakan pencere duvarıydı. Pelüş şezlonglar ve mükemmel bir şekilde yontulmuş yeşillikler Las Vegas silüetini seyretmek için ideal bir ortam oluşturunuyordu.

Giada elinin bir hareketiyle beni başından savdı. "Odaya ihtiyacımız vardı. Bu bebeğin dört yatak odası var. Ayrıca, ne fark eder ki? Çok paramız var, sonuçta mafya kraliçesiyiz." Alt dudaklarını muziplikle ısırırken gözleri parlıyordu.

Bakışlarım önce küçük kız kardeşlerine, sonra da soru sorarcasına ona döndü. "Sorun değil. Babam onlara Sofia'nın Sal ile yaşadığı *olaydan* sonra söyledi."

"Anladığım kadarıyla zaten biliyordun?" Bu kez suçlayıcı bakışlarım Alessia'ya döndü.

"Ne?" diye savunmaya geçti. "Biz en iyi arkadaşız. Üstesinden gelmem gereken çok şey vardı; onun yardımına ihtiyacım vardı."

Gözlerimi devirdim ve bir parça mizahla başımı salladım. "Her neyse. Hadi şu partiyi başlatalım. Ben bir yatak odası istiyorum, siz beşiniz diğerlerini paylaşabilirsiniz."

"Neden kendininkini alıyorsun? Kura falan çekmemiz gerekmiyor mu?" diye itiraz etti Valentina. En gençleri oydu ve benimkine rakip olacak kadar kavgacı bir yapısı vardı.

"Çünkü en büyük benim ve bunu ben söyledim." Dilimi ona doğru uzattım ve alışılmadık şakacılığım karşısında atılan kahkaha çığlıklarını duymazdan gelerek tam boy bara doğru yürüdüm. "Şimdi, kim içki ister?"

Üç saat sonra hepimiz pijamalarımızla lüks oturma odamıza yayılmıştık ve hiçbirimiz ayık değildik. Yolculuktan dolayı hepimiz yorgunduk, Val'in yasal içki içme yaşına yaklaşmadığından bahsetmiyorum bile, bu yüzden gece için villada kamp kurduk.

Kendime martini yaptım ve diğerleri için süslü içkiler hazırladım. Oda servisinin süiti yiyeceklerle doldurmasını ve arka planda dans müziği çalmasını sağladık. Biri bana bir hafta önce kız kardeşlerim ve kuzenlerimle bir pijama partisinde hatırlayabildiğim en büyük eğlenceyi yaşayacağımı söyleseydi, gülmekten ölürdüm-yan ağrısı yapan, nefes alamayan, altına işeyen kahkahalar.

Maria Genovese pijama partileri yapmazdı, bırakın zevk almayı.

Ancak söz konusu gece, hayatımın alt üst olduğunun bir başka kanıtıydı.

Yine alkol yüzünden olmalı. Belki de içkiden uzak durmam gerekiyordu. Vegas'tan sonra. Vegas'ta kimse içki içmezdi. Yasadışı olduğundan oldukça emindim.

Kuzenlerimiz arasında en sessiz olanı Camilla, "Demek üçünüz evlenmek için yarışyorsunuz," diye yorum yaptı. "Hanginiz önce bir bebek doğuracak?"

İnledim. "Annemin bu sorusuyla zaten uğraşmak zorunda kaldık, şimdi de sen mi soruyorsun?"

"Meraklı zihinler bilmek istiyor." Kaşlarını oynattı ve utangaç bir şekilde gülümseyen Sofia hariç diğerleri kıkırdama krizine girdi.

"Sof!" Havladım. "Hamile değilsin, değil mi?"

"Hayır! Ben olsam içmezdim, salak. Sadece, o kadar uzun süre bekleyeceğimizi sanmıyorum."

Nico zaten bir aile kurmak istediğini açıkça belirtti."

"Kahretsin," dedim nefes nefese. "Bir yıl için çok fazla. Siz daha yeni bir araya geldiniz." Omuz silkti. "Sadece o vardı, neden bekleyelim ki?"

Tüm vücudum titredi. "Çünkü çocuklar hayatınızı emip bitirir."

Giada bana bir yastık fırlattı, beni gafil avlamayı başardı ve tam suratıma çarptı. "Tanrım, Maria. Bize gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Herkesin kızıp kızmayacağımı görmek için beklediği küçücük bir saniye vardı. Alkol ilk kez benim lehime çalışıyordu, çünkü onların temkinli tepkileri karşısında ortaya çıkmaya başlayan kalp ağrısı, uyuşukluğa dönüştü. Rahatlama ve ciddiyetsizlik göğsümün derinliklerinden kabarcıklı bir kahkaha çıkardı ve diğerleri de onu takip etti.

"Sanırım kız kardeşlerim ve ben son zamanlarda yeterince ilgi odağı olduk," dedim kendime geldikten sonra. "Val biraz genç, peki ya siz ikiniz?" Konuşmayı tekrar Giada ve Cam'e yönelttim, kaşları saç çizgilerine kadar kalktı.

Giada önce toparlandı, dudakları sinsî bir gülümsemeye dönüştü. "Belki bu hafta sonu Bay Doğru'yu bulurum. *Ocean's Eleven*'daki George Clooney gibi muhteşem bir zengin."

Alessia, "Senin için cidden çok yaşlı olurdu," diye belirtti.

"Neden?" G alay etti. "Maria kendine yaşlı ve seksi bir adam bulmuş. Söyle bize Maria, Matteo o pahalı takımların altında görüldüğü kadar şahane mi?"

Martini içerken resmen boğuldum, normalde yumuşak olan sıvı yanlış kanaldan akarak nefes borumu haşladı. Bir ciğerimi öksürürken kızlar güldüler ama kendime gelip odanın etrafına dağılmış açık su şişelerinden birinden yudum aldığım da hepsi sessizce oturup beklediler.

Gözlerim büyüdü. "Cidden buna cevap vermemi mi istiyorsunuz?" "Evet!" dediler hep bir ağızdan.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var." Sandalyemden kalktım ve bardağıma biraz daha votka doldururken geciktim. "Söylenecek bir şey olduğundan emin değilim, hepiniz Matteo'nun formda kaldığını söyleyebilirsiniz." Bakışlarımı aşağıya doğru indirdim ve onların niyetli bakışlarından kaçınmak için tezgâhın iyice temizlenmesi gerektiğine karar verdim.

"Oh, hayır. Bir şeyler saklıyorsun." Daha fazlasını öğrenmek için Giada'ya bırakalım. "Onunla seks yaptın, değil mi?"

Normalde yalan söylemek benim için ikinci doğaydı. Çok fazla içtikten sonra bile, aklıma gelen her türlü saçmalığı söylemeden önce hiçbir sorun yaşamamıştım. Ama aniden bu yeteneğim elimden kaçtı. Onlara gerçeği, yani evliliğimin bir düzmece olduğunu söyleyemezdim. Giada gizlilik yemini etmiş olsun ya da olmasın, tek başına şehrin yarısına anlatırdı. Bir sonraki en iyi şeyi yapmak zorundaydım.

"Sana ilişkinin hızlı ilerlediğini söylemiştim. Henüz o kısma tam olarak gelemedik."

Kafamı kaldırdığımda hepsi bana 'şekerci dükkânındaki çocuk'tan 'kavgacı bir sarhoşun üzerine inen kulüp fedaisi'ne kadar değişen ifadelerle bakıyordu.

"Bakire misin, Maria?" Giada bön bön baktı.

Ben cevap veremedim, hepimiz onun ifadelerindeki mizahı fark ettik ve sarhoş kahkahalarıyla yere yığıldık.

Kendimi toparladıktan sonra durumu açıklığa kavuşturdum. "Aptal olma, G. Tabii ki bakire değilim." "Peki, siz ikiniz hiçbir şey yapmadınız mı?"

"Şey, ben öyle demezdim."

Odadan bir koro halinde haykırışlar ve çığlıklar yükseldi.

"Tamam, bize tek bir şey söyle, ateşli miydi?" Giada'nın cidden biriyle yatmaya ihtiyacı vardı. "Ne yazık ki evet." Sandalyeme döndüm ve bacaklarımı göğsüme

çektim.

"Ne yazık ki mi?" Lizzo'nun arka planda gerçeğın ne kadar acı verdiğıne dair söylediğı şarkı dışında odadaki tüm neşeli hava kayboldu.

Konuşurken Alessia'nın kaşları çatıldı. "Neden? O senin kocan olacak. Çılgın ve seksi bir koca iyi bir şey değil mi?"

Hay sikeyim. İşte şimdi yaptım. İfadelerinin envanterini çıkardım - Patrón shotları bile bir açıklama yapmadan kaçmama izin verecek kadar duyularını köreltmemişti. Muhtemelen reddedebilirdim ama votka direksiyona geçmiş ve gerçeği söylemenin tek çıkış yolu olduğunda ısrar etmişti.

"Eğer size bir şey söylersem, başka bir canlıya tek kelime etmeyeceğinize dair hayatınız üzerine yemin etmelisiniz." Giada'ya ters ters baktım. "Özellikle de sana."

Gözlerini kocaman açarak haç işareti yaptı.

İçimi çektim ve yenilgiyle başımı geriye attım. "Matteo ile evliliğim ailelerimizi birleştirmek için stratejik olarak ayarlandı. Nişanımızı ilan etmeden önce onunla sadece bir kez tanışmıştım, yani hayır, onunla yatmadım. Yatmayı da planlamıyorum, o lanet olası bir Gallo."

Şaşkın bir sessizlik hüküm sürüyordu. Mırıldanan bir 'lanet olsun' ya da bir soluk bile odadaki ani gerginliği bozmadı.

Camilla sonunda, "Biz bu işlerde biraz yeniyiz," diye konuştu. "Gallo olmak neden kötü bir şey olsun ki?"

Alessia minnetle cevap vermeyi seçti. "Bana zarar veren Gallo ailesinden bir adamdı. Marco'yu öldürenler de Gallolardı. Ama" diye devam etti, bana dönerek, "Beni kurtaran Matteo'ydu ve Marco öldüğünde o çok gençti. Eğer kocan olacaksa, Maria, belki de ona bir şans vermelisin." Sözlerini içtenlikle söylemişti ama odadaki garipliğin arttığını hissederek ekledi: "Ayrıca o dövmele çok seksi. Ve yeşil gözleri... başka türlü korkunç olmasaydı cidden sikilebilirdi."

"Alessia!" Sofia şakayla karışık güldü ve kızlar hassas bir konuda gülmemeye çalışarak garip bir kıkırdama krizine girdi.

Bir dizi soru olmadan konuyu geçiştirmeyi umarak gülümsedim. "Sanırım görünüş konusunda kendim için daha kötüsünü yapabilirdim."

Giada alaycı bir tavırla, "Bu yüzyılın yetersiz ifadesi," dedi.

"Pekâlâ," dedi Val koltuktan kalkmaya çalışırken, "sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var. Siz azgın B'ler Maria'nın erkeğine salyalarınızı akıtarak keyfimi kaçırıyorsunuz." Ayağı Sofia'nın dizine çarptı ve Sofia histerik bir kahkaha atarak yere yuvarlandı.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum denizci. Yeterince içtin." İçkileri saymıyordum ama kendi sarhoşluğumda bile onun bittiğini anlayabiliyordum.

"Awwwe, hadi ama, Mary Mary oldukça aykırı. Parti bozanlık yapma." Sofia'nın yanına oturdu ve vahşi bir elle Sofia'nın içkisine uzandı.

"On yedi yaşındasın Val, şansını zorlama."

"Bahse girerim on yedi yaşındayken bir otel odasında sarhoş olmaktan çok daha kötü şeyler yapmışsındır." Kızların hepsi bana döndü, zaten cam gibi olan gözlerini yakıcı bir merak aydınlatıyordu.

"Neden bu Maria şovu? Başka biri hakkında konuşamaz mıyız?"

Sofia sarhoş bir şekilde parmağını bana doğru salladı. "Çünkü bize hiçbir şey anlatmıyorsun. Şimdi seni konuşturduğumuza göre, *tüm* cevapları istiyoruz. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyoruz!" Ellerini çılgınca salladı, Val'in gözleri içkisi havada sallanırken onu takip etti.

"Evet, Maria," diye araya girdi Giada. "Bizimle hiç oynamadın ya da başka bir şey yapmadın. Neden? Bu gece eğlenceli olabileceğinin kanıtı - neden bunu büyürken yapmadık?"

"Bizimle hiç oynamadın mı?" Alessia aval aval baktı. "Ondan çok daha kötüydü. Bana işkence ederdi.

Sonu yok. Bebeklerimin saçlarını keser ve tüm kalemlerimin uçlarını bükerti. Düpedüz kötüydü."

Vücudumdaki tüm enerji tükenmişti. Alkol kurudu ve eğlenceyi de beraberinde götürdü. Sadece birkaç kelimeyle tekrar o kızgın küçük kıza dönüşmüştüm ve bunun üzüntüsü göğsümde ağır bir kaya parçası gibi duruyordu. Kaçmam gereken ezici bir ağırlık.

"Sizi incittiğim için özür dilerim çocuklar," dedim sessizce. "Niyetim bu değildi. Kendime sakladığım nedenler var - bazı sırlar söylenemeyecek kadar çirkin." Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım aşağı doğru döndü. "Harika bir gece geçirdim hanımlar, beni de dahil ettiğiniz için teşekkürler. Ben yatmaya gidiyorum. Yarın daha çok eğleneceğiz." Bu kez gülümsemem sandalyemden kalkıp iyi geceler dilerken bana eşlik etti.

Ne bulacağımı bildiğim için yüzlerini incelememeye çalıştım. Endişe. Acı. Pişmanlık. Bunun yerine, yatak odamın güvenliğine koştum, kendimi içeri kapattım ve diğer herkesi dışarıda bıraktım, çünkü en iyi yaptığım şey buydu.

Bir kız ancak bu kadar değişimi ve kişisel gelişimi kaldırabilirdi. Ben sınıırıma ulaşmıştım. Yatağıma kıvrılıp komodinin üzerinde şarjda bıraktığım telefonumu aldım.

Matteo'dan cevapsız bir mesaj. **Uçuşun nasıldı?**

Ne kadar da evcimen.

Ruh halim çoktan gölgelere doğru dik bir dönüş yapmıştı. Matteo'nun ismini görmek durumu on kat daha kötüleştirmişti - etrafımdaki her şeyi kirleten mürekkep gibi siyah bir leke.

Matteo muhtemelen başka bir kadının içindeyken beni kontrol ediyordu. *Hay sikeyim*. Yorganı kapmak ve dikiş yerlerinden ayırmak istedim. Şifonyerin üzerinde duran dekoratif vazoyu duvara fırlatmak ve yüzlerce parçaya ayrılmasını izlemek istedim. Bir bıçak alıp içimde kangren olmuş bir enfeksiyon gibi iltihaplanan acıyı ve öfkeyi dışarı çıkarmak istedim.

Bunlar bir seçenek olmadığından, öfkemi küçük bir kutuya doldurdum, kapağını kapattım ve bantladım. Kutu zıpladı ve sallandı, ancak bunun dışında mühürlü kaldı.

Uçuş iyiydi.

Matteo'nun cevap vermesi için New York'ta saatin çok geç olduğunu bildiğimden telefonumu yerine koydum. Ağır bir iç çekişle yüzümü yıkamaya ve geceyi bitirmeye karar verdim. Sonlara doğru yaşadığımız sarsıntıyı bir kenara bırakırsak, gecemiz başarılı geçmişti ve ailemi hayal kırıklığına uğratmadığımı bilmek beni tatmin ediyordu. Yorganı üzerimden attım ama daha ayağa kalkmadan telefonum çaldı.

Dışarı çıktın mı?

Gözlerimi parlayan ekrana diktim. Neden soruyordu ki? Ona uslu duracağımı söylemişim. Bana güvenmiyor muydu?

Cidden Maria, ona güvenir miydin?

Hayatım buna bağlı olsa bile hayır.

Hayır, süitimizde takıldık. Orada. Yeni gelininin evde oturup adına kasideler yazmayacağı konusunda endişelenmeyi bırakabilirdi. Sanki canı ne isterse onu yapmıyormuş gibi. Bunun beni bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyordum ama aklımdan kıskançlık duyguları geçiyordu. Bilmek istiyordum. Ona başka biriyle yatıp yatmadığını sormak istedim ama yapamadım. **Saat çok geç oldu. Uyanık mıydın?** Basit bir soru. Tam olarak sormak istediğim soru değildi ama elimden gelenin en iyisi buydu.

Hayır, cevap verdiğinde uyanayım diye telefonum açıldı.

Oh. Benden haber mi bekliyordu? Bu yeni ve... garipti. Onlu yaşlarımda bile beni bekleyen biri olmamıştı. Babam kendimi koruyabileceğimi ve tasma takılmasına asla razı olmayacağımı biliyordu. İstedğim zaman istediğimi yapardım, kimseye rapor vermek zorunda kalmazdım. Eğer benim

Ailem bana ne zaman içeri girdiğimi ya da dışarıdayken ne yaptığımı sorsaydı, nükleer silah kullanırdım.

Ama şimdi... şimdi daha yaşlıydım. Daha az dengesizdim.

Matteo'nun benden haber almak için uykusunu bölmeye hazır olduğunu bilmek göğsüme sıvı bir sıcaklık yerleştirdi. Sonra küçük kıskançlık cini bu sıvıyı yalayıp yuttu ve güçlenerek karanlık ve çarpık bir şeye dönüştü. Gerçekten uyuyor muydu? Yoksa ben mesaj attığımda başka birini becermekle mi meşguldü?

Küçük gremlin telefonumu ele geçirdi ve tek kelimelik bir cevap yazdı. **Doğru.** Tekrar düşünmeden gönder tuşuna bastım.

Bana inanmıyor musun?

Beni hizada tutmak için duymak istediğimi düşündüğünüz her şeyi bana söyleyeceğinize inanıyorum.

Telefonum bir facetime isteği ile çalmaya başladı. Kabul et'e tıkladım. Ekranımı Matteo'nun yatak başlığına yaslanmış, gözleri kan çanağına dönmüş ve göğsü gömleksiz video görüntüsü doldurdu.

Çıplak göğsünü ilk kez görüyordum ve loş lamba ışığına ve düşük video kalitesine rağmen içim açlıkla doldu. Boynundaki, ön kollarındaki ve parmaklarındaki dövmleri göz önünde bulundurduğumda, örtülü olacağını düşünmüştüm ama değildi. Pürüzsüz göğsü ve karın kasları neredeyse hiç süslenmemişti, her bir kasın dipleri ve vadileri tek cazibe merkezi olarak kalmıştı.

"Facetime mı? Şimdi on beş yaşında mıyız?" Snark ve şımarıklık, rahatsız olduğumda en sık kullandığım iki savunmaydı. Aramasının samimiyeti beni rahatsızlığın ötesine fırlattı ve iyice garipleştirdi.

"Doğruyu söylediğimi bilmeni istedim, yatağında yalnızım ve mesaj attığında derin bir uykudaydım." Sesi uykunun çakıllı tonlarını taşıyordu, sözleri çıplak kollarımda tüylerimi diken diken eden nasırlı bir okşayıştı.

Evet, kesinlikle uyuyordu ama yalnız mıydı? Bu konuda o kadar kolay ikna olamadım. Şu anda yanında kimse olmasa bile, saatler önce durumun böyle olduğunu nereden bilebilirdim?

"İkna olmuş görünmüyorsun," diye gürledi ben yanıt vermeyince. "Anladım, uyuyordun. Sana inanıyorum."

Gözlerini kıstı, bakışları yüzümde dans ediyordu. "Ama yalnız olduğuma inanmıyorsun, sorun bu mu?"

Çenem hem kıskançlığımın verdiği tedirginlikle hem de içimi en çirkin yerlerime kadar görmesinin verdiği kızgınlıkla gerildi. "Bana deli diyebilirsin ama ben eşitlikten yanayım. Bana başka erkek olmayacağına dair söz verdirdin ama aynı şeyin senin için de geçerli olup olmadığını sorduğumda konuyu geçiştirdin. Bunun tek sebebinin başka kadınlarla birlikte olmaya niyetli olman olduğunu varsayabilirim. Bu benim açımdan boktan bir anlaşma."

Telefonunu, yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri neredeyse görebileceğim kadar yaklaştırdı. "Sahiplenici olduğunu bilmek hoşuma gidiyor," diye mırıldandı. "Beni sorduğunu bile hatırlamıyorum, fark etmediysen en son birlikte olduğumuzda oldukça keyifsizdim. Şimdi daha net düşünebildiğime göre, seni temin ederim ki kapımdan içeri girdiğinden, gözlerinle beni hançerlediğinden ve o sikilesi dudaklarından zehir damladığından beri kimseyle yatmadım. Senden istediğim her şey benim için de geçerli olacak. Bu seni rahatlatı mı?"

Kendimi öğretmeni tarafından azarlanmış somurtkan bir çocuk gibi hissediyordum. Küstahça

konuşmamıştı ama içgüdülerim öyle konuşmuş gibi cevap vermeme söylüyordu. Büyük bir kararlılıkla ve yıllarca yaptığım çok sayıda yersiz, aşağılayıcı yorumdan duyduğum pişmanlıkla, sadece başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı. "Bunu hallettiğimize sevindim ve seni o ipek elbisenin içinde gördüğüme daha da sevindim.

Gecelik. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, sana çıkarmanı söyledim. Daha da önemlisi, seni ilk kez çıplak gördüğümde bizzat orada olmak istiyorum. O görüntüyü beynime kazımak istiyorum, böylece tek bir tatlı kıvrımı bile asla unutmayacağım."

Meme uçlarım o kadar sertleşmişti ki saten üst kısmın en ufak bir dokunuşu bile içimde nem birikmesine neden oluyordu. Ürpererek nefes aldım ve sözlerinin yarattığı baskıyı hafifletmek için kalçalarımı sıkıca birbirine kenetledim. "İyi geceler, De Luca."

Gözleri parladı ama neyle, emin değildim. Şehvet mi? Öfke mi? Onu bunu söyleyecek kadar iyi tanı mıyordum ve altta yatan duyguya dair başka hiçbir ipucu vermedi.

"İyi geceler, Maria. İyi uykular."

Ekran karardı ve göğsümde bir şeyler kıpırdandı. Kaybetmeye benzer bir şey. *Onu özlemiş miydim?* Bu kavram o kadar yabancıydı ki, kaynağının o olduğundan bile emin olamıyordum. Bir parçamın telefonu kapatmasını istemediğini söyleyebilirdim ama bu aptalcaydı. Adamı neredeyse hiç tanı mıyordum. Tanıdığım insanların etrafında olmayı da özlememiştim.

Alkol göz kapaklarımı çekiştiriyor, düşüncelerimi bastıran tatlı bir ninni fısıldıyordu. Buna boyun eğmekten çok mutluydum. Yorganın altında daha derine sokularak uykunun çekimine teslim oldum, dudaklarım Matteo'nun sesinin anısıyla yumuşakça yukarı doğru kıvrıldı.

Ertesi gün alışveriş yaparak ve havuzda uzanarak geçti. Vücudum yakıcı Las Vegas güneşinin tedavi edici ışınlarıyla ıslanana kadar ne kadar stresli olduğumu fark etmemiştim. Nüfuz eden ısı mükemmel bir masöz gibiydi, kaslarımdaki gerginliği alıyor ve beni hem içten hem de dıştan rahatlatıyordu. Havuz kenarında içtiğim birkaç kokteyli de eklediğimizde, temizlenip alışveriş merkezine gittiğimizde, sahildeki bir Bob Marley şarkısı kadar rahatlamıştım.

Çok alışveriş yapan biri değildim ama o akşam için şık siyah bir elbise de dahil olmak üzere birkaç bin doları biraz alışveriş terapisine harcamayı başardım. Gece boyunca Wynn kumarhanesinde kaldık, biraz blackjack oynadık ve barda içtik. Val'in sahte bir kimliği vardı, ancak uzun kahverengi saçlarındaki muhteşem Malibu Barbie altın çizgileri ve geniş kıvrımlarıyla bu hiç sorun olmadı.

Güldük, dalga geçtik ve aptalca davrandık, mekandaki her erkeğin hararetli bakışlarını üzerimize çektik. Normalde, kıkırdayan ve aptal gibi davranan bir grup kadına kaşlarımı çatardım. Bu tür davranışların sadece kadınlar hakkında var olan saçma sapan, zayıf cinsiyet klişelerini pekiştirdiğine dair küçümseyici bir yorum yapardım.

Yine de gardımı indirip çitin o tarafındaki suları test etmek bana bambaşka bir bakış açısı kazandırdı. Nasıl algılandığımızla değil, yoldaşlıkla ve kimsenin ne düşündüğünü umursamamakla ilgili bir bakış açısı. Birileri bizi yargılamak istiyorsa, bu onların sorunuydu. Olağanüstü bir zaman geçiriyorduk ve önemli olan da buydu.

O gece yatağa girdiğimde aynadaki kızın artık kim olduğundan emin olmadığımı fark ettim.

Şanslıydım ki Vegas'ın en iyi yanı, kimlik krizi gibi ciddi meselelerin eve dönene kadar bekleyebilmesiydi. Aklımın derinliklerinde dolaşan sinir bozucu soruları görmezden geldim, Matteo'dan haber alamayınca hayal kırıklığına uğradığım için duyduğum sıkıntıyı bir kenara ittim ve Ambien almış bir narkoleptik gibi uyudum.

Cennetteki son günümüzde diğer bazı kumarhaneleri gezmeye karar verdik. Aramızda daha önce

Vegas'a gitmemiş olan tek kişi Val'di, ancak ne olursa olsun devasa tatil köylerini görmek yine de keyifliydi.

şehir kaç kez geldiğimizi hatırlamıyoruz. Tüm Vegas'ı görmek için Stratosphere gözlem güvertesine, ardından fiskiyeler ve Giada'nın Ocean's Eleven takıntısı için Bellagio'ya gittik. New Yorklular olarak New York-New York'a uğramamız gerekiyordu. Bazı tadilatlarla ihtiyacı vardı, ancak yine de buharlı rögar kapakları ve Nathan'ın sosisli sandviç standları gibi akıllıca dokunuşlarıyla keyifliydi. Son olarak, limuzinimiz bizi kanalı görebileceğimiz ve daha fazla alışveriş yapabileceğimiz Venetian'a bıraktı.

"Gondola binmeliyiz!" diye bağırdı Sofia, beni ve Alessia'yı kollarımızdan tutup kanal sistemine girdiğimiz anda bizi ev sahibi istasyona doğru çekti.

"Ciddi misin sen?" Bön bön baktım. "İtalya'ya gittik, burası Venedik'in çizgi film versiyonu gibi. Uzaktan yakından gerçekçi bile değil."

"Ve? Hala eğlenceli görünüyor. Yolculuk sırasında şarkı bile söylüyorlar. Hadi, bunu kesinlikle yapıyoruz. G, üçünüz de binecek misiniz? Sanırım bir tekneye sadece dört kişi binebiliriz."

"Siz üçünüz gidin. Sanırım biz burada kalıp biraz şarap içeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor. Yirmi dakika içinde döneriz, sonra da akşam yemeği yeriz." Sofia biletlerimizin parasını ödedi ve gondolcu bizi güvertede karşılarken kendimizi uzun ahşap tekneye bıraktık.

Uzun sopasını kullanarak bizi biniş platformundan uzaklaştırdı ve duygulu bir İtalyan melodisine başlarken bizi kanala doğru itti. Sahte gece gökyüzü alacakaranlık için aydınlatılmıştı ve ziyaretçi sürüleri kalabalık Venedik koridorlarını doldurmuştu. Vegas'ta insanları izlemek benzersizdi ve gondol mükemmel bir izleme fırsatı sunuyordu. Kadınlar mayolarıyla alışveriş yapıyordu, sanki sırf Vegas'tayız diye iç çamaşırlarıyla insan içine çıkmak kabul edilebilir bir şeymiş gibi. Her yaştan erkek söz konusu kadınları süzüyordu. Günün çok erken saatlerinde şenliklerine başlamış olan gençler çoktan su kenarına yakın bir yerde tökezlemeye başlamışlardı. Yaşlı insanlar gürültülü parti müdavimlerine dudak büküyor, muhtemelen böylesine iğrenç, duman dolu bir sefahat yuvasına neden geldiklerini merak ediyorlardı.

Vegas saf sihirdi ve her zerresine bayıldım.

Kalabalığı izlerken gözlerim tanıdık bir profile takıldı; kanalın üzerindeki yaya köprülerinden birinden geçmekte olan bir adam. Yaşlıydı, altmışlı yaşlarının başındaydı ama zindeydi ve etrafındaki kalabalığın kullandığı yavaş yürüyüşten ziyade bir amaç uğruna hareket ediyordu. Ürkütücü bir aşinalık ensemdeki tüyleri diken diken etmişti.

Olamaz, değil mi?

Evimden binlerce mil uzakta Sal'la karşılaşma ihtimalim neydi? Çok küçük. Akıl almaz.

Yine de zihnimin güçlkle kavrayabildiği bir şey karşısında kaslarım gerildi. Gerçeğin ortaya çıkması için başını hafifçe çevirmesi yetmişti.

Bu oydu.

Sal Amato oradaydı, benden elli adım ötede, Venetian otelinde.

Dikkatleri üzerime çekmemeye çalışarak gayri ihtiyari gondolcuya döndüm. "Tekneden inmem gerekiyor." Sessiz ama kararlı bir şekilde konuştum, sesimde buz gibi bir soğukluk vardı.

Adam şaşkınlıkla yere baktı, yüzümdeki sert ifadeyi fark edince kaşları çatıldı. "Köprüden hemen sonra bir iskele daha var."

"Hayır, şimdi inmem gerek. Çek şu *lanet* tekneyi kenara," diye tısladım, Sal'in kalabalığın arasında kaybolduğu yürüme yolunu işaret ederken soğukkanlılığımı kaybetmeye başlamıştım.

Alessia'nın eli kolumu kavradı. "Maria, ne l e r oluyor?" diye fısıldadı zorla, neden olay

çıkardığımı anlamamıştı.

"Neler oluyor? Sal kaçıyor çünkü bu pislik lanet olası tekneyi kenara çekmiyor!"

Cildi zengin zeytin rengini kaybederken gözleri yuvarlandı, sonra kalabalığa daldı.

Benim sözlü saldırım ve Alessia'nın korku dolu içgüdüsel tepkisi arasında tur rehberimiz sonunda tekneyi kanal duvarına doğru manevra ettirdi. Ulaşıp ulaşmaz kenara sıçradım ve Sal'ı en son gördüğüm yöne doğru fırladım.

Gözlerim umutsuzca giydiği açık mavi gömleği aradı. Uzakta olamazdı.

Elbette, haftalar süren arayıştan sonra, kader bana bu kemiği sadece onu çalmak için atmazdı.

Kimi kandırıyordum ki?

Kader, Tanrı - ona her ne demek isterseniz - kesinlikle o kadar acımasızdı. Bazen kayıtsız ve vefasız ama nadiren güvenilir ya da adil. Onun iyiliğini satın almak ya da masumları bağışlamak mümkün değildi. Eğer bu evrende yüce bir varlık varsa, eylemlerinde hiçbir mantık ya da neden bulamadım ve bugün sadece bu sonucu pekiştirdi.

Aileme ihanet eden, kız kardeşlerimi ölüme terk eden ve babamı fiziksel olarak olmasa da her anlamda sırtından bıçaklayan adamı bulmak için çılgınca çabalarken artan çaresizliğim ortaya çıktıkça insanlar bana açıkça bakmaya başladı.

Sal'ın günahlarının bedelini ödemesi gerekiyordu ve bu kefaret ucuza gelmeyecekti. Onun günah listesi benimkinden daha uzundu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Ama kar sağınağındaki tek bir telaşı fark etmek gibi, bir bakışta adam gitmişti.

Adımlarım yavaşladı ve adrenalinin etkisiyle titreyen ellerimle telefonumu çıkardım. Babamın numarasını çevirdim, tek bir çalmadan sonra cevap verdiğinde rahatladım.

"Maria?"

"Az önce Sal'i Venetian Otel'de gördüm. Ona yetişmeye çalıştım ama ortadan kaybolmadan önce ona zamanında ulaşamadım."

"Seni gördü mü?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Bir yere yetişmek için acelesi varmış gibi görünüyordu."

Hat boyunca uzun bir nefes verme sesi duyuldu. "Bu iyi oldu. En azından nereye gittiğini biliyoruz. Ve eğer sizi görmediyse, bizi beklemiyordur. Hemen aşağıya bir ekip göndereceğim ve yerel bağlantılara ulaşmaya başlayacağız."

"Burada kalabilirim. Kızlarla birlikte geri dönmek zorunda değilim," diye teklif ettim. Aileme zarar veren adamı yakalamak için duyduğum doğal arzunun yanı sıra, yerini tespit eden kişi ben olduğum için onu yakalamakta da biraz sorumluluk hissediyordum.

"Hayır," diye karşılık verdi hemen. "Bir hafta içinde hazırlanman gereken bir düğün var. Buraya dönmeni istiyorum." "Düğünden önce yapmam gereken bir şey yok, annem her şeyi hallediyor."

Çiçekler ve oturma planları hakkında konuşmak için geri dönmek, böyle bir şey varken zamanımın muazzam bir israfı gibi geldi.

binlerce mil ötede önemli şeyler oluyordu.

Babamın sesi cilalı satenden ölümcül bir hançere dönüştü. "Bu düğünün ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok herhalde? Bu birliktelik sadece senin değil, yüzlerce kişinin hayatını etkileyecek. Burada olmana, kafanı oyuna vermene ve rolünü oynamaya hazır olmana ihtiyacımız var. Sal, sizin düğününüz olan dağın yanında benim ayakkabımdaki bir çakıl taşı gibi kalır. Sal'in yakalanışındaki aksiyon ve heyecanla kıyaslandığında önemsiz gelebilir ama stratejik bir ittifakın incelikleri çok daha zorlu ve önemlidir. Anlıyor musun?"

Haklı olduğunu bildiğim için kendi itirazlarımı bastırdım. Sal'in yakınlığı ve yakalanma ihtimali cazip bir ihtimaldi ama gündemimizdeki tek mesele o değildi. "Haklısın, biliyorum. Sadece bu

kadar yakın olduğunu bilip peşinden gitmemekten nefret ediyorum." Gözlerim bölgeyi taramaya devam etti,

onun gittiğini kabul etmek istemiyordu.

"Kız kardeşlerinizi ve kendinizi eve sağ salım götürün; bu her şeyden daha önemli."

"Tamam, yarın evde görüşürüz." Cevap beklemeden telefonu kapattım, zihnim duygu karmaşası içindeydi.

Sal elimizin altındaydı ve müstakbel kocam beni evde bekliyor olacaktı.

Bölüm 10

Maria

Eve geldiğimde ön kapımda bir kilit kutusu görmek kaba bir uyanış oldu. Dairemin satışını bir emlakçıyla ayarlayan bendim ama bu bana çok soyut gelmişti. Kutuyu görünce her şey gerçek oldu. Her şeyi gerçek yaptı.

Bir haftadan kısa bir süre içinde evleniyor olacaktım.

Bu düşünce beni biraz duygulandırmalıydı ama geçirdiğim hafta sonundan ve bir fili komaya sokacak kadar jet lag'den sonra tek yapabildiğim ılık bir kayıtsızlıktı. Anahtarlarımı almak için çantalarımı elimde karıştırdım ve kendimi içeri attım.

Çatlak kapıdan bir ışık huzmesi görünür hale gelir gelmez saçımdaki tarağı çektim ve gözlerimi kapıdan ayırmadan çantamı yere bıraktım. Lanet uçak yüzünden silahım yanımda değildi, bu yüzden onsuz idare etmek zorundaydım. Emlakçı daireyi gösterdiğinde bana haber vereceğini söylemişti. Ondan hiç haber almamıştım ve Vegas'a gitmeden önce ışıkları kapalı bıraktığımdan kesinlikle emindim.

Sessizce kenara çekildim ve kapıyı açmak için bastırdım. Kimse bana doğru koşmayınca köşeden baktım ve Matteo'nun köşedeki koltuğumda asil bir şekilde oturduğunu gördüm. Kaslarım anında gevşedi ve silahımı indirdim.

"Tanrı aşkına, De Luca. Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Tarağımı çantama attım ve bavulumu kaptığım gibi içeri taşıdım. Arkamı döndüğümde bana doğru geliyordu.

"Denemeni görmek isterim." Sert kaşları yoğun yeşil gözlerini gölgeliyordu ama sesi kadife bir alaydı.

"Bu kesinlikle ayarlanabilir ama bugün değil. Çok yorgunum. Binerken sana söylemiş olmam seni davet ettiğim anlamına gelmiyor." Anahtarlarımı ve mektuplarımı tezgâhın üzerine fırlattım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak ona döndüm.

Seksi bir şey giymiyordum. Uçak yolculuklarının tişörtler ve kot pantolonlar için olduğuna inanan biriydim, özellikle de güneşli ve içkili bir hafta sonundan sonra. Ama bunun bir önemi yok gibiydi. Matteo beni sanki Nevada çölünde kavrulmuş biriymiş ve ben de kristal berraklığında bir bardak Dasani'ymişim gibi içine çekti.

Bir adım daha yaklaştık. İki adım. Nane kokulu nefesini koklayabileceğim ve ısıtılı sıcaklığının açıkta kalan kollarımı ısıttığını hissedebileceğim kadar ilerledi.

"Bir haftadan az bir süre sonra aynı çatı altında yaşıyor olacağız, davetiyeye gerek yok." Sesi boğuktu. Baştan çıkarıcıydı. Tehlikeli derecede baştan çıkarıcı.

"Ama buna daha bir hafta var. Şimdilik hayatım hâlâ bana ait."

"Teknik olarak, nakliyeciler iki gün içinde gelecek."

Bu benim için yeni bir şeydi ama verecek tek bir sikim bile bulamıyordum. "Her neyse. Seninle tartışamayacak kadar yorgunum, o yüzden bana neden burada olduğunu söyle."

Gözleri parladı ve bir an için o karanlık derinliklerde şaplak seansımızın tekrar oynatıldığını görebildim.

Tenim ısındı, tüylerim diken diken oldu.

"Sana hoş geldin demek ve bunu vermek için geldim." Takım elbise ceketinin içine uzandı ve

siyah bir mücevher kutusuna benzeyen bir şey çıkardı - belki bir kolye ya da bilezik - uzun ve dar bir

tasarımcı ismi kabartmalı. "Bunun senin mavi şeyin olabileceğini düşündüm."

Kutuyu elime aldım, beklediğimden biraz daha ağır olduğunu fark ettim ama bunun nedeni içeriği hakkında tamamen yanlış olmamdı. İçinde bir kadın eli için yeterince büyük, safir mavisi saplı sabit bir taktik bıçak vardı. Pırıl pırıl parlayan bıçağı elime aldım ve atılmış kutunun yere düşmesine izin verdim. Kalitesi eşsizdi. Karbonit sapı ve pırıl pırıl çelik bıçağıyla mükemmel dengelenmiş bir ağırlık.

Benim için herhangi bir mücevherin olabileceğinden çok daha değerliydi. "Çok güzel Matteo," diye nefes aldım, hâlâ hediye dalmıştım.

Yorum yapmayınca, bakışlarım sonunda onunkilere kaydı; gözlerinde utanmaz bir zafer ışıltısı vardı. Elleri yüzümün iki yanını kavradı ve dudaklarımı kendine çekti. Ona sadece izin vermekle kalmadım, tüm kısıtlamaları bıraktım ve öpücüğe teslim oldum.

Ağzının tadı cennet gibiydi. Tuzlu, tehlikeli ve tamamen erkek. Uykusuz gecelerin ve sert içkinin yavaş yanışının, baştan çıkarma ve anlatılmamış sırlarla karışımının tadını aldım. Bazıları benim, bazıları onun. Birlikte karşı konulmazdı. Dillerimiz dans ediyor ve birbirimizi hissetmekten zevk alıyor, bana yeniden hayat veriyordu. Yorgunluğumu bastırıyor ve karnımda bir ateş yakıyordu.

Uzaklaştığında fazla uzaklaşmadı, alnını benimkine yasladı. "Bana ilk kez ilk adımla hitap ediyorsun."

Öyle miydi? Geçmişi düşünmeye çalıştım ama hatırlamak için yeterince dikkat etmemiştim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediye." Geri çekildim ve bakışlarımı elimde, aramızda duran bıçağa çevirdim. Bıçağı incelemek istiyordum ama aynı zamanda etrafımızdaki havayı elektriklendiren yoğunluktan da kaçmam gerekiyordu. Duygularımı o kadar derinleştirmişti ki nefes alamıyordum.

Parmak eklemlerini kullanarak çenemi kaldırdı ve gözlerimi tekrar onunkilere dikti. "Diğer kadınlara benzemiyorsun, değil mi?"

Gözlerinde sıcaklık vardı ve bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyordum ama bir ömür boyu etrafımdaki herkesten ne kadar farklı olduğumun farkında olarak yaşamıştım. Ben tam olarak kara koyun değildim - daha çok zarif nazlı balıklarla dolu bir göldeki zehirli kurbağa gibiydim. Karşılaştırma yapılamazdı.

Geri çekildim ve kutuyu yerden aldım. "Hediye için minnettarım ama nakliyeciler Çarşamba günü geliyorsa, önümde yoğun birkaç gün var, o yüzden yatsam iyi olacak." Göğsümdeki buz gibi organın tekrar buz gibi statükosuna döndüğünü hissederek sıkı bir gülümseme sundum. Donmuş. Duygusuz. Güvenli.

Geri çekildiğimde, Matteo'nun bakışlarına siyah bir perde indi ve geri çekilmeme verdiği tepkiyi maskeleydi. Birkaç saniye içinde kaynayan sıvı magmadan kırılğan volkanik kayaya dönüştük ve her zamanki gibi hepsi benim hatamdı.

Dokunduğum her iyi şeyi mahvettim ve tam da bu yüzden Matteo'nun tek kelime etmeden gitmesine izin verdim. Ne kadar kusurlu olduğumu daha sonra, kalbim artık onun reddinden kurtulamadığında öğrenmesindense şimdi öğrenmesi daha iyiydi.

Sonraki iki günümü Sal'in izini bulmak için güvenlik kamerası görüntülerini inceleyerek geçirdim. Düğünün kaosundan uzaklaşmak için mükemmel bir fırsattı. Annem her gece Skittles gibi Xanax patlatıyor ve her gün alemdeki bir meth kafası gibi koşturuyor, son dakika düğün ayrıntılarını ayarlıyor ve planlama tuzaklarından kaçınıyordu.

Hayatta kalacaktı ama yine de omuzlarına böylesine büyük bir yük bindiği için içimde bir suçluluk hissettim. Görünüşe göre devreye girip iş yükünün bir kısmını hafifletecek kadar değil ama yolundan çekilecek kadar suçluluk duyuyordum. Bu şekilde olmasını tercih ettiğinden oldukça emindim. Birbirimize benzediğimiz birkaç yönden biri de buydu. Bizim için en önemli olan şey söz konusu olduğunda ikimiz de kontrol manyağıydık. Ben video görüntülerinin taranmasını başkasına bırakmayı reddediyordum, o da etkinlik planlamasının en ince ayrıntılarını kimseye emanet etmek istemiyordu.

Her saat başı dairemi toparlamak için mola veriyordum. Matteo tüm işleri yapmaları için nakliyecileri göndermeyi teklif etmişti ama ben kendi kutularımı paketlemeyi ve ağır işleri kiralık yardımcılara bırakmayı tercih ettim.

O birkaç gün boyunca birbirimizi görmedik. Resepsiyon kendi evinde yapılacağı için annemle çok meşguldü. Son dakika davetine rağmen, sekiz yüzün üzerinde konuk after party için LCV yapmıştı. Matteo ve annem arasında gerekli tüm düzenlemeler yapılmıştı -park görevlileri, yemek şirketleri, kiralık ekipmanlar, çiçekler ve dekor, servis ve temizlik için personel- liste uzayıp gidiyordu.

Çarşamba sabahı erken saatlerde alarmım çaldığında, onu susturma telaşıyla neredeyse telefonumu odanın öbür ucuna fırlatıyordum. Nakliyeciler erkenden gelmeseydi, arkama dönüp sızabilirdim. Uzun günler ve kısa geceler beni yakalıyordu.

Bunun yerine kendimi zorla yataktan kaldırdım, taytımı ve Under Armor'un o gün için hazırladığım egzersiz atletini giydim. İki fincan kahve içtikten sonra hayatımı müstakbel kocamın ve onun tarihteki en acımasız, en dengesiz adamlardan biri olan patronunun evine taşımaya hazırdım.

O sabaha kadar Angelo Sartori'nin varlığını tamamen göz ardı etmiştim. Düşünecek çok fazla şeyim vardı. Ama kendime karşı dürüst olsaydım, bu kaçınmamın öncelikle korkudan kaynaklandığını itiraf edebilirdim. Çoğu erkek beni korkutmazdı ama Angelo sıradan bir adam değildi.

O şeytanın vücut bulmuş haliydi.

Onun Şeytan olduğunu söylemek, adamın bir zamanlar melek olduğunu ve sonra da gözden düştüğünü ima ederdi. Bu Angelo için fazla kibardı. Özüne kadar çürümüştü.

Bu, Matteo gibi onun kurallarına uyan erkekler hakkında ne söylüyordu? Cevap, ağzımda çalkalayıp tükürmek istememe neden olan asidik bir tat bıraktı.

Yeni ev arkadaşımı düşünmekte bu kadar tereddüt etmemin bir diğer nedeni de buydu. Büyüyen bir parçam Matteo'yu sevmek istiyordu. Onu duvarlarımın içine almak ve sınırlarımı tek başıma savunmama fırsatını memnuniyetle karşılamak istiyordu. Ama tanımaya başladığım Matteo ile bir canavardan emir alan bir adamı nasıl bağdaştıracaktım? Karısının başka erkekleri arzuladığından şüphelendiğinde kendi karısının kafasını kesen bir canavar - bir ilişkisi bile yoktu, sadece bir delinin paranoyak sanrılarıydı. Gecenin karanlığında kıskançlık krizine girip yaptığı bir şey miydi bu? Hayır, değildi. Adamlarını tam da benim yaşayacağım evde toplamış, ona suçlarını sakince açıklamış, sonra da kafasını bir baltayla kesip ihanet dersi olarak arka verandaya bırakmıştı.

Ailelerimiz yakın olmayabilir ama bu kadar iğrenç bir şey hakkında dedikodu yayılır. Özellikle de ilk kez fena halde mantıksız bir şekilde karşılık vermemişken.

Angelo Sartori bir deliydi.

Matteo'ya, Sartori bana tuhaf tuhaf bakarsa yürüyeceğimi söylediğimde abartmıyordum.

Çantamı hazır tutardım, silahım yanımda olurdu ve duvarı arkama alırdım.

Rahat, ha?

Sırf bu nedenle, temel ihtiyaçlarımın yanı sıra bir haftalık kıyafetlerimi de yanıma almıştım.

acı sona kadar benim dairemde kalabilirdi. Matteo bunu bilmiyordu ama yakında anlayacaktı.

Nakliyecilerin mobilyalar hariç hayatımın eşyalarını yüklemesi bir saat sürdü. Eşyalarımı onun evine tıktırmaya çalışmaktansa dairemi mobilyalı olarak satmanın daha iyi olacağına karar verdim. Maddi eşyalara bağlanacak bir tip değildim, bu yüzden fazlalıkları eski bir deri gibi atabilirdim.

Manhattan'dan Hamptons'daki evine gidip gelmek üç saat sürüyordu. Matteo'nun şehirde bir dairesi olmasaydı, bu kadar uzağa taşınmayı asla kabul etmezdim. İşlerimin çoğunu uzaktan yapabiliyordum ama yine de hareketten bu kadar uzak olmak beni deli etmiyordu.

Nakliyeciler ve benim kapıdan geçmemize izin verildikten sonra Matteo bizi ön kapıda spor ayakkabı ve tişörtüyle karşıladı. Gece yarısı Facetime seansımızı saymazsak, onu ilk kez bu kadar rahat giyinmiş görüyordum. Bir Instagram modeli gibi görünüyordu -sağlam ve modaya uygun bir şekilde rahat- ama görünüşü bir cephe yerine tamamen işlevseldi. Fotoğraf çektiirmek yerine dövüşmek için kasları vardı ki bu çok daha çekiciydi.

Arabama doğru yürüdü ve benim için sürücü kapısını açtı. "Evine hoş geldin," diye mırıldandı, dikkati bir beden önce emekliye ayırmış olmam gereken spor sütyenimin içine sıkışmış göğüslerime takılmıştı.

"Buraya bak, kaplan. Misafirimiz var, unuttun mu?"

Bakışları o kadar nüfuz ediciydi ki tüylerim diken diken oldu.

"Beyler," diye seslendi nakliyecilere, gözlerini benden ayırmadan. "Size etrafı göstereyim." Bizi içeri götürdü, mutfağı ve benim için ofis olarak yeniden düzenlediği odayı gösterdi. Sonra yatak odasına doğru ilerledik. Bizim yatak odamıza.

Hayatımda hiç kimseyle düzenli olarak aynı yatağı paylaşmamıştım. Kız kardeşlerimden biriyle değil. Bir erkekle de. Büyürken kendi odalarımız vardı ve bir gecelik seksten fazlasını paylaşacak kadar hoşlandığım birini hiç bulmamıştım. Kendi odam olması için ısrar edebilirdim ama bu savaşa girmeden önce işlerin nereye varacağını görmek istiyordum.

New York'taki evim şehre göre genişti ama Matteo'nun yatak odası benimkini utandırıyor. "Çok büyük," diye ağzımdan kaçırdım, bir an için yalnız olmadığımızı unutarak. Nakliyecilere baktığımda, iki adam da çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Postayla gelin siparişi," dedim omuz silkerek.

Gözleri irileşti ve ben de dışarı çıkmak için çırpınan kahrkahrımı içimde tutmayı başardım. Adamlar başlarını sallayarak odadan çıktılar ve işe koyulmakla ilgili mırıldandılar.

"Kendine engel olamadın, değil mi?" Matteo kapının çerçevesine yaslanmış, odaya girip devasa tonozlu tavanları, mermer şömineyi ve yatağı çevreleyen aynalarla dolu duvarı incelememi izliyordu. Her şey aynı krem tonunda tek renkliydi. Evin tamamı ondan beklediğimden çok daha Cape-Cod-Chic'ti, ama bölgeye uygundu.

"Tavanlarda kiremitler, döşemeli bir yatak başı ve suni kürk süslü sandalyeler? Modaya uygun ama tam olarak beklediğim gibi değil."

"Hatırlarsanız," dedi kuru bir sesle. "Teknik olarak benim evim değil. Angelo'nun karısı ilk satın aldıklarında yeniden dekore etti."

Patronundan bahsedince ona doğru sert bir bakış fırlattım.

"Size söyledim, bu bir sorun olmayacak. İkinci katta oturuyor ve dışarıdan giriş yapıyor. Sen burada kal ve orada olduğunu asla anlamayacaksın. Düğüne bile gelmeyecek."

"Değil mi?" Şaşırmıştım. Patron, ailesinin geçmişteki düşmanı ile stratejik ittifakı gibi önemli bir

olaya nasıl katılmazdı?

"Eyalet dışında işleri var. Ayrıca pek de duygusal bir tip değil."

Bu en hafif deyimiyile. Bu haberi bir hediye olarak kabul ediyorum. Angelo Sartori'nin varlığı özlenmeyecekti.

"Etrafa bir göz atın," dedi Matteo. "Oda artık senin de. Ben gidip o salakların eşyaları doğru yere koymalarını sağlayacağım." Parmak eklemlerini kapıya geçirdi ve gözden kayboldu.

Seyirci olmadan yerleşmenin rahatlığıyla derin bir nefes aldım ve ebeveyn banyosuna doğru yürüdüm. Aynı tek renkli tarzda dekore edilmiş banyo, en seçkin ev tasarım dergilerinin kapağını süsleyebilirdi. Bitişikteki erkek ve kadın dolaplarının her biri Manhattan'daki yatak odamın tamamı kadar büyüktü. Matteo'nun kategorilerine göre düzgünce asılmış giysi sıraları boyunca yürüdüm ve gömme şifonyerin üst çekmecelerine göz attım. Atletler, çoraplar ve egzersiz şortları; heyecan verici bir şey yoktu.

Ana yatak odasına dönerken evin geri kalanına açılan boş kapıya bir göz attıktan sonra yatağın başucundaki çalar saatli komodine yaklaştım. Yatak yapılmıştı, bu yüzden hangi tarafta uyuduğunu söylemek zordu ama çalar saatin iyi bir gösterge olduğunu tahmin ediyordum.

Kapı aralığını bir kez daha kontrol ettikten sonra parlak gümüş kulpa uzandım ve çekmeceyi açtım. Mendiller, rastgele birkaç öksürük damlası, anlaşılmasız karalamalar içeren bir not defteri ile bir kalem ve küçük bir yığın katlanmış kırtasiye kâğıdı. Merakla en üstteki kâğıdı aldım ve açtığımda bir kadının düzgün el yazısıyla karşılaştım.

Matteo,

Bu birkaç ayın fırtınalı geçtiğini biliyorum ama hayatımın en güzel aylarıydı. Birlikte olduğumuz her gün güneşi daha parlak hale getiriyorsun ve sensiz bir hayatın aysız bir gece kadar karanlık olacağından endişe ediyorum. Bu hafta sen şehirdeyken seni görmeyi özleyeceğim ama hafta sonunu seninle birlikte geçireceğimi bilmek bunu katlanılabilir kılıyor.

Sevgileriml

e, Laura

Bu bir aşk notuydu. Matteo ile başka bir kadın arasındaki romantik yazışmayı görünce kalbim sıkıştı ve sıkışmaya başladı.

Notu çabucak katladım ve yığının geri kalanını aldım, taradığımda hepsinin benzer şekilde kaleme alındığını gördüm. Burnumu sokarken yakalanmak istemediğim için hepsini okumaya vaktim olmadı ama hızlıca bir göz attığımda üzerlerinde tarih olmadığını gördüm. Aşk mektuplarını çekmecesine geri koydum ve kapattım, keşke aynısını kalbim için de yapabilseydim - onu güvenli bir şekilde kapalı bir kutuya koyup varlığını unutmaya çalışsaydım.

Ne yazık ki Matteo söz konusu olduğunda kalbim yeterince korunmuyordu ve keşfettiğim şey görünmez ya da unutulmaz olamazdı. Mektuplar neden hâlâ komodininde duruyordu? O kadına aşık mıydı?

Kıskançlıktan göğsüme bir bıçak saplandı.

Onunla hâlâ bir ilişkisi var mıydı? Başka kimse olmadığını söylemişti ama belki de sadece ittifakımızın hatırı için beni yatıştırmaya çalışıyordu. Babam Matteo'yu araştırmama izin vermemişti, bu yüzden daha önce evlenip evlenmediğini bile bilmiyordum. Birdenbire yakında evleneceğim adam hakkında hiçbir şey bilmediğimi hissettim.

Kişiliğini tanıdıkça kalkanlarım inmişti ama bilgim sadece yüzeyi sıyırmıştı. Geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. En karanlık günahlarını ya da en derin arzularını. Hiçbir şey

bir güven temeli oluşturmak.

Yatak odasından çıkıp çantamı bıraktığım mutfağa doğru ilerlerken boğazım düğümlendi. Notları görmenin beni etkilemiş olmasından nefret ediyordum. Kendimi daha iyi koruyamadığım için nefret ediyordum. Ama daha da kötüsü, kaçtığım için kendimden nefret ediyordum çünkü bu zayıflık kokuyordu.

şehre geri dönmem gerektiğini açıklayan hızlı bir not yazarak n kapıdan çıktım ve ortadan kayboldum.

Bölüm 11

Maria

Matteo o akşam mesaj atarak şehirde olacağını söyledi ve onunla kalmamı önerdi. Kendim için bahaneler uydurarak kibarca reddettim ve o da konuyu zorlamadı.

Düşünmek için biraz zamanım olduğunda, içgüdülerimin bana Matteo'nun yalancı olmadığını söylediğini fark ettim. Eğer bana başka kimse olmadığını söylediyse, demek ki yoktu. Ama notlar yığının her aklıma geldiğinde ruh halime çöken uğursuz kara bulutu üzerimden atamıyordum. Şu lanet olası köstebek oyunu gibiydi. Kadının zarif yazısının görüntüsünü her uzaklaştırdığımda, başka bir soru ya da düşünce yüzeye çıkıyor ve aklımı tekrar konuya getiriyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bundan kaçamıyordum.

Cuma günü geldiğinde artık saklanacak bir şey kalmamıştı. Matteo bir prova yemeği düzenliyordu ve annemle birlikte, davet edilen herkesin rahatlığı için şehirde düzenlemeye karar vermişlerdi. Akşam yüzeysel düzeyde çok güzel geçti. Konuklarımıza karşı konuksever, Matteo'ya karşı sevecen davrandım ve dudaklarımı her zaman bir gülümsemenin süslemesini sağladım.

Matteo'yu iki kez beni incelerken yakaladım. Bir şeyler olduğunu bildiğinden hiç şüphem yoktu ama muhtemelen bunun düğünle ilgili genel bir gerginlik mi yoksa daha önemli bir şey mi olduğunu çözemiyordu. Keşke anlayıp bana haber verseydi, çünkü ben de ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

Duygular içinde yüzüyordum, nefes almaya o kadar konsantre olmuşum ki bir şey söyleyemiyordum. Hayatımda ilk kez, ağırbaşlı olarak adlandırılmanın eşiğine gelmişim. Şarabımı yudumladım, bana yöneltilen soruları kibarca yanıtladım ve umutsuzca kusmamaya çalıştım.

Geceyi sonlandırma vakti geldiğinde, annemin yanından ayrılmadım ve onu Matteo ile aramda bir tampon olarak kullandım. Düğün için saç ve makyaj bahanesiyle o gece ailemle kalmayı ayarlamıştım. Annem evlerine gelip bizi büyük güne hazırlamaları için bir stilist ekibi tutmuştu. O sabah arabayla da gelebilirdim ama evimde yalnız kalmak istemedim.

Matteo beni bulacak ve cevaplar isteyecekti.

Annesinin eteğine saklanan bir çocuk gibi, ben onu göremezsem onun da beni göremeyeceği umuduyla gözlerimi kapattım. Birkaç saat içinde sorunlarla yüzleşmek zorunda kalacaktım ama bu arada hazır değildim. Elbette bu durumdan kaçınmam başlı başına bir hayal kırıklığı kaynağıydı. Maria Genovese sinmedi ama ben tam olarak bunu yapıyordum.

Ne olursa olsun, çabalarım boşunaydı.

Matteo bana 10'a kadar süre veriyordu ve sonra kaçış olmayacaktı.

Andrew's Katolik Kilisesi Hamptons'ın kuzey kıyısında yer alıyordu ve sadece elli kişilikti. Beyazın kaldırılması dışında düğünümün ısrar ettiğim tek kısmı buydu.

Töreni Staten Island'da yapıp sonra da insanların resepsiyon için Hamptons'a kadar gitmelerini sağlayamazdık. Bu da ayın için yerel bir Hamptons kilisesi seçmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Nişanlandıktan sonra bir gece seçeneklere göz attım ve hemen şu kararı verdim

Uzun beyaz çan kulesiyle şirin eski bina evlenmek istediğim yerdı.

Evlenmek bile istemiyordum, bu yüzden bu duygunun nereden kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer evliliği umursamıyorsam, nerede evlendiğimin ne önemi vardı?

Olmaması gerekiyordu ama oldu.

Kilise sanki bir filmde fırlamış gibiydi. Küçük olmasına bayıldım, bu yüzden törenimiz sadece en yakın aile ve arkadaşlarla sınırlı olacaktı ve kutsal alanın her iki tarafındaki vitray pencereler nefes kesiciydi. Sadece mekanın resimleri bile bana huzurlu hissettiriyordu ve düğün akşamı tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Cumartesi sabahı, stilist ekibimizle üç saatten fazla zaman geçirdik. Saçım, kendimi Oscar törenine giden Hollywood seçkinleri gibi hissettiren sofistike bir kabarıklıkla şekillendirilmişti. Saçımda taraklarımdan birini kullanmak istemişim, ancak annem buna izin vermeyi kararlılıkla reddetmişti. Mükemmel saç aksesuarı olarak gördüğü şeyi bulmak için saatler harcamıştı ve itiraf etmeliyim ki haksız değildi. Narin demi-tiara, fark edilecek kadar parlak ama müstehcen sayılmayacak kadar fazla olmayan mücevherlerle parıldıyordu.

Tırnaklarım elbisemle uyumlu mükemmel bir kırmızı tonundaydı. Dudaklarımın rujla kalıcı olarak dövölmesine bir kat kalmıştı. Kalbim artık atmıyordu ama damarlarımda dolaşan adrenaline yanıt olarak çılgınca bir hızla mırıldanıyordu.

Geriye sadece elbiselerimiz kaldığında, bir limuzine doluştuk ve kiliseye doğru uzun bir yolculuğa çıktık. Annem ve Alessia sohbet ediyor, Sofia kıkırdıyor, babam telefonuna bakıyor ve ben de bir şişe suyu sanki dalgalarla dolu bir denizde beni ayakta tutan tek dal parçasıymış gibi sıkıca tutuyordum.

Kiliseye arka taraftan girdik, babam törenin sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesini sağlamaya çalışırken hanımlar Pazar Okulu odasına yerleştiler.

Annem giysi torbalarını karıştırırken, "Şu lanet trafik bize fazla zaman bırakmadı," diye telaşlandı. "Sofia, bu seninki, bu da Alessia'nın. Bunları giyelim, sonra da Maria'nın elbisesini giymesine yardım edebiliriz."

Aynı anda kapı çalındı.

Meraklı gözleri dışarıda tutmak için kapıyı kırarak aceleyle yanına gittim. "Evet?"

Babam eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Bu senin için." Bana bir zarf uzattı, sonra başını sallayarak arkasını döndü.

Ön yüzüne küçük, keskin harflerle adım yazılmıştı. Mührü yırtıp açtım ve içindeki not dışında süslenmemiş, düz beyaz bir not kartı çıkardım.

Maria,
Hayatının bu şekilde gelişmesini hayal etmemiş olabilirsin, ama eğer teselli olacaksa, aramızda bir dünya potansiyel olduğunu düşünüyorum. Seni tanıdıkça, gücünden ve sadakatinden daha çok etkileniyorum. Kocan olmaktan onur duyuyorum.

Sevgiler,

Matteo

Bana bir aşk notu yazmıştı.

Okumayı bitirdiğimde, gözlerim yaşlarla doldu. Şaşkın, aşk acısı çeken, kin dolu gözyaşları. Bu yüzden mi diğer kadından notlar almıştı? Başlangıçta onun notlarını mı yazmıştı?

değiş tokuş mu? Bir kadının evinde, onun kurnaz kurlarıyla dolu değerli bir çekmece var mıydı?

Benim için neden önemli olsun ki? Herkesin bir geçmişi vardır. Bana ulaşmak için çaba göstermesi yeterli değil miydi? Hayır... evet. Bilmiyordum. Kafam çok karıştı ve bunalmışım.

Kendimi silkeledim ve her seferinde bir dakika, bir saat, bir gün geçirmenin önemini pekiştirdim. Matteo bana güzel bir not yazmıştı. Bunu olduğu gibi kabul edecek ve jesti için ona teşekkür edecektim. Başımı sallayarak notu çantama yerleştirdim ve düğün ayakkabılarımı buldum.

"Hazır mısın, tatlım?" Annem sordu, gözleri şüpheyle cam gibiydi.

"Hazırım ama gözyaşı dökmediğimi biliyorsun. Makyajını mahvetmeden önce su kanallarımı kapat." Ona gülümsedim ve suskun komutumu yumuşattım.

"Biliyorum, biliyorum." Elini bana doğru salladı. "Tanrı kimsenin Maria'nın yanında duygusallaşmasını yasakladı. Normalde canım ne isterse onu yapardım ama bugün *senin* düğün günün olduğu için en azından tören bitene kadar kendimi tutabilirim diye düşündüm. Şimdi, buraya gel. Şu elbiseyi giyelim."

Giysi çantasının fermuarını açtı ve kırmızı saten kumaşı dikkatlice çıkardı. Kumaşın açılmasına izin vererek onu havada tutarken hepimiz suskun bir şekilde onu izledik.

"Maria, tatlım. Kıyafetlerini çıkar ve şu sandalyeye otur." Başıyla duvarın yanındaki eski ahşap sandalyeyi işaret etti. Bluzumun düğmelerini açıp masanın üzerine fırlattım, ardından sütyenimi ve şortumu çıkarıp tangalı kıcıımı soğuk sandalyeye indirdim ve siyah rügan Louis Vuitton topuklu ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim.

Kafamı kaldırdığımda üç kadının da bana baktığını gördüm. "Ne oldu?" Bir sorun olduğundan korkarak tersledim.

"Matteo seni gördüğünde altına sıçacak." Sofia'nın yanakları kıpkırmızı oldu ve yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

Hepimiz kahkahalara boğulduk. Bazılarımız neşe içinde, bazılarımız ise kaygı içinde.

Kaynağı ne olursa olsun, basit bir kahkahanın ne kadar rahatlama sağlayabildiği inanılmazdı. Elbiseyi giydiğimde, elbisenin verdiği güç beni bekleyen kalabalıkla yüzleşmem için yeterli oldu. Kapı çalınana kadar hepimiz son dakika rötuşları için koşuşturduk.

"Beş dakika hanımlar," diye seslendi babam. Vakit gelmişti.

Yüzük parmağымda, taç başымda, kalbim boğazымda, şapelin kapısına doğru ilerledim.

Annem yer göstericilerden biri tarafından içeri götürüldü. Alessia ve Sofia nedimeler olarak sıralarını takip ettiler, geriye sadece babam ve ben kaldık.

Bana baktı ve bakışlarındaki ham duygu neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti. "Seninle gurur duyuyorum Maria. Cesaretin ve kararlılığınla. Gücün ve bağlılığın. Çok güzel bir genç kadın oldun ve ben seni her zaman seveceğim."

Kelimeler kalbimin üzerinde gezindi, ruhuma işledi ve bana kanatlanmışım gibi hissettirdi.

"Teşekkür ederim baba," diye fısıldadım, gözlerim dolmadan daha fazlasını söyleyemiyordum. Bana başını salladı, ben de başımı sallayarak zamanın geldiğini işaret ettim.

Peçe takmayı reddetmişim, bu yüzden kapılar açıldığında ve ateşli bakışları benimkilerle çarpıştığında Matteo'yu engelsiz bir şekilde görebiliyordum. Açlık, huşu, belirsizlik, kararlılık. Hepsi görmem için oradaydı. Hissetmem için. Küçük şapel duyguları güçlendiriyor gibiydi, her biri dik tavanlarda yankılanıyor ve beni her yönden bombardımana tutuyordu.

Matteo klasik bir smokin giymişti. Kusursuz. Zamansız. Mükemmel.

Dudakları, gözleri ve çekici otoritesi beni kör etmişti. O bir avuç saniyede, o benim dostum ya da düşmanım değildi. Sevgilim ya da işkencecim. Biz sadece kilit ve anahtardık, bir araya gelmemiz gerekiyordu.

Kürsüye vardığımızda babam yanağımdan öptü, sonra da elimi Matteo'ya uzattı. Babamın eli serindi ama Matteo'nunki tenimde alev alev yanıyordu. Gözleri yüzümü taradı, görülebilen her santimetrekaremi yuttu.

"Kesinlikle büyüleyici," diye nefes aldı ve bizi isteksizce rahibe doğru çevirdi.

Titrek bir nefes aldım ve hayatımı ayrılmaz bir şekilde yanımdaki adama bağlarken odaklanmaya çalıştım.

Bölüm 12

Matteo

Maria'yla ilgili bir şeyler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ama uğraşmam gereken başka şeyler vardı. Genç gelin adayımın peşinden koşmak ve onu açılmaya zorlamak yapılacaklar listemde yoktu. Ortadan kaybolması tamamen düğün öncesi heyecanının bir sonucu olabilirdi ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Tecrübelerime göre, kadınlar içlerinde tuttukları şeyleri ancak bir süre sonra kusmaya başlardı. Onu neyin rahatsız ettiğini tam olarak duyacağımdan hiç şüphem yoktu, aceleye getirmenin bir anlamı yoktu. Neden üzgün olduğunu umursamadığıma kendimi ikna etmeye bile çalıştım. Onu önemsemediğime.

Sonra küçük şapelin kapıları açıldı ve bir şehvet dalgası beni tam karnımdan vurdu. Belki de sadece şehvet mantıklı düşünceleri siliyordu, ama onu görmek bir şalteri indirdi. Onun için dağları yerle bir eder, şehirleri fetheder ve okyanusları kuruturdum. Aynı nefeste umursamadığımı söylemem ikiyüzlülük olurdu.

Kesinlikle sıçmıştım.

Ve yine de, eğer bu ona benim demem anlamına geliyorsa, bir şekilde buna değeceğini biliyordum.

Beyaz giymeyeceğini biliyordum ama sıraların karşısından beni baştan çıkaran kırmızılar içindeki şeytani baştan çıkarıcıyı beklemiyordum. Onu gördüğümde aklıma gelen tüm o küfür dolu düşünceler yüzünden yıldırımın beni oracıkta yere sermemesi bir mucizeydi. Misafirlerimizin ve rahibin önünde ona edepsiz, akla hayale gelmeyecek şeyler yapmak istiyordum.

Metrelerce uzanan kıpkırmızı saten, elimden kıpkırmızı olan yuvarlak kışını hatırlamama neden oldu. En yakın arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde kendimi utandırmadan önce zihnimi o çukurdan çıkarmaya zorlamalıydım. Bir erkek yeni gelinini gördüğü için heyecanlı olmalı, ama pantolonunun içine girecek kadar mutlu olmamalıydı. Tanrı aşkına, baldızım ön sıradaydı.

Genelevdeki bir seks bağımlısından daha disiplinli bir şekilde kendimi dizginlemeyi başararak, Maria'nın babasından aldığı eli kabul etmek için tam zamanında kendimi toparladım. Enzo'nun normalde anlaşılmaz olan bakışları sözsüz bir uyarıyla yanıyordu. Gereksiz bir jestti. Maria'ya kötü davranmak gibi bir planım yoktu - en azından onun hoşlanmayacağı şekilde. Tabii bana izin vereceğini varsayarsak. İçgüdülerim onun koparılmak için yalvaran olgun bir şeftali olduğunu söylüyordu ama bunu yakında görecektik.

Geleneksel Katolik töreni bir saatten biraz daha kısa sürdü, eğer zihnim tüm zaman boyunca yarışıyor olmasaydı sonsuzluk gibi görünebilirdi. Rahip karı-kocayı ilan ettiğinde, bu beni neredeyse gafil avlayacaktı.

Birbirimize döndük ve dünyanın geri kalanı yok oldu. Bir elimi onun küçük beline, diğerini de zarif boynunun arkasına koydum ve sahiplenici bir öpücük için onu hızla kendime çektim. Gözleri irileşti ama dokunuşuma hemen yumuşadı.

Onun tadında ve benim olduğu bilgisinde kendimi kaybetmeye başlamıştım... ta ki biri boğazını temizleyene kadar.

Rahip, "Gelini öpebilirsin," diye azarladı ve henüz o kısma gelmediğini işaret etti. Siktir et onu. Töreni de konukları da sikeyim.

Maria benimdi ve kazancımın tadına bakmaya hazırdım.

İkinci bir raund için içeri girdim, ama Maria dudağımı ısırđı, geri çekildiğimde yüzünde alıngan bir sırıtma vardı.

"Bunu ödeyeceksin," diye mırıldandım. "Önce beni yakalaman gerekecek."

Kilisenin ortasında şaka yaptığım ve aklımı kaçırdığım bu kadın da kimdi? O en baş döndürücü saraptı, ben artık kendim olmayana kadar duyularımı sarhoş edici lezzetinde boğuyordu. İkimiz de yarattığımız yeni karışım da tanınmaz hale gelene kadar aromalarımız ve dokularımız birbirine karıştı. Ve Aziz Andrew'un yerleşik rahibinin sözleriyle, ikisi bir oldu - bunun geri dönüşü olmayacaktı.

Maria artık benim karımdı.

Rahibin son birkaç cümlesinden sonra kalabalık bir tezahürat korosuna dönüştü ve şapelin arka tarafına doğru ilerledik. Özel bir an yaşayabilmemiz için gelinimi köşedeki kapalı ofise doğru yönlendirdim. Arkamdan hızla gelirken eteği sallanıyordu, eli benimkine kenetlenmişti.

"Yavaşla, De Luca. Tam olarak koşu takımında değilim," diye fısıldayarak bana bağırdı. Soyadımın kullanılmasıyla öfkem alevlendi. Bunu aştığımızı sanmıştım.

Onun yorumunu ve kızgınlığını görmezden geldim, başka bir şey için endişelenemeyecek kadar onu kendime saklamaya odaklanmıştım. Kumaş yığını kapı aralığından çıkar çıkmaz kapıyı çarparak kapattım ve onu kapıya doğru bastırdım, dolgun dudaklarını ve buz gibi bakışlarını içime çektim.

"Sen hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın." Sesim biraz daha gırtlaktan çıkarsa, bir Neandertal ile karıştırılma riskiyle karşı karşıya kalacaktım. Bana yaptığı buydu, en temel içgüdülerime indirgenene kadar beynimi karıştırdı.

Fethet. Siktir et. Koru.

Yüzümü eğdim, onun çiçek kokusunu içime çektim. Yağmurun, ahududunun ve tavizsiz bağımsızlığın kokusunu.

"Fotoğrafçı bekliyor olacak." Sesi dikkat dağınıklığı ile açlık arasında bir yere sürüklenmişti.

"Sadece bir kez daha tatmam gerekiyordu." Boynunun sütununu yaladım.

Başı geriye düştü, ahşap kapıya yaslandı ve titretilen bir nefes, ayırık dudaklarının arasından süzüldü. Eğer bir davetiye duymuş olsaydım. Elim belinden saten korsajına doğru kalktı ve göğsüne bastırdı. Kumaş astarlıydı ama yoğun değildi. Dokunduğumda göğüs uçlarının titrediğini hissedebiliyordum ve altına sütyen giymediğine bahse girebilirdim.

Hay sikeyim. O elbisenin altındaki çıplak halini zihninde canlandırmak tam anlamıyla lezzetli bir işkenceydi.

Elini tuttum ve sikimin etrafında kavradım. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Seni o koridorda yürürken izlerken on beş yaşında bir çocuk gibi pantolonumun içi şişti."

"Yani, kırmızıyı onaylıyor musun?"

"Onaylamak mı? *Sikeyim.* Bu benim yeni favori rengim. Tüm gardırobunu yakabilir ve sana kırmızıdan başka bir şey giydirmeyebilirim." Dişlerimi kulak memesinin üzerinde, çene çizgisinde gezdirdim, sonra ağzını yakaladım.

Elleri saçlarımda kenetlenmişti ama itiyor muydu yoksa çekiyor muydu anlayamadım. Her iki durumda da fark etmezdi. Tam olarak olmak istediğim yerdeydim ve bir kurşundan başka hiçbir şey beni hareket ettiremezdi.

Tak, tak. "Bay ve Bayan De Luca? Kutsal alanda birkaç fotoğraf çekitmeye hazır mısınız?" Bir mermi ya da bir fotoğrafçı.

Aman Tanrım. Bizi beş dakika yalnız bıraksa ölür mü?

Maria'nın ağzına doğru inledim, yavaşça geri çekildim ve pantolonumun içinde kendimi ayarladım. Maria kıkırdayarak boğuldu; sesi garip bir şekilde utangaçtı.

"Annem tam bir fotoğraf çekimi istedi ama ben burada sadece birkaç kare çekmemiz için ısrar ettim, o yüzden uzun sürmez."

Homurdandım, gözlerim kumaşa baskı yapan, dokunmamı talep eden sıkı meme uçlarının girintilerine sabitlenmişti. Karı koca olarak ilk gecemiz için onun planlarının ne olduğunu bilmiyordum ama benimkinden hiç şüphem yoktu. Gecenin sonuna kadar onun içinde olacaktım, bundan emindim.

Bir avuç fotoğraf çektik - tabii ki aletimi sakinleşmeye ikna ettikten sonra. Sonra gül yaprakları yağmuru altında bir arkadaşşımdan ödünç aldığım Rolls Royce Phantom'a doğru kaçtık. Şoför camı olan bir şey seçme öngörüsünden yoksundum, bu da kısa yolculuğumuzu G-rated tutmak anlamına geliyordu. Gösteri yapacak biri değildim. Başka erkeklerin kadınımdan zevk almasına izin vermeyecek kadar bölgeciydim. Onun nefes nefese inlemeleri tamamen bana ait olacaktı, bir şoförün şaplak bankası yemi değil.

Planlama konusunda tamamen annesiyle birlikte çalıştığım için bu yolculuğu resepsiyonla ilgili bazı ayrıntıları konuşmak için kullandık. Annesinin onu düzenlemelerden haberdar ettiğini düşünmüştüm ama sorduğu sorulara bakınca bunun böyle olduğundan şüphe etmeye başladım.

Ne tuhaf bir yaratık. Düğün gününe, çocukluk aşkıyla mı yoksa hiç tanımadığı bir adamla mı evleneceği konusunda hiçbir fikri olmadan yaklaşan tek bir kadın tanıımıyordum. Kadınlar düğünleri için yaşarlardı, ama Maria öyle değildi. Diğer kadınlar basit bir bahçe gülünün güzel pembesi iken, o bir venüs sinek tuzağıydı, sofistike ve ölümcüldü. Karmaşık biri olabilirdi ama Maria Genovese'nin -hayır, Maria De Luca'nın- sıkıcı hiçbir yanı yoktu.

İçimdeki ilkel yaratık mırıldandı ve adımın onunkine bağlı olduğunu duyunca kafesine sürtündü.

Evet, tamamen sıçmışım.

Sonraki beş saat boyunca, hediyelerine dalmasına izin verilmeden önce zaman öldüren bir çocuktan farkım yoktu. Maria, konukları karşılayan ve gösteri olduğunu bildiğim ışıltılı bir mutlulukla parlayan mükemmel bir gelini oynadı. Bana bu rolü oynayabileceğine dair yemin etmişti, ben de şüphayle yaklaşmışım ama yanıldığımı kanıtlamadıysa ne olayım.

Onu kardeşim Gabe ve eşi Mia ile tanıştırdım. İki kadın oldukça iyi anlaşıyor gibi görünüyordu ama Mia herkesle iyi geçinen insanlardan biriydi. Nona ise öyle değildi. Bununla birlikte, resepsiyonda en iyi davranışını sergiledi, öncelikle Tito'nun büyümesi hakkında ağlamaya ve yanaklarıma istenmeyen ıslak öpücükler koymaya odaklandı.

Geceye dev bir yapılacaklar listesi gibi davrandım, birinden diğerine geçerken maddeleri kontrol ettim. Karşılama töreni. Kontrol edin.

Tostlar. Hesap.

Akşam yemeği.

Tamamdır. Pasta

kesimi. Tamam.

DJ'li bir dans pistimiz vardı ve bu düğün sirkinin katlanılabilir tek kısmıydı. Elvis Presley'in *Can't Help Falling in Love* şarkısının ateşli bir versiyonunu söyleyen genç bir kadınla şehvetli bir ilk dansla dansa başladık. Şarkıyı onun mu yoksa annesinin mi seçtiğini sormak istedim ama artık benim karım olmasına rağmen kendimi istilacı hissettim.

Karım.

Her erkeğin Maria'yı kollarımda görmesini ve duruşumdaki uyarıyı duymasını istedim - bu *kadın benim. Ona bulaşırsan, bana da bulaşırsın.*

Geleneksel ilk dansların ardından Maria'nın kız kardeşleri ve kuzenleriyle dans ettiğini görünce çok şaşırdım. Birkaç kadeh şampanya içmişti, bu da yardımcı olmuş olmalıydı ama onu dans pistine uygun bir kız olarak düşünmemiştim. Hareketleri olmadığından değil. Aldığı dövüş sanatları eğitimi vücudunu geliştirmiş ve hareketlerine bir zarafet kazandırmıştı.

Bir gün benim için özel olarak dans etmesini sağlayacağım.

Buket atma zamanı geldiğinde, kuzeni Giada buketi yakaladı ve hemen odadaki erkeklere sinsi bir bakış attı. Tam bir cehennem ateşi ve baş ağrısı gibiydi. Onun pençesine düşen zavallıya hızlı bir ölüm diledim.

Sırada jartiyerin çıkarılması vardı. İşte bu arkasında durabileceğim bir gelenektir.

Dans pistine bir sandalye yerleştirildi ve Maria oturur oturmaz eteğinin bir tarafını yavaşça yukarı çekerek kırmızı tabanlı, siyah stiletto larını ve ipeksi, tonlu bacaklarını her seferinde bir inç ortaya çıkardı. Erkekler çığlık çığlığa bağırdı ama Maria'nın kalçası ortaya çıktığı anda, kalçasına bağlanmış mavi saplı bıçağı ve üzerine yerleştirilmiş jartiyerini herkes mükemmel bir şekilde gördü ve kalabalık çılgına döndü.

Bana baktı, bakışlarında meydan okuma vardı.

Çömelip narin ayak bileğini ellerime aldım, sonra ellerimi yavaşça bacağının üzerinde gezdirdim. Bıçağı kınından çıkarıp çürük dantel jartiyeri keserken Maria'nın nabız atışları dans edip çırpınıyordu. Herkesin görmesi için havada tuttum ama gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Bu gece bıçağı ve ayakkabıları giyeceksin, başka bir şey giymeyeceksin," dedim, sadece onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı ama özellikle itiraz etmedi ya da rıza göstermedi.

Elbisesini tekrar aşağıya çektim, hediyemin üzerindeki ambalajı daha sonra yalnız kaldığımızda parçalamak üzere sakladım.

Neredeyse gece yarısı olmuştu, parti hala devam ediyordu ama sabrımın sınırına ulaşmıştım. Kardeşlerime sorumlu olduklarını söyledim ve Maria'yı evin içine, yatak odasına geri götürdüm.

"Sanırım bu partinin bittiği anlamına geliyor," dedi karnımdaki şehveti kalınlaştıran gırtlaktan gelen bir sesle.

"Bu senin ve benim için. Sanırım bütün akşam karşı karşıya kaldığım cazibenin derecesini düşününce fazlasıyla sabırlı davrandım." Bir düğmeye basarak ağır perdelerin pencere duvarından aşağıya doğru süzülmesini sağladım ve bizi dışarıdaki partiden ayırdıktan sonra ışıkları en kısık ayara getirdim.

"Biliyorsun, evli olmamız beni becerebileceğin anlamına gelmiyor."

"Bana verebileceğin en iyi çaba bu mu? Asla sahip olduğumu iddia etmediğim ahlak kurallarının değersiz bir hatırlatıcısı mı?" Göğsümden mizahsız bir kıkırdama yükseldi. "Korkarım sevgili karıcığım, zamanın tükendi. Artık benden saklanamazsın. Eğer gönülsüz protestonuzda zerre kadar mücadele sezseydim, gerçekten düşünebilirdim. Ama bu mücadele değildi, tam tersiydi." Kapıyı arkamızdan kapattım ve Maria'nın sırtına doğru yürüdüm, tek bir parmak eklemimi omurgasının incilerinde gezdirdim. "Bunu en az benim kadar istiyorsun."

"Ne istediğimi bilemezsin."

Elim devam etti, sırtının alt kısmındaki fermuarı tutup elbiseyi sıyırdı, sonra korsajının rahat kumaşının altından geçip iri göğüslerini avuçladı. Sıcak etini yoğurdum, baş ve işaret parmağımı

kullanarak zaten dik olan meme ucunu çimdikledim ve sırtını önüme doğru çektim. "O zaman bana hayır de, Maria. Bana durmamı söyle."

Sözlerimi tam da niyet ettiğim gibi algılamıştı, bir meydan okuma. Söylediklerimi yapması için bir meydan okuma değil, tam tersi. Duygulara teslim olmak ve kendini kaptırmak. Nefes alış verişti titredi. Bacakları sallandı. Ağzı sessiz kaldı.

Boştaki elimi kaldırıp boğazından kavradım, başını omzuma doğru çektim ve vücudunun en savunmasız kısmını ortaya çıkardım. "Katı sınırların var mı? Başlamadan önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Sınırlar mı?" diye kekeledi, sanki daha önce hiç sorulmamış gibi. "Hayır, karşılaştığım bir şey değil ama sen... bu benim alışık olduğum bir şey değil."

"Dur tahmin edeyim. Güçlü savaşçı gösteriyi yönetmeye alışkın mı? Ne olacağını sen belirlersin, konfor alanının dışındakileri keşfetmeye hiç zorlanmazsın?"

"Mesele o değil," diye savunmaya geçti. "Kontrolün bende olmasını seviyorum. Bir erkeğin bana ne yapacağını söylemesine izin vermem için hiçbir zaman bir neden olmadı. Şu anda bana dokunmana neden izin verdiğimden bile emin değilim."

"Evet, biliyorsun. Sen de en az benim kadar biliyorsun ki sen bana aitsin, ben de sana. İkimiz de bunu istemeyebiliriz ama artık evli olduğumuza göre bundan kaçmanın bir yolunu göremiyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile sana karşı kayıtsız kalamam ve sen de beni ciğerlerini nefes almamaya zorlamaktan daha fazla uzaklaştıramazsın. Aramızda yaşayan o şey, tıpkı seni benim yapmamı istediği gibi, senin de kendini bana sunmanı talep ediyor." Ellerimi elbisesinin örgü kollarını bir arada tutan düğmeye götürdüm. Parmaklarımın bir hareketiyle kumaş birbirinden ayrıldı. Ellerimi omuzlarındaki kumaşın altına kaydurdum ve kumaşı kollarının uzunluğuna doğru bastırdım. Kıvrımlı fileyi ellerinin üzerinden çektiğimde, elbise etrafında yere döküldü.

Sırtı hâlâ bana dönükken, bir başka siyah tanga giymiş mükemmel arka tarafını ve sahip olduğunu bilmediğim bir dövmeyle gördüm. Bir kelebeğin kanatlarının üzerine yerleştirilmiş bir kafatası gibi görünüyordu; güzel ve unutulmaz. Sırtının alt kısmına ustalıklı işlenmişti, teknik olarak serseri damgası denebilecek kadar alçaktı ama dövmenin ucuz ya da aşağılayıcı hiçbir yanı yoktu.

Ben onun vücudu olan paha biçilmez sanat eserini incelerken o hiç kıpırdamadan duruyordu. Etrafında dolaşırken papyonumu çözdüm ve kumaş parçasını ceketimle birlikte bir kenara attım. Yüzümü ona döndüğümde, gömleğimin düğmelerini rahatça açtım ve hareketlerimi yutan gözlerindeki açgözlü parıltının tadını çıkardım. Kol düğmelerimi pantolonumun cebine attım, sonra gömleğimi çıkardım ve yere attım.

Dövmesini gördükten sonra, eşimin çıplak halini ilk kez gördüğümde başka bir dövme izi görmediğim için biraz şaşırdım. İnsanların ya hiç dövmesi yoktu ya da birkaç tane. Nadiren birileri kendilerini tek bir dövmeyle süslüyordu. Sembolizmini takdir ettim - ne olduğunu bildiğimden değil, ama onun için derin bir anlamı olduğundan hiç şüphem yoktu. Benim de sayısız dövmem vardı ve her biri bir anlam taşıyordu. Bazıları gençken şimdikinden daha anlamlı görünüyordu ama hiçbirisi bir dövme salonunda sarhoşken karşılaşmanın sonucu değildi.

Maria'nın parmakları bıçağının kenarlarında gezindi. Sessiz bir taleple elimi uzattım. Pürüzsüz karboniti parmakladıktan sonra yumuşadı ve silahı kınından çıkarıp uzattığım avucuma yerleştirdi.

Böyle bir belirsizlikte gösterdiği cesaret, bu benim kadınıym diye gururla haykırmamı sağladı. Muhteşemdi.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, bıçağı aldım ve yavaşça, bir kelebeğin kanatlarının en hafif dokunuşuyla, bıçağı göğsünden aşağıya, göğüs kafesini geçip karnının yumuşak hatları boyunca

sürükledim

Ta ki tangasının siyah danteline ulaşana kadar. Bıçağı yavaşça altından geçirerek yukarı kaldırdım, kumaşı kesip yere düşürdüm.

"Son giydiğimin kaybolduğunu düşünürsek, tangaları sevdiğini sanıyordum." Bıçak oyunumun adrenalini yüzünden sesi nefes nefese çıkıyordu. Nefesini düzene sokmak için mücadele etti ama kalbi hâlâ göğsünde çarpıyordu.

"Sorun tanga değil, onu giyen kadın. Hareketlerimi... tahmin edilemez hale getiriyor." Onu tükenme noktasına kadar parmakladıktan sonra dairesinden ayrıldığımda, ayrılırken yere atılmış tangasını gördüm. Kendime düşünmek için zaman tanımadan, küçük kumaş parçasını kaptım ve cebime soktum. Daha sonra fark edip etmediğini merak ettim. Küçük vaşağımın hiçbir şeyi kaçırmadığını bilmeliydim.

Bıçağı indirdim ve kalçasındaki kınına geri soktum. "Yatağa uzan." Marilyn Monroe'nun kıskanacağı bir şehvetle emrimi yerine getirmesini izlerken ayakkabılarımı ve diğer giysilerimi çıkardım. Ayakkabılarını çıkardı, sonra yatağa uzanıp bana baktı, bakışları benimkilere yapışmıştı. Bıçağından başka bir şey giymemişti ve hayatımda hiç bu kadar büyüleyici güzellikte bir şey görmemiştim. Tutkuluydu, evcilleşmemişti ve yanlış bir hareketle içimi deşebilirdi.

Kendimi tamamen
kaptırmıştım. Takıntılıydım.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Yatağa doğru ilerledim. Kaslar beklenti içinde kıvrılıyordu. Sikim sanki dünyada en çok istediği şeye umutsuzca uzanıyormuş gibi öne doğru uzanıyordu. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama bu gece için sadece içine ihtiyacım var. O sıcak amcığın beni bütünüyle yuttuğunu hissetmeye ihtiyacım var. Ben içine girerken o muhteşem göğüslerinin zıplamasını görmek istiyorum. Kendini bana ve sadece bana verirken inlemelerini duymak."

Dizlerimin üzerinde, dizlerini birbirinden ayırdım ve şok olmuş bir nefes almasını sağladım. Beni durdurmaya çalışıp çalışmayacağını test etmek için gözlerini tuttum. Sessiz kaldığında, ellerimi yavaşça uyluklarının iç kısmına doğru kaydırdım. Teni mükemmel derecede pürüzsüz ve lekesizdi, tümseği düzgünce kesilmiş siyah bir saç üçgeniyle süslenmişti.

Eğildim ve yüzümü kıvrımlarına gömdüm. Onu tatmayı hayal etmişim. Çalınan tangasından özünü içime çektim. Bunların hiçbirisi onun önümde açık ve çıplak olmasının gerçekliğiyle kıyaslanamazdı.

"Tanrım, tadın çok güzel," diye inledim yalamalarımın arasında, sularını yalıyor ve iç bacaklarını ısıırıyordum.

Bir eliyle saçlarımı, diğer eliyle yorganı kavrayarak üstümde kıpırdandı ve nefes nefese kaldı. "Matteo, *oh Tanrım*, çok iyi hissettiriyor."

Ona olan açlığım doymak bilmiyordu. Her şeyini aynı anda istiyordum. Ağzım klitorisinde, sikim amındaydı. Hepsi de aynı derecede cazip olan çok fazla seçenek arasında kalmıştım. Sonunda, aletim tartışmayı kazandı ve kendimi onun içine sokmamı istedi.

Kendimi onun üzerine kaldırdım, vücutlarımızı hizalamadan önce şişmiş göğüslerine hevesli bir şekilde dikkatimi verdim. "Hap mı kullanıyorsun?" Kendimi kontrol etme çabam sesimi titretti. Bu konuyu günler, hatta haftalar önce konuşmamız gerekirdi ama o saklambaç oynamakla meşguldü.

Başını iki yana salladı. "Yapamam. Doğum kontrolündeki hormonlar beni delirtiyor. Zaten bir önemi yok.

-"Temiz olup olmadığını bilmiyorum. Zaten prezervatif takman gerekirdi."

Gözlerimi kıstım, kızgınlığım seksiliğime yansiyordu. "Bu uzun vadede işe yaramayacak. Ben temizim ama istersen bunu yazılı hale getirebiliriz. Yarın seçenekleri araştırmaya başlarız. Ben

Seni her becerdiğimde lanet olası bir prezervatif takmıyorum." Komodinime uzandım, evime nadiren kadın getirmeme rağmen orada bir zula bulundurduğum için mutluydum.

"Eğer bu kadar sorunsa, bunun olmasına gerek yok. Fahişelerinden birini becerirsin ve beni kendi halime bırakırsın." Kediciğim pençelerini açmıştı.

Lastiği sikimin üzerinde yuvarladım. "Bana karşı savunmaya geçme. Nereden geldiğini anlıyorum ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor." Tekrar aşağı indim, gözlerim kobrasını yatıştıran bir yılan oynatıcısı gibi onunkileri yakaladı. "İçinde çırılçıplak olmak istiyorum; küçük, sıkı kaslarının beni sıktığını ve hiçbir şeyin bu hissi azaltmadığını hissetmek istiyorum. Bu senin için de daha iyi hissettirecek, güven bana."

Dişlerimle alt dudağını kavradım, sonra dilimle derisini yatıştırdım, tüm bunları yaparken kendimi hizaladım ve yavaşça içine bastırdım. Birkaç santim içeri girdikten sonra, dar amcığının yoğun baskısıyla inleyerek yolun geri kalanını eve çarptım.

"Siktir, iyi hissediyorsun." Dudaklarımdan dökülen bir duaydı. Benim ahlaksız tanrıçama bir dua. Bir kadında isteyebileceğim her şeye sahipti, içine girdiğimde nefesi kesiliyor ve mükemmel göğüslerini göğsüme sürtmek için eğiyordu. Kalçalarımı yuvarlayarak ikimizin de bu enfes zevki içimize çekmemize izin verdim.

Ama ihtiyaç açgözlü bir yaratıktı.

Nazik bir sıcaklığı ve sıradan bir zevki kabul etmek istemiyordu. İhtiyaç omurgamı tırmaladı ve duyularımın çekirdek erimesini talep etti. Ruhumu parçalayan bir coşku istiyordu. Mutluluğun volkanik patlamasını.

Karşı koyamayarak dizlerimin üzerine kalktım, kendimi onun sıcaklığına bıraktım ve ayak bilekleri başımın arkasına gelene kadar bacaklarını yukarı çektim. Hınzır bir sırıtişla içimde kaynayan vahşiliği serbest bıraktım. Bir kolum bacaklarına dolanmışken, diğer kolum klitorisini parmaklıyordu, zevk yağmuruna tuttum.

Onun içine yeterince giremiyordum. Damarlarına sızmak istiyordum. Derisinin altına öyle bir girdim ki, beni geri çıkmaya zorlayamadı.

Sadece bu düşünce bile beni boşalmaya yaklaştırdı ama kontrolümü elimde tuttum. Baş yastıklara gömülene ve bacakları titreyip sarsılana, kasları sıkıca tutuşana kadar bekledim. Ancak salıverildiğini haykırdığında barajın patlamasına ve vücudumun hislerle dolmasına izin verdim.

Yeterince hava alamıyordum.

Sanki oksijen, yerçekimi ya da zamanın varlığı olmadan uzaya fırlatılmış gibiydim. İkimiz birlikte orgazmik kendinden geçmenin uçsuz bucaksız hiçliğinde sürükleniyorduk.

Bedenim tekrar yeryüzüne indiğinde, kendimi onun üzerinden çektim ve prezervatifi hallettim. Temizlendikten sonra örtüleri geri çektim ve onu kendime doğru çektim, ikimizi de bin iplik numaralı çarşafların yumuşak sıcaklığına sardım.

Mücadele edemeyecek kadar mutluluktan uçan Maria yanağını göğsüme yasladı, eli tembelce göğsümde geziniyordu. Bu hareket gıdıklamaya başladı, ben de elimi onunkinin üzerine koydum.

"Aynı saati iki kez taktığını gördüğümü sanmıyorum," dedi uykulu bir ifadeyle. "Onları biriktiriyorum."

"Kaç tane var?"

"Yirmi ya da daha fazla, gerçekten

saymıyorum." "Başka mücevher takmıyorsun."

Kafasının içinde dönen çarkların beni çözmeye çalıştığını duyar gibiydim. "Onları sanatları ve

temsil ettikleri şeyler nedeniyle seviyorum. Diğer mücevherler sadece dekoratif şeyler."
"Neyi temsil ediyorlar?"

"Zaman. Saat taktığımda, bu bana bu gezegende sadece çok fazla zamanımız olduğunu hatırlatıyor.

Anlamsız saçmalıklar arasında kaybolmak yerine hayatta istediğim şeylere odaklanmama yardımcı oluyor."

Uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı, yaşam belirtileri göstermeden önce uykuya dalıp dalmadığını merak etmeme neden oldu. "Bunu sevdim," diye mırıldandı, sıcak nefesi tenimde geziniyordu. "Peki ya Gallo aile yüzüğün?"

Gallo ailesindeki erkeklerin Gallo amblemi içeren bir yüzük takmalarına izin verilirdi. Çoğu erkek rütbeleri yükseldiğinde yüzüklerini almak için sabırsızlanırdı. Benim de bir yüzüğüm vardı ama nadiren takardım; çoğu erkek gibi değildim. "Bana sadakatimi hatırlatacak bir yüzüğe ihtiyacım yok."

"Ama sizin örnek olmanız gerekmiyor mu? Aile gururu falan..." Yastığa doğru mırıldanırken kelimeleri güçlkle anlaşıyordu.

Ağzımın kenarları yukarı doğru seğirdi. "Uyu artık ufaklık. Dinlenmeye ihtiyacın olacak."

Başını salladı ve yatağın diğer tarafına doğru çekilmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sadece yanıma. Birine dokunurken uyuyamıyorum."

Hiç de mantıklı olmayan sinirli bir homurtu çıkardım. Uyurken sarılmıyordum ama onu kollarımdan bırakma hissini de sevmiyordum. Sahipleniciliğimi kontrol altına almam gerektiğini bildiğimden, uzaklaşmasına izin verdim ve hızla uykuya daldım.

Saatler sonra, yorganı üzerimden çektiğimde sarsılarak uyandım. Uyku sersemliğiyle yastığımın altında sakladığım bıçağı çıkardım ve odamda beni uyandıran tehdidi aradım.

Yatağın diğer tarafından gelen bir inilti sessizliği yırttı.

Ben daha sesi algılayamadan Maria çarşafın içinde çırpınmaya başladı ve içimi düğümleyen acı dolu bir ses çıkardı. Hıçkırıyor muydu? Bu bir kâbus olmalıydı. Onu ben mi uyandırmıştım? Gece korkusu yaşayan birinin uyandırılmaması gerektiğini hep duymuştum; acaba o da böyle bir şey mi yaşıyordu? Bu onun için normal miydi?

Ne yapacağımı bilmiyordum ama o kadar üzgündü ki, o kadar korkmuştu ki onu uyandırmak zorunda kaldım.

"Maria, bebeğim. Uyan artık. Kabus görüyorsun." Bıçağı yere bıraktım ve elimi koluna sürttüm.

Temas bir tetikleyici gibi görünüyordu. Yorganın geri kalanını fırlattı ve kendini üzerime fırlattı, kolu bana vurmaya hazırdı. O daha devam edemeden, çılgın gözleri yüzüme odaklandı, zihni şimdiki zamanı yakaladı.

"Şşş, buraya gel. Sorun yok." Onu yanıma çektim, vücudunu benimkinin kabuğunun içine soktum.

O da isteksizce onu takip etti. Yerleştikten sonra titrek bir kahkaha attı. "Kabus görmüş olmalıyım."

"Rüyanda ne gördüğünü hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye neredeyse çok hızlı bir şekilde beni temin etti, "Eminim bir şey yoktur."

Dehşete kapılmış bakışları ve yürek burkan iniltileri hiçlikten olabildiğince uzaktı. Neredeyse uykusunda bana saldıracaktı. Yaptıklarının kesinlikle bir nedeni vardı ama paylaşmak istemediği bir neden.

Uzun dakikalar boyunca sessizce yattık, penceremizin dışındaki parti sonunda söndü ve sessizleşti, ta ki dudaklarımdan kelimeler dökülmeye başlayana kadar. Nereden geldiklerinden emin

değildim. Bilinçli olarak paylaşmaya niyetlenmemiştim, içimden gelen bir tepkiydi. Bozuk olanı düzeltmek, onu konuşturmak için umutsuz bir ihtiyaç.

Aklıma gelen tek çözüm kendi hikâyemi paylaşmak oldu.

"Annem ben on iki yaşındayken öldürüldü." Kelimeler havada asılı kaldı, nem ve anlam yüklü bir sabah sisi gibi. "Lakros antrenmanındaydım. Normalde beni babam alırdı ama grip olmuştu ve bütün gün yataktaydı. Sonradan öğrendiğime göre annem beni almaya aile arabamızla gelmişti. Rutinimizi öğrenmek kolaydı. Babamın düşmanlarından biri babamı izledi ve tam o saatte yolda olacağını belirledi. Bir suikast ayarladı; tek sorun, babam yerine annemin arabada olduğu bir gün seçmeleriydi. O gece antrenmana kimse gelmedi. Sonunda Nona'm beni koçumun yanında buldu ve olanları anlattı. Arabası yoktu, bu yüzden eve taksiyle döndük. Yanıp sönen ışıkların ve kurşunlanmış arabanın yanından geçti. Nona gözlerimi kapatmaya çalıştı ama ben zaten onun için çok güçlüydüm. Annemi betonun üzerinde gördüm, hareketsiz bedeninin üzerinde beyaz bir çarşaf vardı. O gecedan sonra yıllarca kâbuslar gördüm."

Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Sırlarını bana emanet etmesi için onu zorlayamazdım ve ona kâbusların sona ereceğini söyleyemezdim. Ben kimdim ki onun neler yaşadığını bileyim?

Gerçeği söylemesi için bir kez daha ikna etmeye çalıştım. "Sanırım bana kâbusunuzun ne hakkında olduğunu söylemek istemezsiniz." Sözlerim bir sorudan ziyade bir ifadeydi çünkü cevabı zaten biliyordum.

Yanıt olarak başını ileri geri salladı; kalbimin derinliklerine işleyen küçük bir hareketti bu. Çok fazla kalbim kaldığından emin değildim ama acının bıçak gibi saplanması bana kırık organın bir parçasının kaldığını haber verdi.

Maria sonunda kendini çekmeye çalıştı ama ben kıpırdamayı reddettim.

"Burada kalıyorsun, o yüzden çırpınmayı bırak."

"Bu şekilde uyuyamam."

"Sen de yalnız uyuyamadın, ne fark eder ki?" "Başımın belası, biliyorsun değil mi?"

"Buna alışın. Hayatımızın geri kalanında birbirimizi kızdırmak için zamanımız var. Şimdi sessiz ol ve uyumaya devam et." Onu kollarımda sımsıkı tuttum ve direnç göstermesine rağmen birkaç dakika içinde içimde eridi, derin ve eşit nefes alıyordu.

Bölüm 13

Maria

Uyandığımda Matteo'nun gitmiş olduğunu gördüğümde hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Beni bu kadar zayıf ve savunmasız görmesinden nefret ediyordum. Sorularının ve şüphelerinin baskıcı ağırlığından nefret ediyordum. Muhtemelen benim bir tür bunalımda olduğumu düşünüyordu, oysa gerçek şu ki yıllardır kâbus görmemiştim. Bilinçaltımı böylesine karanlık bir yere geri döndüren şeyin o günkü yoğun duygular olduğunu varsayabilirdim sadece.

Artık evli bir kadındım.

Düşmanıyla evli bir kadın.

Tanrım, ondan nefret etmek istiyordum. Onu silah zoruyla tutmak ve hareketlerindeki acımasız kötülüğü görmek istedim.

... ama yapamadım. Yeni yatak odamda, hâlâ kocamın kokusuyla sarmalanmış bir halde yatarken, daha güçlü olmadığım için nefret ettiğim tek kişi kendimdim. Onun dokunuşunu reddetmediğim için. İçimdeki ya da dışımdaki herhangi bir parçamı görmesine izin verdiğim için. Soyadıma ihanet ettiğim için.

Sadece bana dokunmasına izin vermemiştim; ona duyduğum ihtiyaçtan aklımı yitirmiştim. Duygularım yorucu bir çekişme savaşı verirken, kendimden nefretle birleşen aşırı istek beni ortada bırakmıştı. Ona saldırmadım ya da onunla dövüşmedim ama bu isteksizlikten de değildi. Sanki savaşı iki güç birbirini iptal etmiş, beni zayıf ve güçsüz bırakmıştı. Matteo da tam olarak bunu yaptı. Dizginlerimi ele geçirdi ve kontrolü tamamen ele aldı.

Büyük bir şaşkınlık içinde, teslimiyette özgürlük olduğunu keşfettim... tek bir şartla.

Güven olması gerekiyordu.

Ve yaptığım gibi kendimi Matteo'ya teslim ettikten sonra, adama güvenmediğimi vicdanen iddia edemezdim. Bunalmış olabilirdim ama ona gerçekten güvenmemiş olsaydım, üzerimde böyle bir kontrol kurmasına asla izin vermezdim. Duygularım birbiriyle savaştığında, Matteo'nun beni incitmeyeceğine güveniyordum. Bana hükmedecek ve kendimi iyi hissetmemi sağlayacaktı ki ben de mücadeleyi bırakıp zevke teslim olabileyim.

Dünyamın kapıları ardına kadar açılmıştı.

Evliliğin bağımsızlığımı kaybetmek anlamına geleceğinden çok emindim ama şimdi o kadar emin değildim. Sadece bir gece geçirmiştik, ama yaşadıklarımızda gerçek payı olduğundan şüpheleniyordum. Sanki dün gece buzdağının sadece görünen kısmıydı.

İfşaat dehşet vericiydi.

Tüm bu duygulara bir de düşün stresi eklenince, gözlerimi kapattığım andan itibaren bir kâbusun jilet gibi keskin pençelerinin beni pençelemesine şaşmamak gerekirdi. Sonra, Matteo'nun incelemesi vardı. Onun varlığından kaçmayı her şeyden çok istemiştim. Konuyu daha fazla tartışsaydım, daha da dengesiz görünebilirdim.

Bunun yerine, bir deliğe hapsedilmiş fare gibi, uyanık kedinin avından vazgeçmesini bekledim. Beklediğim son şey Matteo'nun bana annesinin ölüm hikâyesini anlatmasıydı. Dürüstlüğünü takdir ediyordum ama bu doğaçlama göster-ve-anlattan sonra geçmişimi ayaklarının altına sermemi bekliyorsa kafayı bulmuş olmalıydı.

Benim sırlarım onu ilgilendirmezdi ve öyle de kalacaktı.

Abartılı bir iç çekişle kendimi yataktan zor attım. Kahve her şeyi daha iyi yapardı. Bir tişört ve pijama şort giydim, iğrenç dişlerimi fırçaladım ve mutfağı aramaya koyuldum.

Matteo'nun espresso makinesi ve tüm zil ve ısıklarla donatılmış endüstriyel bir kahve makinesine sahip olduğunu keşfettim. Belki de o kadar da kötü biri değildi. Kahve konusunda bilgili olan her adamın en azından bir kurtarıcı özelliği vardı.

Makinenin yanında, hazır ve başlamaya hazır bir şekilde, yeni kocamın bir süreliğine dışarı çıktığını ve ihtiyacım olan her şeyi kendime almamı açıklayan bir not vardı. Sanki onun iznine ihtiyacım varmış gibi. Bir double espresso hazırladım ve dumanı tüten fincanı soğuk ellerime alıp kafeinli sıcaklığın tadını çıkardım.

Ana odaya dönüp duş almayı planlıyordum ama ikinci kata, Angelo'nun katına çıkan merdiven boşluğuna yaklaştığımda ayaklarım yoldan saptı. Matteo ikinci kattan uzak durmamı söylemişti ama Angelo'nun şehir dışında olduğunu da söylemişti. İki adamın birlikte yaşaması bana son derece tuhaf gelmişti ve merdivenin dibinde durduğumda bir merak nehrine kapıldım.

Üst katta ne olduğunu görmem gerekiyordu.

İki adam da evin dışındaydı. Bildiğim kadarıyla evde sadece ben vardım. Ama ne olur ne olmaz diye aceleyle yatak odasına gittim ve espressomu Glock'la değiştirdim. Ailemin evinin önündeki geniş giriş merdiveninin aksine, bu merdiven kirli bir sır gibi arka koridora sıkışmıştı. Evin geri kalanından daha karanlıktı ama ışıkları açmayacak kadar rahat olmamı sağlayacak kadar sabah ışığı içeri sızıyordu.

İkinci katın sahanlığına çıktığımda pelüş halının üzerinde adımlarım sessizdi. Öte yandan kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu. Sahanlık, evin geri kalanına benzer bir tarzda dekore edilmiş, hiçbir şeyin yersiz olmadığı geniş bir ikinci yaşam alanına açılıyordu. Köşede, geniş bir verandaya açılan cam kapıları olan, apartman tarzı, yine tertemiz bir mutfak vardı.

Silahımı elimde güvende tutarak, oturma odasının hemen dışındaki kapalı kapılardan birine doğru ilerledim. Kapı hiç ses çıkarmadan açıldı ve standart bir misafir yatak odası ortaya çıktı. Kapı aralığından odayı taradım, sonra kapıyı kapattım ve prosedürü bir sonraki oda için tekrarladım - yine hiçbir yerleşim izi olmayan bir misafir odası.

Koridorun sonunda mükemmel bir şekilde katlanmış havluların ve tertemiz bir lavabonun bulunduğu ortak bir banyo vardı. Yine hiçbir kullanım izi yoktu. Kendi kendime omuz silkerek karşı koridora yöneldim. Bu tarafta sadece en uçta tek bir kapı vardı.

Adrenalin vücuduma karıncalanmalar gönderiyor, hızlı bir kaçışa ihtiyacım olması durumunda her hücreme enerji veriyordu. Burnumdan sakinleştirici bir nefes alarak kapıyı ittim ve açtım. Oda aslında ikinci bir ana süitti, bizim yatak odamıza benzer şekilde dekore edilmişti ama daha mütevazı bir tavanı vardı ve şöminesi yoktu. Yatak yapılmıştı ve basit bir yazı masasının üzerine yerleştirilmiş masa sandalyesinin arkasına bir erkek ceketi örtülmüştü.

Daha fazlasını görmek isteyerek içeri girdim ve odanın geri kalanını inceledim. Ağır perdeler çekilmişti ve daha iyi görebilmek için ışığı açmam gerekiyordu. Perdeleri açmanın ışığı yakmaktan daha invaziv olduğunu düşündüm. Ceket dışında odada görülecek bir şey yoktu. Banyoya doğru yürüdüm. Dışarıda bir diş fırçası duruyordu ama sakal kırpıntısı, hap şişesi ya da başka kişisel eşya yoktu. Dolap bir erkeğin giysileriyle kaplıydı, hepsi de mükemmel bir düzen içindeydi.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama bir şeyler ters gidiyordu. Her şey çok temiz ve düzenliydi. Bir hizmetçinin olduğunu ve adamın şehir dışında olduğunu kabul

ediyorum ama

ikinci kat bana ürkütücü bir his verdi. Ya orada yaşamıyordu ya da adam kesin olarak OKB'liydi. Diğer açılardan zaten sertifikalı olduğunu düşünürsek, onun da bir temizlik manyağı olduğunu keşfetmenin zor olmayacağını düşündüm.

Akla yatkındı ama içimden bir ses daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Yatak odasına geri döndüm ve komodinin çekmecelerini açtım. Bir rulo tuvalet kağıdı. İğrençti. Bunun ne için olduğunu bilmek istemedim. Bir bıçak. Stephen King'in *Uyuyan Güzeller* kitabının bir kopyası. Ve bir kadın bileziği. Garip ama tamamen anormal değil.

Masaya doğru dönmeye başlamıştım ki bir şey klikledi. Geriye dönüp baktığımda, parmağımı komodinin üst kısmında fark edilmeyecek bir yerde gezdirdim ve parmağımı kaldırdığımda kalın bir toz lekesi gördüm. Açık renkli ahşap damarlarda bunu anlamak zordu ama parmağım yüzeyi bozduğunda, büyük kir tabakasını kaldırdığım yerdeki izi görebiliyordum.

Temizlikçi burada temizlik yapmıyor muydu? Eğer yapmadıysa, neden her şey bu kadar düzenliydi?

Belki de kendi odasını düzenli tutmayı seviyordu ama toz almaktan pek hoşlanmıyordu. Yine şüpheyle gözlerimi kısmıştım.

Odanın uzak köşesindeki böbrek şeklindeki yazı masasına doğru ilerledim. Beklediğimden daha kadınsı olan lake üst kısım, hiç bozulmamış toz tabakasının altında parlıyordu. Orta çekmeceyi açtığımda, büyük bir manilla zarf dışında hiçbir şey gözüme çarpmadı. İçindekileri çıkarırken karnım sıkıştı.

Resimler vardı. Düzinelerce.

Matteo'nun sarışın bir kadınla çekilmiş tüm samimi fotoğrafları, ikisi de gülümsüyor ve birbirlerini iyi tanıdıkları belli.

Angelo'nun elinde neden Matteo'nun fotoğraflarıyla dolu bir zarf var? Kimdi o kadın? Aşk mektubu yazan kadın mıydı?

Sorular, hayat veren cevapları bulmanın parıldayan su havuzları kadar zor olduğu bir çölde güneş ışınları gibi beni bombardımana tuttu. Başımı sallayarak, fotoğrafların biri hariç hepsini iade ettim ve tek fotoğrafı arka cebime yerleştirdim. Çekmeceyi kapattım ve ışığı söndürdüm, sanki hiç orada bulunmamışım gibi odadan çıktım. Yolda biriyle karşılaşırsam şüphe çekmemek için silahımı arkamda tuttum ve aceleyle alt kattaki yatak odamıza geri döndüm.

Matteo'dan hâlâ bir iz yoktu, silahımı çantama geri koydum ve duşa atladım, düşüncelerimden arınmak için soğuk su akıntısını kullandım. Kocamın bir şeyler sakladığından hiç şüphem yoktu ama ne? Benim de kendime ait sırlarım vardı, bu yüzden ona mahremiyetini çok göremezdim ama bunlar beni de etkiliyor gibiydi. En azından Gallo ailesini ilgilendiriyordu ve bu bilgi babamın işine yarayabilirdi.

Gözlerimi açık ve zihnimi berrak tutmam gerekiyordu.

Tabii ki Matteo etraftayken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı ama elimden geleni yapardım.

Suyu kapatıp üzerime bir şeyler giydim ve kahvemi tamamen unuttuğumu fark ettim. Adrenalin devreye girmiş ve beni hayranlık uyandıracak şekilde uyandırmıştı. Dolu fincanı kaptığım gibi mutfağa doğru ilerlerken bir erkek sesi duydum. Matteo. Alçak sesle biriyle konuşuyordu.

Koridorun kenarına gizlenip görüş alanımdan çıktım ve dinledim. "Ben de seni özledim."

Kelimeler kafamın içinde bir gongun çınlaması gibi yankılandı. Daha bir saat önce bu adama güvenmeyi düşünmüş müydüm? Elbette bana fiziksel olarak zarar vereceğini düşünmüyordum ama

bu onun iyi bir adam olduğu ya da onun hakkında bir şeyler bildiğim anlamına gelmiyordu. Tekrar konuştuğunda hızla akan düşüncelerimi susturdum.

"Söz veriyorum, yakında kaçıp seni görmeye çalışacağım... ben de seni seviyorum güzelim." Ağır bir iç geçirdi, sonra buzdolabını karıştırmaya başladı.

Bir kalp hiç aşık olmadan önce kırılabilir mi? Eğer mümkünse, benimki o anda kırıldı.

Boğazımın arkası dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor, karnımda ateşli bir öfkeyi körüklüyordu. Nasıl olur da kalbim benim iznim olmadan Matteo'ya aşık olmaya başlardı? Sanki bunu anlamayacakmışım gibi benimle oynamaya nasıl cüret ederdi? Öfkem aşındırıcı ve çirkindi, önüne çıkan her şeyi yok etmek için yanıp tutuşuyordu.

Dışarı çıkmam gerekiyordu. Tamir'e ve spor salonuna ihtiyacım vardı.

Aceleyle yatak odasına dönüp çantamı aldım, Tamir'e hızlıca bir mesaj attım, ardından sandaletlerimi giydim ve bir çanta dolusu egzersiz kıyafeti hazırladım. Mutfığa geri döndüğümde Matteo şortu ve terden sıırıslılam olmuş tişörtüyle tezgâhta oturmuş, muz ve granola yiyordu.

"Ben çıkıyorum. Şehre geri dönmem gerekiyor," dedim kaba bir şekilde. "Arabamı buraya getirme fırsatım olmadı, ödünç alabileceğim bir arabanız var mı, yoksa taksi mi çağırayım?"

Gözleri kısıldı, taktığım aşılmaz maskeyi inceliyordu. "Seni ben götüreceğim. Benim dairemde kalırız ve Çarşamba günü ailemle akşam yemeği yeriz."

Lanet olsun. Benimle gelmemesi gerekiyordu. Düşünebilmek için ondan uzak kalmaya ihtiyacım vardı. "Öğleden sonra Krav Maga seansım ve işim var, bu yüzden seninle ne kadar zaman geçirebileceğimi bilmiyorum."

"Araba yolculuğu var ve eminim akşam yemeği için zaman bulabilirsin." İfadesi sorudan çok emir gibiydi. Bu bende ona karşı tıslama ve pençe atma isteği uyandırdı.

"Tamam, ama gitmem gerek. Önümüzdeki otuz dakika içinde hazır olabilir misin?" "Sorun değil."

Çenemi kaldırdım ve daha sağlam bir çanta hazırlamak için yatak odasına döndüm ve içimdeki öfkeyle savaşıma kadar kayıtsızlık pelerini giydim.

"Bir konuda yalan söylüyor, bunu *biliyorum*." Sözlerimi Tamir'in taktığı pede vurarak vurguladım. Bazen idman yapardık, bazen de teknik ve dayanıklılık üzerine çalışır, birbirimiz için pedleri tutardık. İki saate yakın bir süredir pratik yapıyorduk. İlk bir saat sadece sinirlerimin bir kısmını boşaltmakla geçmişti. Sonraki yarım saat ise onu düğünüm ve o zamandan beri öğrendiklerim hakkında bilgilendirmekle geçti.

Hem antrenmanım hem de yükten kurtulmam çok yorucu olmuştu. Hâlâ yumruk atıyordum ama en iyi ihtimalle acınacak haldeydim.

Tamir pedleri indirdi ve su şişelerimize doğru başını salladı. "Hadi oturalım. Bir gün için yeterince içtiniz."

Başımı sallarken kollarım iki yanımda ağırlaşmıştı. Soğuk suyun tadı ambrosia gibiydi. Açgözlülükle yutkundum, yavaşlamazsam midemi bozacağımı biliyordum ama yine de daha fazla içtim. İyi bir antrenmanın yapabildikleri inanılmazdı. Hiçbir cevabım yoktu ama sorunlarım artık beni boğmuyordu.

"Bu adamın yanında kendini güvende hissediyor musun?" Tamir sessizce sordu, sıradan bir

adamın görebileceğinden çok daha fazlasını gören kara gözleriyle beni izliyordu.

"Kendimi güvensiz hissetmiyorum. Sadece ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyorum.

Beni şu anda

Şehirden uzakta bir evi var ve sır sakladığını biliyorum. Bir yerlerde bir kadın var ama onun için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Patronunun o evde yaşadığı söyleniyor ama aylardır oraya kimsenin gitmiş olması mümkün değil. Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

Ben zemini incelerken Tamir uzun bir süre sessiz kaldı. "Eğer bana ihtiyacın olursa, onun sırlarını ortaya çıkarırım. Tek yapman gereken bir kelime söylemek."

Bakışlarım onunkilere kaydı. O gölgelerde gizlenen kara bir ölüm vaadi vardı. Amerika'ya taşındığından beri ortalıkta görünmüyordu. Vergi ödemiyor, yasal bir işi ya da devlet tarafından verilmiş bir kimliği yoktu. Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir şekilde sosyalleşmiyor ya da serbest kalmıyordu. Anladığım kadarıyla İsrail'le bağlarını bilinçli olarak koparmıştı ve geri dönmek gibi bir arzusu yoktu. Gittiğinde hala önünde uzun yıllar vardı, bu yüzden ne olduğunu hep merak etmişimdir. Sormayacaktım çünkü bana asla söylemeyeceğini biliyordum.

Bana yardım etmenin, geride bıraktığı hayatla yeniden bağlantı kurmasını gerektireceğini tahmin edebiliyordum. Ondan bunu istemeye istekli miydim? Elbette benim acınası evliliğim onun kendisi için yarattığı hayatı tehlikeye atmaya değmezdi. Sadece bu da değil, bir parçam Matteo'nun bana neler olup bittiğini kendisinin anlatmasını istiyordu. Başkasından öğrenmek istemiyordum, bu konuda bana güvenmesini istiyordum.

"Teklifiniz için minnettarım ama şimdilik pas geçiyorum. Yalnız bir şey var." Ayağa kalktım ve koşarak çantamı bıraktığım yere gittim, fotoğrafı çıkardım ve Tamir'e döndüm. "Bu kadının kim olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı? Kendini tehlikeye atman anlamına geliyorsa bunu yapmanı istemiyorum ama nispeten basit bir şeyse bilmek isterim."

Sırıttı, gözlerinde bir parça mizah parladı. "Bunu yapabilirim."

Bölüm 14

Matteo

Bir gece önceki dizginlenemez sevişme ve samimi itiraflardan, akşam yemeğinde düşmanca bir iş devralmanın suskun ortamına nasıl geçtiğimizi anlayamıyordum. Sanki önceki yirmi dört saat hiç yaşanmamış gibiydi. Maria soğuktu ve kayıtsızlık havasını o kadar yüksek sesle yayıyordu ki başım zonklamaya başlamıştı.

Geçen her dakika, antika saatlerimin çarkları gibi sinirlerimi daha da geriyordu. Daireye döndüğümüzde kavga etmek için yanıp tutuşuyordum. Baş başa kalana kadar kendimi tutmayı başarmıştım ama dairemin eşiğinden geçtikten sonra her şey bitmişti.

Ceketimi yere bırakıp doğruca şarap dolabına ve bir şişe cabernet'e giderken boynumu uzattım. "Kraliyet Şirretliğini serbest bırakmanızın bir nedeni var mı yoksa sadece bipolar mısınız? Çünkü eğer durum buysa, bunun için ilaçlar var."

Takırdayan ayak sesleri mermer zeminde durdu. Hemen dönmedi ve ben de vuruşumun tam isabet olduğunu anladım. Başını yavaşça bana doğru çevirdiğinde, gözleri kesinlikle öfkeyle parlıyordu.

Bingo.

Eğer istediğim bir dövüş olsaydı, bu dövüşü yapardım.

"Eğlendirmeyi başaramadım mı? Söyle bana De Luca, bu küçük ilişkimize tam olarak ne kattın da benden bir şey almaya hakkın olduğunu düşünüyorsun? *Seviştik*, hepsi bu."

Öfkem grotesk bir şeye dönüştü. Parlak, siyah pulları olan ve kana susamış, kadim ve ilkel bir şeye. "Ve sanırım gecenin içinde titreyen bedenini tutmanın hiçbir anlamı yoktu. Geçmişimin acı verici gerçeğini seninle paylaşmak herkese sunduğumu düşündüğün bir şey miydi?" Sesim tehditkâr, zar zor kontrol edilebilen bir öfke.

Dudaklarından duygusuz, mizahsız bir kahkaha döküldü. "Senin gerçeğin mi? Bu bir şaka. Annenin ölümünün eski bir haberden bulup çıkaramayacağım bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Beni becerdin, bana sarıldın ama yapmadığın tek şey bana gerçeği söylemek oldu."

Aramızda on adımlık bir mesafe vardı ama bu mesafe kozmik bir ışık yılı da olabilirdi. O on adımı yürüyebilir, aramızdaki fiziksel mesafeyi kapatabilirdim, ama yine de diğer her anlamda aynı derecede uzak olurduk.

"Aile hakkında hiçbir şey açıklayamam, bunu biliyorsun."

"Aile hakkında konuşmuyorum!" diye karşılık verdi.

"Sonra ne olacak?" Teslim olmak için kollarımı kaldırarak bağırdım. "Benden ne istiyorsun lan?"

Omurgası gözle görülür bir şekilde sertleşti ve etrafındaki hava buz kristalleriyle parladı. "Sana gerçeği istediğimi söyledim. Başka kimse olmadığına söz vermiştin. Mektupları komodininin üzerinde buldum. Dün sabahki telefon konuşmanızı duydum. Bu ilişkinin olması gerektiği gibi bir iş alışverişinden başka bir şey olmasını asla istemedim ama aptal yerine konulmayı reddediyorum. Eğer hayatında bir kadın varsa, biraz taşaklı ol ve bana söyle."

Hay sikeyim. Şimdi mantıklı geldi.

Elim saçlarımı taradı. Şarap şişesini buzdolabına geri koydum ve onun yerine kendime bir bardak viski doldurdum. İçkimi elime aldıktan sonra ceketimi giydim ve yatak odasına yöneldim. "Bu

Görünüşe göre endişelenecek bir şey yok. Altı yaşındaki yeğenimle telefonda konuşuyordum ve o mektupları yazan kadın ölmüş."

Gerçeği istiyordu, o zaman alabilirdi. İstediklerini bir yığın halinde ayaklarının dibine boşalttım ve başka bir şey söylemeden odamıza doğru ilerledim.

Kendimi banyoya kapattım ama kapıyı kilitlemedim. Davetsiz gelmezdi. Maria özür dileyen birinin peşinden koşacak türden bir kadın değildi. Bu iyiydi. Zihinsel olarak yorucu bir günün ardından, daha fazla konuşacak havada değildim. Duşu açtım, soyundum ve kendimi fokur fokur akan suyun altında durmaya zorladım.

On dakika önce Maria'ya pişman olacağım bir sürü çirkin şey söyleyecek kadar kızgındım. Ya şimdi? Tüm kızgınlığım içime yönelmişti. O mektupları neden saklamıştım ki? Elbette bir anlamları vardı ama artık bunun bir önemi yoktu. Onu geri getirmeyeceklerdi ve hayatım onsuz devam edecekti.

Bundan sonra daha akıllı olmalıyım. Maria son derece zeki ve korkutucu derecede gözlemciydi. Söylemediğim şeyleri anlaması ve öğrendiği sırları ortaya çıkarması kaçınılmazdı. Bu bana iki seçenek sunuyordu: Buz Kraliçesi'nin gazabına hazırlanmak ya da ona en başından gerçeği söylemek.

Bu iki seçeneği de sevdiğimden emin değildim.

İçinde bulunduğum durumu yarım saat kadar düşündükten sonra suyu kapattım ve havluyla kurulandım, ardından boxer külotumu giydim ve yatmaya hazırlandım. Yatak odamızın kapısını açtığımda ışıklar kapalıydı ve Maria yan yatmış uyuyordu.

Uykuda yumuşayan çarpıcı yüz hatlarına hayranlıkla bakarken elim banyonun ışık düğmesinin üzerinde geziniyordu. Tahmin edebileceğimden çok daha fazlasıydı - o kadar ki aklımı başımdan alıyordu. Eğlenceli bir meydan okuma olacağını düşünmüştüm ama çok daha fazlasına dönüşmüştü. Şehvet ve duyguların birbirine öyle bir karıştığı düğümlü bir iplik yumağı ki, ikisini nasıl çözeceğimi bir türlü bulamıyordum.

Karımı sevmek planlarımda yoktu ama içimden bir ses bu konuda pek söz hakkım olmadığını söylüyordu.

Bölüm 15

Maria

Sonraki üç gün boyunca ne söyleyeceğimi bilemeden kafamda sayısız kez kelimelerle oynadım. Matteo ve ben bir daha ne tartıştık ne de özür diledik. Samimiydik, hatta saygılıydık ama mesafeli bir tavır içindeydik. Yabancı topraklarda hadlerini aşmaktan çekinen iki diplomat gibi.

Ne hissettiğimden bile emin değilken uygun kelimeleri nasıl bir araya getirebilirdim? Utanmamıştım. Birazcık akli olan herkes, aynı gerçekler karşısında benimle aynı sonuca varırdı. Başka bir kadın daha vardı. Sadece öldüğünü tahmin edememiştim.

Sevgilisini gizlice ziyaret etmediğini bilmek beni rahatlatır diye düşünmüştüm ama sürekli olarak sevdiği ve kaybettiği birinin gölgesinde yaşayacağımı bilmek beni pek tatmin etmiyordu. Doğam gereği rekabetçiydim, bu yüzden Matteo'nun ikinci sınıf karısı olmak üzücüydü. Ama itirafını takip eden günlerde içime kapanmamın nedeni bu değildi. Bu daha çok mektuplardaki kadın olmak istediğim gerçeğiyle yüzleşmemle ilgiliydi. Onun nazik sözlerini ve bağlılığını istiyordum. Onun tek ilgisini istiyordum.

Beni bağlantılarımdan ve vücudumdan daha fazlası için istemesini istedim. Bunu hazmetmek çok zordu.

Bilginin tenime yerleşmesine ve yavaşça içime işlemesine, varlığımın liflerine nüfuz etmesine izin verdim. Özlem kavramı bana yabancıydı. Derin bir nefes alıp gerçeği yutmadan önce tatlı baharatını test ederek dilimin etrafında yuvarladım.

Matteo De Luca'yı istemiştim.

Arzu gibi basit bir şey diğer kadınlara nefes almak kadar kolay gelirdi ama benim için bir ilkti. Erkekleri kullandım. Bana yaşattıkları zevkten keyif alıyor, sunabilecekleri her şeyden yararlanıyor ve ikinci bir bakış atmadan onları yollarına gönderiyordum. Daha önce hiç bir erkeği istememiştim. Hiç ruhumun derinliklerinde bir özlem yaşamamıştım. Aynı anda hem tedirgin edici hem de rahatlatıcıydı.

Bana belki, sadece belki, normal olabileceğimi düşündürdü. Yarı normal bir ilişkim olabilirdi - görücü usulü evlenen iki katilin sahip olmayı bekleyebileceği kadar normal.

Denemeye istekliydim ama Matteo nasıl hissederdi? Stratejik bir iş durumundaki senaryoları değerlendirmek dışında, başkalarının ne düşüneceği konusunda hiç endişelenmemiştim. O farklıydı. Birinin hareketlerini tahmin etmek, duygusal bir tepkiyi tahmin etmekle aynı şey değildi. Değişkenler sonsuzdu.

Tek yapabildiğim öğrenebildiğim kadarını öğrenmek ve kendi hislerime sadık kalmaya çalışmaktı. Bunlardan biri diğerinden çok daha kolaydı.

Tamir ona kadının resmini verdikten sadece bir gün sonra ulaştı. Adı Laura Wilkerson'dı. Hamptons'da yaşıyordu ve Matteo'nun evinden çok uzak olmayan bir butik kafede çalışıyordu. Tamir onu Matteo'ya bağlayan herhangi bir referans bulamadı, bu yüzden ilişkilerinin uzunluğunu ölçmek zordu. Nişanlanmamızdan sadece dokuz ay önce ölmüş. Öldürüldüğünde sadece otuz üç yaşındaymış. Başından vurulmuş. Şüpheli yok.

Matteo öldüğünü söylediğinde, kanser ya da araba kazası bekliyordum. Onunla olan ilişkisi yüzünden mi öldürülmüştü? Onu Matteo mu öldürmüştü? Mümkün değil. Onun ölümüne gerçekten

üzülmüş görünüyordu. Bu beni daha fazlasını öğrenmek için meraklandırdı ama Matteo'dan cevap istemediğim sürece,

Tamir'in raporu benim bildiğim kadarıyla.

Çarşamba günü geldiğinde duygularım konusunda kendimi çok daha rahat hissediyordum ve aramızdaki havayı dağıtmak için sabırsızlanıyordum ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Akşamı onun ailesiyle geçirecektik. Aradaki tamponun bizi daha rahat bir konuma getireceğini umuyordum.

Yakın ailenin çoğuyla prova yemeğinde tanıştım ve düğünde onları kısa bir süre daha gördüm, ancak her iki ortam da onları gerçekten tanımak için fazla fırsat sağlamamıştı. Nona sıcak ve hoş biriydi ama kırıksıklıkların ve altın zincirlerin altında bir hırçınlık sezmiştim. Kendi evinde nasıl biri olacağını merak ediyordum.

"Ah! İşte benim Tito'm ve güzel gelini. İçeri gel, içeri gel."

Gözlerim Matteo'ya takıldı ve içeri girerken kaşlarımı kaldırdım. *Tito* mu? Omuz silkti. "Titus. Eskiden küçük bir diktatör gibi davrandığımı söyledi."

"Sen mi?" Şakacı bir şekilde bakakaldım.

"Sessiz ol, kadın." Elini sırtımın küçük kısmına koyarak homurdandı. Kalbim hem onun dokunuşuyla hem de üç gündür aramızdaki ilk şakalaşma ipucuyla yükseldi.

"Maria! Burada olduğun için çok mutluyuz." Matteo'nun baldızı Mia beni sıcak bir şekilde kucakladı. Sarılmaktan hoşlanmamama rağmen bu jestle karşılık verdim ve kendimi garip hissetmeme izin vermek yerine bu şefkatin tadını çıkarmaya çalıştım.

"M'ria nerede? Onu görmek istiyorum." Altın saçları olan küçük bir kız oturma odasına koşarak girdi. Beni gördüğünde hızını keserek durdu. Ellerini utangaç bir şekilde arkasına götürdü ve bana küçük bir gülümseme verdi, ama gözleri Matteo'ya takıldığı anda tüm gerginliği unutuldu. "Teo Amca!" Tüm gücüyle ona saldırdı. Saldırıyı önceden sezen Matteo uzanıp onu havaya kaldırdı ve büyük bir keyifle daireler çizerek döndürdü.

Heyecan yatıştığında ve onu doğal bir şekilde kalçasına yerleştirdiğinde, gülümsemelerini bana doğru çevirdiler.

"Abi, bu Maria. Maria, *bu* Abi." Sözleri basit bir tanıştırmaydı ama satır aralarında, telefonda konuşurken kulak misafiri olduğum kişinin bu küçük kız olduğunu açıklıyordu.

Utana sıkıla dudağımı ısırdım. "Selam Abi. Seninle tanışmak çok güzel. Sinsi amcan bana yeğenleri olduğunu bile söylemedi."

Küçük kızın yüzü gülüyordu. Hayatımda gördüğüm en melek gibi çocuğu; doğuştan melek gibiydi. Mia ve Gabe'in başı onunla büyük belaya girecekti.

"Bu kısmen benim hatam," diye önerdi Mia. "Biz hayatın bir parçası değiliz, bu yüzden çocuklarımızı büyük aile etkinliklerine götürme eğiliminde değiliz. Ayrıca daha küçükler, bu yüzden onları bir bakıcıya bırakmak daha kolay. Aksi takdirde düğünde tanışmış olurdunuz."

Onları koruyordu. Buna onun bilebileceğinden çok daha fazla hayranlık duydum.

Abi, Matteo'nun yanağına gürültülü bir öpücük kondurduktan sonra kıpırdanarak onun kollarından kurtuldu ve odadan çıktı. Abi koşarak uzaklaşırken Nona mutfaktan Mia'ya seslendi.

"Oops! Yardım etmem gerektiğini unutmuşum."

"Şey... Yemek yapmakta iyi değilimdir ama yardım etmekten mutluluk duyarım... eğer istersen." Bunca yıldır hiç evde mutfaka yardım etmeyi teklif etmemiştim. Yemek yapmaktan nefret ederdim, hatta yemek yaparken yapılan sohbetlerden daha da çok nefret ederdim. Ama Matteo'nun ailesiyle birlikte olmakta bana katılma isteği veren bir şey vardı. Uyum sağlamak istiyordum.

Mia sıcak bir şekilde başını salladı. "Elbette! Gel bize eşlik et." Bana el salladı ve ben de

Matteo'ya omzumun üzerinden küçük bir gülümseme sunarak onun arkasına geçtim. Karşılık olarak attığı hararetli bakışlar beni neredeyse sehpanın üzerine düşürüyordu.

Beni ailesiyle görmek hoşuna gitmişti. Bu iyiye işaret olmalıydı.

Matteo ile birlikte olmanın bana yeni bir başlangıç yapabileceğimi hissettiren bir yanı vardı. Bana kendimi geçmişimden özgürleştirme fırsatı verdi. Çocukluğumun geçtiği evde, ailemle çevriliyken, beni her zaman olduğum kıza bağlayan beklentilerden ve alışkanlıklardan kurtulmak neredeyse imkânsızdı. Burada, Nona'nın mutfağında, istediğim kişi olmakta özgürdüm.

Matteo'nun Maria'sı olmakta özgürüm. Maria De Luca.

O daha olgun bir kadındı. Kinder. Anlayışlı ve duygusuz değildi. O olduğum zamanki halimi seviyordum. Nasıl daha sık o olabileceğimi bulmak istiyordum.

"Söyle bakalım Maria, Matteo'mda en çok neyi seviyorsun?" Nona ocakta beyaz bir sos karıştırıyor, ağır ağır kapanan gözlerinin ucuyla beni süzüyordu.

"Nona, onu zor durumda bırakma!" Mia beni savunmak için atladı. "Ona zorbalık edersen buraya gelmek istemeyecektir."

"Zorba olduğunu kim söyledi?" diye karşılık verdi yaşlı kadın. "Eğer Matteo'dan hoşlanıyorsa, bu kolay bir soru." Esrarengiz bakışlarını bana dikmiş, cevabımı bekliyordu. Nona'nın evliliğimizin stratejik bir nitelik taşıdığından haberdar olmadığını tahmin ediyordum.

Ne dedim ben? Matteo'yu pek tanıımıyordum. İşinde acımasızdı, sert sikişmeyi severdi ve saat koleksiyonu yapardı. Bu cevapların hiçbirinin yeterli olacağını sanımıyordum.

"Kim olduğu konusunda özür dilememesini seviyorum. Ne görürseniz onu alırsınız. Bence herkes böyle olabilseydi dünya çok daha iyi bir yer olurdu."

Nona çenesini kaldırdı ve alt dudağını torununu onaylayarak ve onunla gurur duyarak dışarı çıkardı. "Bu onu geçinilmesi kolay biri yapmıyor. Tito'm bazen dik kafalı olabiliyor." Soru değildi ama yine de bir meydan okumaydı.

"Neyse ki ben de öyleyim. Ona haddinin bildirilmesi gerekiyorsa, ben bu göreve fazlasıyla hazırım." Kıpırdanmaya devam ederken eleştirel bakışlarını üzerimde tuttum.

"Evet," dedi sonunda. "Sanırım senden hoşlandım. Yemek hazır, hadi yiyelim." Tanıdığım en saçma sapan kadındı ve bana karşı hislerinin karşılıklı olduğundan oldukça emindim.

Gözleri kocaman açılmış olan Mia'ya baktım. Omuz silkti ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. Kadınlar beni sinir etmeye meyilliydi ama Mia'dan hoşlanmıştım. Bu garip ama heyecan verici bir duyguydu. Belki arkadaş bile olabilirdik?

Sonraki iki saati çocukların aktivitelerinden yaklaşan başkanlık seçimlerine ve benim favorim olan De Luca'ların çocukluklarına dair utanç verici hikâyelere uzanan rahat bir sohbetle geçirdik. Matteo ilgilenmesi gereken bir işle ilgili bir telefon aldığı anda neredeyse gitmekten çekiniyordum.

"Dışarı çıkmam lazım. İlgilenmem gereken bir şey var. Burada kalmak ister misin, işim bitince seni alırım?" Sadece benimle yumuşak bir şekilde konuştu ve bu düşüncesini takdir ettim. Bana herhangi bir seçenek sunmadan gruba gideceğini duyurabilirdi.

"Aslında, eğer seçme şansım olsaydı, seninle gelmek isterdim."

"Güzel olacağının garantisini veremem. Bunun senin için sorun olmayacağına emin misin?"

Yüzümü bölen gülümseme biraz dengesiz olmalıydı ama Matteo'nun hakkını yemeyelim, sadece bir kahkaha attı. "Pekâlâ. Çantanı al." Büyükannesinin sallanan sandalyede oturduğu yere döndü. "Nona, yemekler her zamanki gibi harikaydı ama gitmemiz gerekiyor."

"Frank'e mi gidiyorsun?" Filip araya girdi, gözleri kısılmıştı.

"Evet."

"Ve onu da yanında mı götürüyorsun?"

"Öyleyim," diye karşılık verdi Matteo huysuzca. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Filip geri çekilmek için ellerini kaldırmadan önce gözleri ikimizin arasında dans etti. "Sen nasıl istersen patron."

Mia ayağa fırladı ve beni bir başka şefkatli sarılmanın içine çekti. Bu, normalde eski hayatımda bir ay boyunca sarıldığımdan iki kat daha fazla sarılmaydı. Hepimiz vedalaştık ve Matteo beni arabaya kadar götürdü.

Yola çıktığımızda, "Aslında bundan gerçekten keyif aldım," diye itiraf ettim. "Hoşuna gitmeyeceğini mi düşündün?"

"Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ve evet, aile zamanı her zaman en sevdiğim şey olmamıştır ama harika bir aileniz var."

"Bu dünyada aileden daha önemli bir şey yoktur, ister kan bağı olsun ister olmasın." Sesi kararlıydı, bu sözlerin mutlak bir gerçek olduğuna inandığını gösteriyordu. Konuşmuş olmak için konuşmuyordu ve beni kandırmaya çalışmıyordu. Matteo ailesi için canını verirdi ve buna saygı duydum çünkü ben de öyleydim.

Gideceğimiz yere varmamız sadece beş dakika sürdü. Matteo beni, yoksulluğun yükü altında binalardan tuğlaların döküldüğü terk edilmiş bir mahalledeki küçük bir depoya götürdü. Işıklar loştu ve bir köşede sandalyeye bağlı bir adamın etrafında üç adam duruyordu. Ağzı bantla kapatılmıştı, gözleri geniş ve çılgınca bakıyordu.

Bu eğlenceli olacaktı.

Arka planda, erkeklerin oluşturduğu çemberin hemen dışında kaldım. Bu benim işim değildi ve sırf Matteo gelmeme izin verdi diye bunu kendi işim haline getirmeyecektim.

Matteo, uygunsuz zamanlarda bile işlerin bir şekilde gündeme geleceğini bildiğinden, aile yemeğinde pantolon ve gömlek giymişti. Şortlu ve sandaletli bir adam o kadar da etkileyici olmazdı. İşte bu da bir güç ve gözdağı gösterisiydi.

"Jonesy, geç kaldın. Yine geç kaldın. Bir kez daha geç kalırsan ne olacağını sana söylemiştim." Matteo uzandı ve adamın ağzındaki bandı çekip aldı, yere fırlattı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde rahatça kavuşturdu.

"Parayı yarın alacağım, Bay De Luca. Yemin ederim. Lütfen bana zarar vermeyin." Adamın sızlanması acınasıydı.

Halk mafyanın kalpsiz domuzlar olduğunu düşünürdü ama biz de diğerleri gibi iş adamıydık. Beklentilerimizi açıkça belirtir ve anlaşmalarımızda kimsenin zarar görmemesini tercih ederdik. Jonesy gibi adamların anlaşmalarını yerine getirmemeleri sofralarımıza yemek koymazdı. Mesele şu ki, başka kimsenin uğraşmayacağı aşağılık hayatlarla uğraştık. Bu insanlar, herkesle aynı dili konuşmuyorlar. Etkileyici olan tek şey şiddet. Yumruklar ve kan, konuşmalarımızın sadece bir parçasıydı. Eğer serçe parmakla verilen sözler ve senetler işimizi görseydi, hayatımız çok daha kolay olurdu. Ne yazık ki durum böyle değildi. Jonesy gibi adamlar pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getirecek gücü bulmadan önce ölümlü olduklarının hatırlatılması gerekiyordu.

"Yarın anlaştığımız şey değil. Bu üçüncü kez oluyor Jonesy. Üç vuruşa atılırsın. Bunu biliyordun. İnsanların bizden borç para alıp geri ödememesine izin verirsek bunun bizi nasıl göstereceğini sanıyorsun?" Matteo telaşsız ve hiç etkilenmemiş görünüyordu. Yüzünde en ufak bir

nem yoktu.

ne de hareketlerinde en ufak bir titreme vardı. Tamamen kendi halindeydi ve bunu izlemek büyük bir keyifti.

"P-p-p-lütfen, efendim. Paranızı alırsanız, önemli olan bu, değil mi? Sizin için alacağım, yemin ederim. Lütfen, bana bir gün daha verin."

Matteo'nun bakışları bana kaydı ve aramızdaki o söze dökülmemiş bağ canlandı. "Düşüncesizliğin karımla geçirdiğim akşamı böldü. O benim için senin değersiz köpek boku varlığından çok daha önemli, bu yüzden bunu kısa ve tatlı tutacağız. Bu gece buradan çıkıp gitmene izin vereceğim ama yarın öğlene kadar teslim etmen gerekiyor."

"Teşekkür ederim, Bay -"

Matteo'nun yumruğu tatmin edici bir çıtırtıyla adamın sözlerini kesti. Adam feryat etti ve kırılmış olması gereken burnundan gömleğine kan fışkırdı.

Matteo hiç vakit kaybetmeden elini yakındaki bir kutunun üzerindeki bezle sildi ve adamlarına başıyla işaret etti. "Gitmeden önce ona bir ders verin." Beni depodan çıkardı ve en ufak bir hayal kırıklığı ya da öfke belirtisi göstermeden bizi dairesine geri götürdü. Davranışları tamamen işle ilgiliydi. Olay duygularını harekete geçirmemişti, dolayısıyla özel hayatına yansıyacak bir kızgınlık da yoktu. Pahalı bir takım elbise içinde soğukkanlı bir kayıtsızdı ve hayatımda bundan daha seksi bir şey görmemiştim.

Bu sefer istediğimi alma sırası bendeydi. Dairemizin kapısından içeri girer girmez onu duvara yasladım ve ağzını kendime çektim. Öpücüğünde depodan gelen küflü çaresizliğin tadını neredeyse alabiliyordum ve bu beni ihtiyaçtan çılgına çevirdi.

"Benim kızım biraz şiddetten hoşlanır, değil mi?" diye mırıldandı öpücükler arasında. Gözlerindeki altın benekler güçle parlıyordu. Biraz kan döküldüğünde canlanan tek kişi ben değildim.

Parmaklarım, o itene kadar kemerini karıştırdı. Matteo tokayı çözdü ve deriyi belinden kaydırdı. Yoğun bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Ellerini uzat." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar sert ve etkiliydi, bu da içimde alevlenen şehveti daha da körüklüyordu.

Bileklerimi uzattım ve onları kemerle sabitlemesini hararetle izledim. Bakışlarım tekrar onunkilere kaydığında, yüz hatlarındaki çıplak arzu yüzünden neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

"O tatlı dudaklarınla beni emmeni istiyorum."

Hiç tereddüt etmedim. Umutsuzca onu memnun etmek istiyordum. Önümdeki güçlü adamın benim bakımına boyun eğdiğini görmek için.

Dizlerim yere düştü.

Matteo, ucundan dibine kadar kalın damarlarla dolu olan sikini geri çekti. Kendini yavaşça okşadı, sonra elini başımın arkasına koymak için uzandı ve beni kendisine çekti. Ellerimi aşağıda tuttum, bu anın başka hiçbir dikkat dağıtıcı unsur olmadan dudaklarım ve onun siki için olduğunu anlamıştım.

Sıcak kırmızı başını dudaklarıma değdirdiğinde dudaklarımı büzdüm ve dilimi küçük bir yalama için dışarı çıkardım. Matteo tıslayarak saçlarımı sıkıca kavradı.

"Kahretsin, senin o sikilebilir dudaklarını gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum." Dudaklarıma bastırarak içeri girmemi istedi. Bunu yerine getirmekten çok mutluydum.

Ağzımı çukurlaştırdım ve onu derinlemesine emerek çıkardığı iniltinin tadını çıkardım. Seanslarımızdan birinde Tamir'i sıkıştırmanın Matteo'dan böylesine sınır tanımayan sesler çıkarmak

kadar tatmin edici olduğundan emin değildim. Aslanın mırıldanmasını ve solgun karnını ortaya çıkarmasını sağlamak gibi. Bu beni inanılmaz hissettirdi. Güçlü. Eşsiz.

Dönüşümlü olarak tüm uzunluğunu yaladım ve boğazımın arkasına kadar yuttum. Tükürük çenemi ıslatıyordu ama umurumda değildi çünkü ona verdiğim şey tam da onun istediği şeydi. İhtiyacı vardı.

Matteo'nun eli başımı yönlendirdi, dokunuşuyla her zaman yanımdaydı ama beni asla geri çekilme gücümün ötesine zorlamadı. Hızını benim kontrol etmeme izin verdi, sadece nefesi kesildiğinde ve bacakları boşalma ihtiyacıyla gerildiğinde kendini kavrayışından çekti.

"Yeter. Seni şimdi becermem gerek." Beni ayağa kaldırdı, pantolonumu çözdü ve üzerimden çekti ama ellerimi bağlı bıraktı. Kendi pantolonu yere düşmeden önce bir prezervatif çıkardı ve hızla kendini kılıfına soktu.

Kolay bir hareketle beni kollarının arasına aldı ve duvara yasladı. Bacaklarımı beline doladım ve bağlı ellerimi tam zamanında boynunun arkasına koyarak içime girmesini sağladım. Onun vahşiliğini ve acımasızlığını bedenime buyur ederken ikimizin de nefesi kesildi. Onun her şeyini istiyordum. Sadece yapılandırılmış iş adamını değil. Suçluyu ve onunla birlikte gelen tüm sırları ve yalanları istiyordum.

Matteo beni, göbeğimden el ve ayak parmaklarıma kadar yayılan orgazmdan nefesimin kesileceğini düşünene kadar becerdi.

"Benim için gel, küçük vaşak. İçindeki sikimi ne kadar sevdiğini göster bana." Ben kimdim ki itaatsizlik edeyim?

Vücudum bir his patlaması yaşadı, kaslarım zevk saldırısından kurtulmak için sıkıldıkça kurudu. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu; bedenimin zapt edemeyeceği kadar büyük bir mutluluk taşmasıydı bu. Sinirlerimden taşarak tüm vücudumu bir sıcaklık kozasıyla sardı ve kalbimi bir daha asla eskisi gibi olmayacağımı garanti edecek şekilde sarstı.

Ertesi sabah, önümüzdeki üç hafta boyunca kalacağımız Hamptons'a geri döndük. Hayatlarımız bir ritim kazandı. Kim olduğumuzu, nelerden hoşlandığımızı, nelerden hoşlanmadığımızı öğrenip keşfettiğimiz bir gelgit. Matteo yumurtadan nefret eder ve kavununa tuz koyardı. Bunun iğrenç olduğunu düşünüyordum ama ben de zeytinden nefret eden bir İtalyan'dım, yani ben kim oluyordum da yargılayabiliyordum?

Çoğu gün ayrı ofislerimizde çalıştık ve akşamları birlikte yemek pişirip uçsuz bucaksız okyanusa bakarken sonbahar havasının tadını çıkardık. İkimiz de derin ve kişisel sorulara yanıt aramazdık. Birlikte geçirdiğimiz zaman basitti ama bir şekilde çok daha samimiydi. Bilgi toplamaktan ziyade birbirimizi deneyimliyorduk.

Matteo'nun sabah erken saatlerde çalışmayı tercih ettiğini çabucak öğrendim, bu da çoğu sabah yatağımızda yalnız uyandığım anlamına geliyordu. Bu benim için mükemmeldi çünkü birilerinin benimle konuşmaya çalışmasının tacizi olmadan uyanma şansı veriyordu. Hiçbir zaman pek sabah insanı olmamıştım. Ailem, iki değilse bile en az bir fincan kahve içmeden bana yaklaşmamaları gerektiğini bilirdi.

O gün için hiçbir planımız yoktu, bu da yatağımızın yumuşak kucağında lüks yapmak için normalden daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyordu. Ama bir noktada, kuşluk güneşi ağır perdelerin kenarlarından içeri sızarak kıcımlı yataktan kaldırmam gerektiğini söyledi.

Kendimi yataktan yuvarladım ve vücudum dikleşir dikleşmez banyoya koşmak zorunda kaldım,

midemin halının her tarafına boşalmasını önlemek için elimi ağızıma kapattım. Bir önceki gecedен kalan azıcık yemek tekrar ortaya çıkmadan önce tam zamanında yetiştim.

Tanrı'ya şükür bu olay uzun sürmedi. Yüzümü sildim ve ağızımda kalan tadı temizlemek için musluktan bir yudum aldım. Midem bütün hafta boyunca huzursuz olmuştu ama ilk kez bir şey olmuştu. Ağızımı lavabonun yanındaki el havlusuna sildim ve yansıyamda kendi gözlerimle karşılaşınca durakladım.

Elektrik paniği sistemimi şok ederken vücudumu bir dizi ürperti sarstı.

Eylül. Eylül ortasıydı. En son ne zaman adet görmüştüm? Düğünden yaklaşık iki hafta önce, Ağustos'un onuydu, yani altı hafta olmuştu.

Oh, kahretsin.

İki hafta geciktim.

Aynada bana bakan, birdenbire tanınmaz hale gelen figüre bakakaldım. Göğsümdeki kas yumağının kararsız ritmiyle birlikte nefesim kesildi ve durakladı.

Olamaz.

Koruma kullanmıştık.

Döngüm her zaman mükemmel bir şekilde düzenliydi, ama çok büyük bir stres altındaydım. Bu yüzden olmalı. Kendi kendime başımı salladım ve artan paniğimi dizginledim. Sorunu çözmek kolaydı; eczaneye koşacak, her şeyin vücut kimyasının beceriksizliğinden kaynaklandığını doğrulayacak ve işime geri dönecektim.

O kadar sarsılmıştım ki kahveyi tamamen unuttum ve doğruca dolabımdan arabaya gittim. Yirmi dakika sonra eve dönmüş ve yaptığım üç testin her birinde parlak bir şekilde parlayan iki pembe çizgiye bakıyordum.

Sonra yine kustum.

Hamileydim. Kendimi bir çocuğa hamile bırakmıştım. Nasıl bakacağımı bilmediğim masum, savunmasız bir çocuğa. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğime dair kendime yemin etmiştim. Ben çocuk yetiştirmek için yaratılmamıştım. Böyle bir görevin sorumluluğunun dehşeti başıma ağır bir ağ ördü ve beni dizlerimin bağı çözülene kadar aşağı çekti.

Şok ve dehşet içinde testleri çöp kutusuna sakladım ve tökezleyerek yatağıma geri döndüm. Gerçeklerden saklandım, üzerime örttüğüm inkâr ve şok battaniyeleriyle koruyucu bir topun içine kıvrıldım. Zihnim kapandı. Bilginin içime işlemesine ya da anneliğin neye benzeyebileceğine dair en ufak bir fikir edinmeme bile izin vermedim.

Sadece sürüklendim.

Matteo antrenmandan dönüp beni yatakta bulduğunda ona kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Sesim o kadar cansızdı ki ifademi sorgulama ihtiyacı duymadı. Bana bir şişe su ve biraz tost getirdi, ofisinde çalışmaya başlamadan önce alınımdan öptü.

Saatlerce orada yattım, düşünemedim. Korkudan başka bir şey hissedemiyordum. Kaçmak zorundaydım.

Bir çıkış yolu bulmalıydım.

Akşam yemeği vakti geldiğinde bir sonuca varmıştım ve Matteo beni kontrol etmeye geldiğinde yatağın kenarında oturuyordum.

"Daha iyi misin? Yemek istersen sana biraz makarna hazırladım."

Ona cevap vermedim. Dudaklarım tutkalla doluydu ve onları sıkıca bir arada tutuyordu. Gözlerim çıplak ayaklarımdan çok da uzak olmayan halıdaki bir noktaya takıldı.

"Maria, iyi misin?" Mide rahatsızlığından çok daha kötü bir şey olduğunu hisseden Matteo'nun sesi belirsizlikle dalgalandı.

Endişesi kalbime dokunmadı ya da inancımın sarsılmasına neden olmadı. Ben daha ikna olmuştum

Seçtiğim hareket tarzının tek yol olduğunu hiç anlamamıştım. Başlatacağımdan emin olduğum savaş için kendimi hazırlayarak, toplayabildiğim tüm gücümle onun bakışlarına karşılık verdim.

"Hamileyim ve ondan kurtulacağım."

Odada patlayan bir şarapnel bombası gibi, ifadem görüş alanımdaki her şeyi parçaladı. Her bir küçük füzenin acımasız acısının etime saplandığını hissettim. Matteo'nun tüm vücudu geriye doğru sarsıldı, görünmez yaralardan kan fişkırdı.

"Ne oluyor lan?" Fısıltıyı ancak aşan iki kelime kulaklarımda çınladı, sağır edici ve iğrenme yüklü.

Derinlerde bir yerde, onun onaylamamasının acısından kırıldım. Ama kendimi korumak için tüm duygularımı gömmek zorunda kalmıştım. Kendimi güvende tutmak için gerekeni yapmalıyım. Koruyucu Maria yetkiliydi ve hiçbir şey ona zarar veremezdi. Onun sözleri karşısında irkilmedi ya da bakışları altında sinmedi. Söylenmesi gerekeni söyledi ve sonuçlarını bekledi.

Matteo'yla arama betonarme bir duvarın girmesini kayıtsızca izledi. Adam hışımla ileri atılıp çenemi sertçe kavradığında sakın sakın nefes aldı. Soğuk bakışları adamın gözlerindeki öfkeli ateşle tek bir ürperti olmadan buluştu.

"O benim de çocuğum. O bebeği aldırırsan seni öldürürüm." Sanki pisliğim bulaşıcıymış gibi elini çekti ve hışımla odadan çıktı.

Robot gibi ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım. Birkaç çift kıyafet. Bir diş fırçası. Cüzdanım. Sonra onları misafir odasının zeminine bıraktım ve kapıyı kapattım. Yatağa doğru yürürken zırhımdan büyük parçalar koptu, halıya yuvarlandı ve beni çiğ ve açıkta bıraktı. Yorganın altına girdiğimde, kabuğu olmayan narin bir midyeden biraz daha fazlasıydım.

Başımın üzerindeki kara bulut sonunda kalp kırıklığı yağdırdı. Pişmanlık ve ıstırap tabakaları beni iliklerime kadar ıslattı. Utanç ve kederin yağlı damlacıkları, duygusal sular dayanamayacağım kadar çok olana kadar vücuduma yağdı.

Bilincim uzun zamandır gitmediğim bir yere sürüklendi. Acının ya da korkunun olmadığı bir yere. Hiçbir şeyin bana dokunamayacağı ve kimsenin beni bulamayacağı bir yer. Orası benim mutlu olduğum yer değildi, çünkü o alemde duygular yoktu. Sadece hiçlik vardı.

Bölüm 16

Matteo

Maria gitmişti. Ertesi sabah tek kelime etmeden gitti ve ben de bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Bombayı patlatmasından yirmi dört saat sonra bile onu görürsem ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi garanti edemezdim.

O gece, ertesi sabah güneş ufka yaklaşına kadar uyumadım. O zaman bile, gerçekliğin çirkin gerçeği beni tekrar yakalamadan önce sadece birkaç saat uyudum.

Maria hamileydi ve bebeğimizi aldırma istiyordu. Bu ne lan?

Tamamen gafil avlanmıştım. Belki durumu iyi idare edememiştim ama tepkim içgüdüsel. Öldürmek istediği benim çocuğumdu - en azından benim çocuğum olduğunu varsayıyordum. Çocuk sahibi olmayı planlamamıştım bile, ama onun içinde yaşadığını bilmekle ilgili bir şey vardı. Hay sikeyim. Tüm bunlar pencereden dışarı çıktı.

Çocuğumu korumak için her şeyi yaparım.

Aklından ne geçiyordu?

Kendime bir viski daha doldurup kafamdaki bitmek bilmeyen düşünceleri bastırmaya çalışırken, neden böyle bir şeyi düşündüğünü merak ettim. Kürtaja karşı olmam gerekmiyordu. Dünyaya bir çocuk getirmeye zorlanmaması gereken boktan koşullardaki kadınlar olduğunu anlıyordum, ama bu bizim durumumuzdan çok uzaktı. Aslında bebeğimizi aldırmanızı haklı çıkaracak tek bir neden bile bulamıyordum.

Bu beni öfkeden kör etti. Kolumu geri çektim ve bardağımı duvara fırlatarak Waterford kristalinin parçalarını ofisimin ahşap zeminine saçtım.

"Tanrım, senin neyin var?" Filip omzunu kapının çerçevesine dayadı ve sanki üzerimde bir elbise varmış da merengue dansı yapıyormuşum gibi bana baktı.

O pisliğin evimin anahtarını elinden almam gerekiyordu. "Kapı çalmak diye bir şey duydun mu?" "Geldiğimde asla kapıyı çalmam."

"Şey, salak, ben artık evliyim. Bir dahaki sefere kapıyı çal."

"Güzel. Bu yüzden mi beni buraya çağırdın? Kıcıımı tekmelemek için mi?"

"Maria'yı takip etmeni istiyorum - güvende olduğundan emin ol ve nereye gittiğini bana bildir." Benim iznim olmadan bebeği aldırmayacağından yüzde doksan beş oranında emindim ama o yüzde beş de beni zorluyordu.

Yüzündeki mizah ifadesi kayboldu. "Ne haltlar dönüyor?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sadece onu bul ve gözetlemeye devam et." "Nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye ağzı açık kaldı, sonunda duvardan kurtuldu.

Ağır bir iç çekişle ciğerlerim söndü. "Hayır, bilmiyorum. Sanırım şehre geri döndü. İkimizin de evini kontrol et. Saklanacağından şüpheliyim."

"Görünüşe göre sıçıp batırmışsın."

"Git!" Bok beyinli kardeşime karşı sabrım tükenerek bağırdım.

"Pekâlâ, pekâlâ." Ellerini teslimiyetle kaldırdı ve köşede kayboldu, tam o sırada telefonum

çalmaya başladı.

Şimdi ne olacak?

Venturi. Mükemmel. Dikkatimi dağıtacak haberleri olacaktı. "Evet," diye bağırdım.

"Her şey ayarlandı, sadece harekete geçmeden önce son sözünü almak istedim." "Tamamdır." Telaşlı sinirlerimi yatıştıran küçük bir memnuniyet hissederek aramayı sonlandırdım. İş ilişkilerim düzene girmişti. Şimdi tek yapmam gereken felaket evliliğimle başa çıkmaktı.

Bölüm 17

Maria

Hamptons'dan ayrılalı bir hafta olmuştu ve Matteo'yla tek kelime bile konuşmamıştım. O bana ulaşmaya çalışmadı ve ben hâlâ onunla yüzleşemeyecek kadar korkmuş ve utanmıştım. En azından tekrar nefes alabiliyordum. Satılmamış dairemdeki ilk dört günü, zihnimi sorunlarımdan uzak tutmak için yatağımda dizi izleyerek geçirmiştım.

Her sabah dalga dalga gelen bulantılarla durumumu hatırlıyordum. Birden dörde kadar olan günler çirkin, karanlık günlerdi. Aşındırıcı, yakıcı günler. Bilinçaltımın mezarlığına gömmek istediğim günlerdi. Beşinci gün, vücudumu kaplayan yağ tabakasını duşla temizlemeyi başardım. Altıncı gün, giyindim ve evimden çok uzak olmayan parka kısa bir yürüyüş yaptım. Bugün yedinci gündü.

Bütün gün ailemin haftalık akşam yemeğine katılıp katılmayacağımı tartıştım. Muhtemelen başka bir bahane bulup uzak durmalıyım ama yapmadım. Daha önce rahatlamak için ailemi hiç aramamıştım, ama o akşam Staten Island'daki evlerine geldiğimde yaptığım şey buydu. Çocukluğum ne kadar zor geçmiş olursa olsun. Ailemi ne kadar uzaklaştırmış olursam olayım. Eve dönmenin hâlâ güven verici bir yanı vardı. Ve daha önce hiç olmadığı kadar güvenceye ihtiyacım vardı.

"Maria! Gelebilmene çok sevindim. Matteo'ya ne oldu? Pazar günü mü çalışıyor?" Annem beni sırtımı sıvazlayarak karşıladı, uzun zaman önce bana sarılmamak için eğitilmişti.

"Evet, çok işi vardı. Gelemediği için ne kadar üzgün olduğunu size söylediğimden emin olmamı istedi."

"Bir dahaki sefere. En azından tüm kızlarım yanımda olacak - bunun beni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsun."

Ona elimden geldiğince gönülsüz bir gülümseme verdim ve annem mutfağa geri dönerken yemek odasında babama katıldım.

"Maria," dedi selamlarken. "Buraya birkaç dakika erken gelmene sevindim. Angelo hakkında ne bildiğini görmek istedim."

"Peki ya Angelo?"

Babamın başı yana eğildi. "Matteo sana Angelo'nun öldürüldüğünü söylemedi mi?"

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Normalde çenemi tutmakta zorlanırdım ama bir yığın stres altında ve eski evimin güvenliğinde bocaladım. "Um... hayır. Sanırım hiç şansı yoktu. Ne oldu?"

Üzerinden şüphe dalgaları yayıldı. "Kaliforniya'da bomba yüklü araç. Sanırım orada Batı Yakası'yla yeni bir iş kurmaya çalışıyordu ve yanlış insanları kızdırdı. Olay üç gün önce olmuş. Duymamış olmana şaşırdım."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Babam Matteo'yla aramızın açık olmasını pek umursamazdı ama yine de bilmesini istemiyordum. Bu özeldi. Kişiseldi. Ve bir haftayı neden ayrı geçirdiğimizi açıklamamın hiçbir yolu yoktu.

"Bu hafta kendimi pek iyi hissetmiyordum ve o da çok meşguldü - muhtemelen Angelo'nun serpintisiyle uğraşıyordu. Sanırım bana yük olmak istemedi. Ben zaten Gallo değilim, bu yüzden

beni ilgilendirmez." Evlilik sorunlarımı örtbas etmeye o kadar konsantre olmuştum ki, Gallo'nun

patron ölmüştü. Bu Matteo'nun patron olacağı anlamına geliyordu. Belki de zaten öyleydi ve benim hiçbir fikrim yoktu.

Çılgılık atmak ve hayal kırıklığı içinde saçlarımı yolmak istedim. Nasıl bu kadar kötü batırmış olabilirdim? Sanki sormak zorundaymışım gibi.

Hayatım birbiri ardına gelen büyük hatalardan ibaretti. Başımı sallayarak masanın üzerindeki açık şarap şişesine uzandım ve kendime bir kadeh doldurdum. Hamileyken tek bir kadeh şaraba izin verildiğini duymuştum ve yanılıyor olsam bile, bunu hiç bitmeyen berbatlıklar listeme ekleyecektim. Sahilde bir kum tanesinin daha ne önemi vardı ki?

Kendi hayatımı daha da zorlaştırma konusundaki etkileyici yeteneğimi düşünürken, ön kapı açılıp kapandı. Alessia ve Sofia adamlarıyla birlikte içeri girerken sesler girişi doldurdu.

Dikkat dağıtıcı şeyler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Sandalyemden kalktım ve içeri süzülen herkesi selamladım. Matteo'nun gerginlik yaratacak bir unsur olmaması nedeniyle, hepimiz yerimize oturduğumuzda ve annem servis tabaklarını getirdiğinde oda rahat ve tanıdık kaldı.

Karidesli makarna yemeğinin keskin kokusu, sahile vuran bir tsunami gibi duyularımı istila etti. Midem iğrendi. Çenemi sıktım ve ağzımda biriken tükürük havuzunu hızla yuttum. Su bardağımı titreyen elime alarak soğuk sıvıyı yudumladım, deniz mahsulü kokusunun dağılmasını ve içimin yerinde kalmasını diledim.

İsyan eden midemi sakinleştirme çabalarım o kadar odaklanmıştı ki, konu Sofia'nın yaklaşan düğününe gelene kadar tüm konuşmayı kaçırdım. Bir başka aile toplantısına daha katılma ihtimali midemi kontrol edemediğim bir kuyruk dönüşüne sürükledi.

Hızla ayağa kalktım, özür diledim ve şüphe uyandırmadan yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde koridordaki banyoya yöneldim. Kusmak yeterince onursuz değilmiş gibi bir de bunu mümkün olduğunca az gürültüyle yapmaya çalışmak işi düpedüz müstehcen hale getiriyordu. Başımı neredeyse klozetin içine soktum ve tam üç dakika boyunca kustum.

Kendimi kontrol altına aldıktan sonra titreyen bacaklarımla geri döndüm ve oturur oturmaz bir parça ekmeğe uzandım.

"İyi misin?" diye sordu Sofia yanımdaki sandalyesinden sessizce.

"Evet, tabii ki. Dün gece tuhaf bir şey yedim ve midem hala iyi değil."

Bana endişe ve biraz da inançsızlıkla dolu sıkı bir gülümseme verdi ama konuyu uzatmadı.

Arınmamın tek iyi yanı düğün tartışmasını tamamen kaçırmış olmamdı. Geri döndüğümde grup balayı konusuna geçmişti.

"Peki ya sen Maria? Evlendiğinize göre küçük bir kaçamak yapmayı düşünüyor musunuz?" Alessia sordu. Basit bir soruydu. Bana acı vereceğini asla bilemezdi ama cevabım boğazımda kalın bir gözyaşı yumağıyla düğümlendi.

Bana ne oluyor böyle?

Hormonlar yüzünden olmalı. Hayatımda hiç bu haftaki gibi duygusal bir enkaz olmamıştım. Sanki bir vücut hırsız vücutumu ele geçirmiş ve onun sınırlarını test ediyor, beni ne kadar delirtebileceğini deniyordu. Analizimdeki gerçek bana çarptı ve elim istemsizce karnımın alt kısmına gitti.

Bir bakıma, bir ceset hırsız yönetimi ele geçirmişti.

Yaptığı şey üzerinde hiçbir kontrolü olmayan küçücük, masum bir varlık. Onu korumak ve yönlendirmek için sahip olduğu tek şey bendim ve şimdiden fena halde başarısız olmuşum.

Burnumdan sakinleştirici bir nefes aldım ve kız kardeşime döndüm. "Eminim bir ara

nokta. Henüz bir şey planlama şansımız olmadı."

"Belki kış başladığında bir sahil gezisine çıkar ve buradaki dondurucu soğuklardan uzaklaşırsınız."

Başımı salladım ve gülümsedim, şarap kadehimden küçük bir yudum ve ekmeğimden bir ısırık daha aldım. Sohbet yeni konularla devam etti ama ben Alessia'nın söylediklerine takılıp kalmıştım. Kış. Eğer düğün gecesi hamile kaldıysam, bu bebeğin ne zaman doğacağı anlamına geliyordu? Mayıs mı? Baharda bir zaman. Balayım bebek tatiline dönüşecekti. Bu saçmalıktan neredeyse boğuluyordum.

Sonraki bir saat boyunca ilgi odağı olmaktan kaçınmayı başardım. Başkalarının yanında olmanın ve zihnimi normallikle dağıtmanın kaygımı yatıştırmaya son derece yardımcı olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Gecenin sonunda kendimi neredeyse yeniden insan gibi hissediyordum.

Kırk beş dakikalık eve dönüş yolculuğumdan önce son bir mola için tualete giderken Sofia elimi tuttu ve beni babamın ofisine çekti.

"Tanrım, Sof, ne yapıyorsun?" Kapıyı arkamızdan sessizce kapatırken telaşlandım.

Parmağını ağzına götürdü, kaşları birbirine sıkıca kenetlenmişti. "Maria, hamile misin?"

Oh, kahretsin. Neden her zaman bu kadar dikkatli olmak zorundaydı ki?

"Hayır! Sadece keyfim yerinde değil. Matteo ve ben biraz kavga ettik, hepsi bu."

Kollarını kavuşturdu, kalçasını tavırlı bir şekilde kaldırdı. "Neredeyse hiçbir şey yemedin ve içmedin. Banyoda kustuğundan oldukça eminim. Annem tatlıyı uzatırken yeşile döndün ve Alessia balayı hakkında soru sorduğunda karnını tuttun. Karnın ağrısaydı asla gelmezdin. Ve hayatım boyunca bir kez olsun biriyle kavga ettiğin için miden bulandığını görmedim. Sen bu bok için yaşıyorsun!" Kanıtlarını sessiz bir saldırıyla ortaya döktü ve savunmalarımın her birini yerle bir etti.

Sözlerini bitirdiğinde, kollarını kalçalarına dayamış, kartal gözleriyle bana bakıyordu, pes ettim. Belki de dertleşecek birine ihtiyacım vardı. Belki de o kadar zorlayıcıydı. Her iki durumda da her şeyi anlattım - bebekle ilgili her çirkin gerçeği ve Matteo'ya ondan kurtulmak istediğimi nasıl söylediğimi. Yaptıklarımı hatırlamak bile göğsümde acı dolu yaralar açıyordu.

"*Kahretsin,*" diye nefes aldı Sofia, gözle görülür bir şekilde sönmüştü. "Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Ben de öyle. Bu yüzden ondan kaçıyordum." Kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerimin yaşardığını hissettim. "Bebek sahibi olmaktan çok korkuyorum. Onu aldırma istediğimi söylediğimi biliyorum ama asla aldırmazdım. Bunu biliyorsun, değil mi? Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

"Oh, tatlım. Tabii ki yapmazsın." Kollarını bana doladı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Yanaklarımızı birbirine yaklaştırarak, "Öyle olsa bile seni yine de severiz," diye fısıldadı.

Umutsuzca içimde tutmaya çalıştığım bir hıçkırıkla göğsüm hıçkırdı. Ama faydası olmadı. Duygular içimden kurtulmak için tırmalayıp duruyordu. Nefesim kesildi ve kekeledi. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve küçük kız kardeşime sıkıca sarıldım.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, ellerinden biri küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı okşuyordu. Bu çok yerindeydi çünkü ben de tam olarak böyle hissediyordum. Küçük ve korkmuş, birinin bana yardım etmesi için çaresiz.

"Beni asla affetmeyecek. Onun yerinde olsaydım ben de kendimi asla affetmezdim. Ne yapmalıyım, Sof?" İstirap beni dibe sürüklemekle tehdit ederken kelimeler aceleyle döküldü.

Sofia geri çekildi ve omuzlarımı kavrayan sert elleriyle beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Affedilecek bir şey yok. İkiniz de üzgündünüz ama hepsi bu kadar. Bebeği aldırmadınız. Hamileliği saklamadınız. Korkmuştunuz ve bu utanılacak bir şey değil."

"Gözlerindeki iğrenmeyi görmedin." Bu görüntüyü beynimden asla silemeyecektim.

"En kötü zamanınızda söylediğiniz bir şey için sizi affedemiyorsa, bu yüzde yüz onun sorunudur, sizin değil. Beni anlıyor musun?" Küçük Sofia ne zaman bu kadar büyümüştü? Son bir kez daha sarılmak için beni kendine çekti, sanki benden dört yaş büyükmüş de tam tersi değilmiş gibi.

"Teşekkürler Sof," dedim usulca. "Paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım ama itiraf etmeliyim ki yalnız olmadığımı bilmek daha iyi hissettiriyor."

"Sen, ben ve Alessia? Asla yalnız değiliz - her zaman birbirimize sahip olacağız. Her zaman." Başımı salladım, bana uzattığı mendili aldım ve gözlerimi sildim.

"Banyoda ne yapman gerekiyorsa yap, ben de soru sormadan buradan çıkmaya yardım edeyim. Ve söz veriyorum, sen açıklamaya hazır olana kadar bebek hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim." Ona titrek bir gülümseme daha verdim ve banyoya gittim.

Gecenin iniş ve çıkışları oldu, ancak geldiğimden çok daha iyi bir şekilde ayrılıyordum. Bu bana gerçeklerle yüzleşmek ve verdiğim zararı düzeltmeye başlamak için ihtiyacım olan gücü verdi.

Bölüm 18

Matteo

Filip bir hafta boyunca Maria'dan hiç haber alamamıştı. Söyleyebildiği kadarıyla evinde saklanıyordu ama bunu bile kanıtlamak zordu. Dün gece nihayet Pazar akşam yemeği için ailesinin evine gittiği haberini aldım.

Onun güvende olduğunu duymanın verdiği huzur, bütün hafta boyunca ilk kez çalışmayı deneyebileceğimi hissetmemi sağladı. Duygularım tamamen değişmişti - bir an kavgamızın benim hatam olduğuna ikna olmuştum, bir sonraki an ise Maria'nın benden af dilemesi gerektiği konusunda kararlıyım. Ama kavgamızla ilgili düşüncelerim ne olursa olsun, Maria'nın bana ihtiyacı olduğuna dair ezici endişemden kurtulamıyordum.

Bir erkek olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, bazı iğrenç şeyler görmüştüm. Erkeklerin dilleri kesildi. Dövülen ve tecavüze uğrayan kadınlar. Maria'nın bana bebeğimizden bahsettiği günkü kadar kırılmış ve umutsuz görünen birini gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Sözlerine o kadar üzülmüştüm ki ne kadar çaresizce mücadele ettiğini fark edememiştim. O günden sonra her gün, onun boş bakışları zihnimde tekrar tekrar oynadı.

Peşinden gitmeyi düşündüm. Bir noktada bunu yapmam gerekecekti ama ikimize de kafalarımızı toparlamamız için zaman tanıyordum. Hazır olmadan bu konuyu zorlamanın bir faydası olmayacaktı. Onun yeniden işlevsel olduğunu bilmek beni küçük açmazımızı sona erdirmeye daha da yaklaşıyordu.

Pazartesi sabahı yaptığım antrenman çok acımasızdı. Cezalandırıcı. Olanlardan dolayı ne kadar suçluluk duyduğumu fark etmemi sağladı. Öfke de vardı ama bir şeyleri düzeltmenin onun olduğu kadar benim de sorumluluğum olduğunu anlamama yetecek kadar suçluluk duygusu vardı.

Karımı bulup eve getirmenin zamanı gelmişti.

Duş aldım ve kahvaltımı yaptım, anahtarlarımı almadan önce birkaç gerekli telefon görüşmesi yaptım. Ön kapıdan geçerken garaj yoluna park etmiş bir araba gözüme çarptı. Sıradan bir araba değildi. Maria'nın arabasıydı.

Kapıyı açmadan önce yavaş bir nefes alarak rotamı değiştirdim. Maria dondu kaldı, ayakları en üst basamağın üzerinde duruyordu, gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. İkimiz de gözlerimizi kırpmadan önce kalp atışlarımız bir avuç dolusu hızla geçti.

"Hey," dedi Maria, belirsizlik dolu bir sesle aramızdaki boşluğu doldurarak.

Duygularım göğsümde isyan ediyordu. Onu kollarımın arasına alıp içine gömülmek ve aynı zamanda yaptıklarından dolayı kışına bir şaplak atmak istiyordum. İster onu arzuluyor, ister ona kızıyor, isterse de tuhaf espri anlayışına gülüyor olayım, söz konusu o olduğunda tüm tepkilerim aşırıya kaçıyordu. Maria'ya karşı sıradan duygular beslemiyordum.

Kafamdaki kaos nasıl tepki vereceğimi bilmemi zorlaştırıyordu, bu yüzden içgüdülerime göre hareket ettim. Ona doğru hücum ettim, güzel yüzünü ellerimle kavradım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Öpücük şehvetli ya da tatlı değildi; acı, rahatlama ve pişmanlık doluydu. Dudaklarımı onun dudaklarına basitçe bastırdım ama aramızdan bir sürü duygu geçti.

Geri çekildiğimde, gözleri bana sorularla saldırdı.

"İçeri gel. Konuşacak çok şeyimiz var." Sesim hırpalanmış kalbim gibi düzensiz ve çiğdi.

Onu oturma alanına götürdüm ve ikimiz de bir kanepenin iki ucuna oturduk, söylenmesi gereken tüm zor kelimeler için aramızda bir boşluk bıraktık.

"Bunu asla istememiştim," dedi yumuşak bir sesle, doğrudan konunun özüne girerek. "Dehşete kapılmıştım ve her şeyi unutturacak tek şey buydu. Ama bunu asla yapmazdım. Bunu bilmeni istiyorum." Bakışları ellerine kaydı ve küstah savaşcımı bu kadar çekingen ve korkmuş görmek beni mahvetti.

"Duygularıyla hareket eden tek kişi sen değilsin. Verdiğim tepki hiç de istediğim gibi değildi ve gitmene asla izin vermemeliydim."

"Ben büyük bir kıızım. Gitmek isteseydim, beni durduramazdın." İşte oradaydı. Normalde alev alev yanan ateşinden küçük bir kıvılcım.

"Belki de," diye sırtttım. "Ama mesele şu ki, ikimizin de çift olma konusunda öğrenecek çok şeyi var. Sinirlendiğimizde öylece saldıramaz ya da çekip gidemeyiz. Bir saatlik bir mola bir şeydir, ama sırf sinirlendim diye incitici şeyler söylemek ya da senin güvenliğinden endişe etmek istemiyorum."

"Bu oldukça benzersiz bir durumdu. Başka bir nedenle bu kadar üzüleceğimi sanmıyorum." Değişken bir mizacı vardı ama bunu belirtmeyecektim. Konunun dışında bir şeydi.

"Hamileliğin neden bu kadar üzücü olduğunu anlamama yardımcı olabilir misiniz?"

Derin bir nefesle göğsü dikleşti. "Ebeveyn olarak her şeyi berbat edeceğimi biliyorum. Bu çok büyük bir sorumluluk. Onları dünyadan tamamen korumanın hiçbir yolu yok. Mutluluğunu garanti edemeyeceksem çocuk sahibi olmaktan bile nefret ediyorum."

"Onları bir balonun içinde tutamayabilirsiniz ama bu harika bir anne olamayacağınız anlamına gelmez."

Dudakları bir gülümsemeyi ima ediyordu, ama yüreği buna el vermiyordu. "Sanırım artık bunun bir önemi yok. Anne olmaya hazır olsam da olmasam da bu bebek geliyor."

Kendimi daha da yaklaştırdım ve onu kucağıma çektim. Kollarımda gevşedi, sanki birleştirmek için yapılmış iki yapboz parçasıymışız gibi oturdu.

"Bir hafta önce olması gereken buydu," diye fısıldadım yumuşak saçlarına. "Sana sarılmalı, seni rahatlatmalı ve her şeyin yoluna gireceğine dair sana güvence vermeliydim. Çünkü olacak. Sen ve ben bunu birlikte başaracağız ve çocuğumuza hayatta sağlayabileceğimiz en iyi başlangıcı vereceğiz. Yapabileceğimiz tek şey bu, elimizden gelenin en iyisini yapmak."

Başını salladı ve göğsümde bir damla gözyaşının ılık nemini hissettim.

Tanrım, tahmin edebileceğimden de fazla sıçmıştım. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu görmek ve bunun yerine onu nasıl soğukkanlılıkla tehdit ettiğimi bilmek, böyle lanet bir aptal olduğum için kendimi vurmak istedim.

O anda kendi kendime Maria'yı ve çocuğumuzu her zaman ön planda tutacağıma yemin ettim. Gururumu ve öncelik için rekabet etmeye çalışan diğer her şeyi, hatta kıyafeti bile sikeyim. Karım ve çocuğum -kanım- her zaman önce gelecekti.

Günü birlikte geçirdik, tüm yükümlölükleri ve endişeleri bir kenara bıraktık, hamilelikten önce kurmaya başladığımız yakınlığa geri döndük. Seks yapmadık ya da bebek hakkında konuşmadık. Sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. Hizmetçinin buzdolabında bıraktığı yemeklerden birini hazırladım ve Maria bana tatlı olarak çilek yedirdi. Ellerimi kendime saklamak kolay değildi, ama fiziksel bir seviyeden daha fazlasına bağlanmak için zamana ihtiyacımız vardı.

O gece, ışıklar sönük ve perdeler açık bir şekilde yatağıımıza uzandık ve güneşin parlak ışığını içeri aldık.

Ay. Döndüğünden beri ilk kez sohbet daha ciddi konulara kaymıştı.

"Dün gece akşam yemeği için ailemin evine gittim," dedi, vücudu benimkine yaslanmış, baş omzumda duruyordu. "Babam bana Angelo'nun öldürüldüğünü söyledi."

"Mmm..." Belli belirsiz cevap verdim. Teknik olarak bana bir soru sormamıştı, bu yüzden bilgi verme eğiliminde değildim. Bu alışkanlığımdan vazgeçmem gerekecekti ama daha sonraki bir tarihte, tartışmamız farklı bir konuyla ilgili olduğunda.

Vazgeçecek biri değildi, daha fazlası için zorladı. "Bu senin için ne anlama geliyor? Şimdiden patron rolünü üstlendin mi?"

"Evet. Zaten bazı işleriyle ben ilgileniyordum, bu yüzden geçiş nispeten sorunsuz oldu."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Batıdaki MC'lerden biri olduğunu düşünüyoruz. Normalde bu kadar uzaktaki organizasyonlarla pek işimiz olmaz ama o kafasına koymuş, soyadımızın kıyıdan kıyıya yayılmasını istiyor. Bir çeşit Manifest Destiny saçmalığı. Bazı kulüplerle görüşmek için kendi başına gitti ve yanlış kişiyi kızdırdığından hiç şüphem yok. Kimse bu başarıyı üstlenmedi ama bu kesinlikle bir kaza değildi."

"Kim yaptıysa peşinden gidecek misin?"

"Angelo'nun ekibimizde kudurmuş destekçileri vardı - hala geçmişte yaşayan ve onun acımasızlığını takdir eden adamlar. İntikam almak isteyeceklerdir ama suçluyu belirlemek zor olacaktır. Artık patron benim, dolayısıyla bu karar benim elimde, onların değil. Daha fazlasını öğrendiğimizde bu kararı vereceğim."

"O destekçiler arasında değilmiştiniz gibi konuşuyorsunuz. O senin patronundu. Ona saygı duymuyor muydun?" Başını kaldırdı ve cevap almak için yüzümü inceledi. Angelo'nun zalimliğini desteklediğimi düşünmesini istemiyordum ama adımı temize çıkarmak için söyleyebileceğim çok az şey vardı.

"Konuyla alakası yok. Onu kimin öldürdüğü de öyle çünkü buradan binlerce mil ötedeki bir örgütle savaşmak gibi bir niyetim yok. Olanlar bu kıyıya ulaşırsa, o zaman ilgilenirim, ama şimdilik, uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermenin en iyisi olduğuna inanıyorum."

Ben konuşurken yüzümü inceledi, söylemediğim şeylere dair sözel olmayan ipuçları aradı. Hiçbir şey bulamadı çünkü ona söylediklerimde mutlak bir gerçeklik vardı. Tekrar eğildi ve yanağını kalbime yaklaştırdı.

"Ailen nasıl?" Konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde sordum.

"Güzel. Konuşmanın çoğu Sofia'nın gelecek ayki düğünü üzerine yoğunlaştı. Gitmemek için bir yol bulmaya çalışıyorum ama beni asla affetmeyeceğini biliyorum." Sesi yorgun geliyordu.

Huzursuzluk kalp atış hızımı bir kademe yükseltti. "Düğünlerden gerçekten kardeşinin büyük gününü kaçırarak kadar nefret mi ediyorsun?"

Tek söylediği "Evet," oldu.

"Düğünlerde seni rahatsız eden şey nedir?"

"İnsanlar. Görmek istemediğim insanlar katılacak."

"Kim gibi?" Kendimi korkmuş bir hayvanı her seferinde küçük bir adım atarak kafesinden çıkarmaya çalışan bir hayvan bakıcısı gibi hissediyordum.

Tekrar ayağa kalktı ama bu sefer tamamen dik oturdu ve kutup gözleriyle bana baktı. "Gallos."

"Maria, artık Gallo ailesinin bir parçasısın -patronun karısı- bu kadar uzun zaman önce olanlar yüzünden tüm ekipten nefret etmeye devam edemezsin." Ben konuştukça sesimin şiddeti artıyor, hayal kırıklığım beni ele geçiriyordu.

Çenesi büküldü ve alt dudağını çiğnedi. "Hepsi değil. Kardeşimin ölümünde parmağı olan ve cezadan kaçan özellikle bir adam var. Onu görmek beni hasta ediyor. Benden bu kadar çok şey alan biriyken onun el sıkışmasını ve ailemle şakalaşmasını izlemektense düğünü kaçırmayı tercih ederim."

"Kim?"

"Stefano Mariano." Adını öylesine nefretle söylüyordu ki, elle tutulur bir şey gibiydi; siyah ve katran gibi, şeytani bir duyguyla sızıyordu. "Gallolara olan nefretimi yenmemi mi istiyorsun? Aileyi kucaklamamı ve Gallo patronunun karısı olduğumu gururla söylememi mi? Stefano Mariano'yu öldür."

Cevap vermek için hiçbir çaba göstermedim. Konuşmamız nasıl bu kadar tehlikeli bir noktaya gelmişti? Eğer Stefano'ya karşı bir düşmanlık besliyorsa, neden Rico'ya yaptığı gibi meseleyi kendi eline almamıştı? Eğer Enzo oğlunun ölümünde kimin parmağı olduğunu biliyorsa, neden hâlâ nefes alıyordu? Belki de Komisyon'un yeniden göreve getirilmesinden sonra bir şeyler öğrenmişti ve intikam almak için harekete geçememişti.

-Mümkün ama olası değil.

Akla yatkın olmayan bir şey vardı.

Kavgamızdan sonra daha yeni barışmıştık. Yapmak istediğim son şey onu sorularla boğmak ve benden tekrar uzaklaşmasını izlemektir.

"Stefano yaratılmış bir adam. Patronu olarak ona istediğimi yapabilirim ama ben Angelo değilim. Gallo patronu olarak hükümdarlığıma uygun bir gerekçe olmadan adamlarımı öldürerek başlamayacağım. Yapabileceğim tek şey iddialarınızı araştıracağıma söz vermek."

Tartışmak için ağzını açtı ama sözümü bitirmediğimi belirtmek için elimi kaldırarak onu susturdum.

"Sana inanmadığımı söylemiyorum. Stefano iyi bir üne sahip değil. Angelo'nun en büyük destekçilerinden biriydi. Ama yine de suç işlediğine dair bir kanıt olmadan ona kurşun sıkmayı reddediyorum."

"Marco başından vurulduğunda sadece on bir yaşındaydı. Babam onu öldüren adamlardan üzerinde Gallo ailesinin amblemi olan bir yüzük aldı. Ailelerimiz onun ölümü yüzünden *savaşa* girdi; o adam işlediği suçların bedelini ödemeyi hak ediyor."

"Ve eğer sorumlu oysa bunu yapacaktır. O sırada ne olduğunu bilecek kadar yüksek mevkide değildim ama sorgulanabilecek insanlar var. Cevapları alacağım."

"Ne tür bir kanıt bulacağınızı bilmiyorum. Çok uzun yıllar oldu. Ve eminim ailedeki herkes onun dürüst bir adam olduğuna kefil olacaktır, her neyse." Huysuz bir çocuk gibi tekrar yere yığıldı, bu sefer benden uzaklaştı ve yorganı vücuduna sıkıca çekti.

Akkor halindeki ay ışığında bir dakika boyunca ona hayranlıkla baktım. Fazla bir şey göremiyordum, sadece yanağını ve yastıktan dökülen gür, kestane rengi saçlarının dalgalarını görebiliyordum. Kavgaya ederken bile çok güzeldi.

İddialarına tüm kalbiyle inandığından hiç şüphem yoktu. Eğer haklıysa, onun için Stefano'yu öldürebilirdim. Bu ailemde sorun yaratırdı - ne de olsa olay yıllar önce olmuştu ve suç ailemizin dışından birine karşı işlenmişti. İnsanlar neden kendi ailem yerine bir yabancının tarafını tuttuğumu anlamayacaklardı.

Ama anlamak onların işi değildi.

Patron bendim ve eğer bir adamı ölüme mahkum edersem, öyle olsun.

Bölüm 19

Maria

Oh, kahretsin, yine mi?

Ertesi sabah yataktan fırladım ve banyoya koştum, hazırlık için saçlarımı geriye doğru çektim. Bu kabus ne zaman sona erecekti? Kadınlar sabah bulantılarının ıstırabını yaşadıktan sonra nasıl birden fazla çocuk sahibi olabiliyordu? Bunu tekrar yaşamaktansa legolarla dolu bir futbol sahasında çıplak sürünmeyi tercih ederdim.

Akşam yemeğinden arta kalanlar ve asitli safra boğazımı zorlarken midem sıkıştı ve şişti. Sıcak bir el sırtımı daireler çizerek ovmaya başladığında irkildim.

"Oh, Tanrım. Git buradan... Görmeni istemiyorum..." Mırıldandığım sözler bir kez daha sarsılmamla kısa kesildi.

"Sus. Her zaman korkudan altına işeyen ve kusan erkekler görüyorum. Çocuğumu taşıdığı için hasta olan karımı teselli edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerim yaşardı ve bu yaşların kusmaktan mı yoksa onun tatlı sözlerinden mi kaynaklandığından emin değildim. Tekrar rahat nefes alana kadar yanımda kaldı, sonra bana bir bardak soğuk su ve bir havlu getirdi.

"Sanırım şimdi iyiyim."

"Yatağa dönmek ister misin? Sana kraker ya da başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, aslında ilk dalga geçtiğinde kendimi oldukça iyi hissediyorum. Her şeyden çok duş almak istiyorum."

Matteo yaklaştı ve geceliğimin eteğini kavradı. "Kollar yukarı," diye usulca emretti.

Emirlerini yerine getirdim, ikimizi de soyup duş suyunu başlatmasını dikkatle izledim. Sıcak spreyin ilk dokunuşu ağrıyan kaslarımı mutluluk verici bir sıcaklıkla sardı. Eşleşen fiskeyelerin altında durduk, suyun üzerimizden akmasına ve hızla yükselen buharın vücutlarımızı örtmesine izin verdik.

Sonunda Matteo su akışını bırakıp benimkinde bana katıldı. Elini uzatıp geniş avucunu karnımın üzerinde gezdirdi. "Her şeye rağmen çocuğumun senin içinde büyüdüğüne inanamıyorum." Ses tonunda ve kaşlarının çatılışında huşu ve saygı açıkça görülüyordu. "Koruma kullandık. Hiçbir şeyin kusursuz olmadığını söylediklerini biliyorum, ama sanırım bunun çoğunlukla avukatların prezervatif şirketlerine her ihtimale karşı kutuya koydurduğu bir uyarı olduğunu düşündüm."

"Evet, inatçı küçük bir baş belası olmalı. Ama ikimiz de ebeveyn olunca, öyle olmak zorunda."

"Erkek mi? Erkek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir an için konsantre oldum, altıncı hissime dokunmaya ve içimdeki fetüsle bağlantı kurmak için Jedi zihin kontrolü yapmaya çalıştım, boş çıktım. "Hiçbir fikrim yok ama umarım öyledir. Onları korumak konusunda bu kadar endişelenmene gerek yok."

Kıkırdadı, sabunu kaptı ve vücudumu kalın bir köpük tabakasıyla köpürttü. "Peki ya birden fazlaysa?"

"*Tanrım*, bunu neden söyledin ki?" Ona su sıçrattım ama o sadece güldü, sinirlenmemden etkilenmemişti.

"Dışarı çıkar çıkmaz yanımda çalışan yerel doktoru arayacağım ve seni ona götüreceğim. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum."

Başımı salladım, içimdeki bu yeni hayatı düşününce boğazım aniden düğümlendi.

Gözlerimdeki heyecanı gören Matteo yanaklarıma nazik öpücükler kondurduktan sonra beni sert ve ıslak bedenine doğru çekti. "Bunu birlikte yapacağız, unuttun mu?"

"Evet," dedim duş spreyinin sesi üzerine.

Beni uzun dakikalar boyunca tuttu, kalın şaftının karnıma baskı yapmasına rağmen daha fazlası için zorlamadı. Aramızda gergin bir heyecan havası vardı. Bir doktor ziyaretinden bahsedildiğinde, ikimiz de tartışılmaz kanıtı görmek ve zihnimizde bunun gerçekleştiğini sağlamlaştırmak için endişeliydik.

Erimeye fırsat bulamadan havlumuzu aldık ve Matteo doktorunu aradı, o da bizi öğleden sonraya ayarlamayı kabul etti. Adamın, ofisinde buluşmamıza ve ultrason cihazını kullanmamıza izin verecek bir kadın doğum uzmanı arkadaşı vardı.

Sadece birkaç saat içinde bebeğimi görecektim.

Çocukken hediyeleri açmak için Noel arifesi akşamına kadar beklemenin dayanılmaz olduğunu düşünseydim, bunun yanında hiçbir şeydi. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığım tek bir aktivite bile aklımı randevudan uzaklaştıracak kadar uzun sürmedi.

Matteo sırtarak, "Aynı kâğıt yığınını üçüncü kez düzenliyorsun," dedi. Dizüstü bilgisayarımı getirmiştım ve onun ofisindeki küçük konferans masasında çalışmaya çalışıyordum. Kendi ofisimde de kalabilirdim ama nedense yalnız kalmak istememiştım. Bu garip bir duyguydu; üstesinden gelmeye hazır olmadığım bir duygu.

"Beklemek beni öldürüyor. Dakikaların saat, saatlerin de gün olduğu alternatif bir boyuta adım atmış gibi hissediyorum."

Bir kahkaha attı ve masasından kalktı. "Hadi, biraz bilardo oynayalım. İkimizin de dikkatini dağıtabiliriz."

Evin arka tarafında büyük bir oyun odası vardı ama onun yanına taşındığımdan beri orada neredeyse hiç vakit geçirmemiştik. Odanın uzak duvarına monte edilmiş devasa bir düz ekran televizyon, tamamen dolu bir bar, birkaç küme küçük oturma alanı, iki langırt makinesi ve üzerinde klasik vitray aydınlatma armatürü bulunan muhteşem bir bilardo masası vardı. Oda gerçekten muhteşemdi ve bundan daha önce neden yararlanmadığımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bana kuralları hatırlatman gerekecek," dedim Matteo'nun raftan bir bilardo ıstakası seçmesini izlerken. Ben de onu takip ederek uzun bir ıstaka seçtim ve yeşil kireçli ucuna hafifçe dokundum.

"Bu çok büyük, benim boyumdaki biri için yapılmış. Biraz daha kısa olanını kullanmalısın." İstakaları değiştirdi ve bana yenisini uzattı.

Omuz silktim ve masaya doğru döndüm. "Şimdi ne olacak?"

Matteo duvardan bir üçgen çıkardı, ardından masadaki ceplerin her birinden bilardo toplarını çıkarıp belirli bir sırayla üçgenin içine yerleştirdi. Hepsi yerine oturduktan sonra, topları tam olarak istediği yere yerleştirene kadar birkaç kez ileri geri yuvarladı. Pratik bir kolaylıkla üçgen formu kaldırdı ve parlak renkli topları mükemmel bir düzende bıraktı.

"Kıracağım - oynamaya alışık değilseniz zorlayıcı olabilir," diye teklif etti, eğildi ve yontulmuş sırtını sergiledi. Hızlı bir hareketle beyaz topu kulak tırmalayan bir çatırtıyla diğerlerinin üzerine fırlattı ve masanın üzerine saçtı.

"Beni ezmemeye çalışın; ben biraz ezik biriyim."

"Daha önce oynadın mı?"

"Sadece birkaç kez ve uzun zaman oldu. O yüzden bana neye ateş ettiğimi hatırlat."

"Ceplerimde bir çizgili ve bir düz var, bu yüzden çizgilileri seçeceğim. Bu da demek oluyor ki tek topları vuracaksın ama beyaz ya da siyah sekiz topu değil." Bir çizgili top daha sokmaya çalıştı ve ıskaladı, böylece sıra bana geldi.

Seçeneklerimi değerlendirirken alt dudağımı kemirdim. Kırmızı üç top, beyaz topa uzak olmasına rağmen iyi bir açıda duruyordu. Elimden geldiğince ikisini aynı hizaya getirdim ve bir atış yaptım. Istaka topu üç numaralı topa çarptı ama onu cebe göndermek için çok sağa gitti.

"Ugh," diye inledim. "Senin sıran."

Matteo üçüncüyü kaçırmadan önce iki çizgiyi cebe indirdi. Onun kaçırdığı deneme benim için kolay bir atış oldu. Top içeri girdiğinde sevinç çığlıkları attım ama bir sonraki denemede korkunç bir şekilde ıskaladım. Matteo'ya batırması gereken sadece sekiz numaralı top kalana kadar sırayla oynadık ve benim masada hâlâ dört topum vardı, bunlardan biri sekiz numaraya en yakın cebi mükemmel bir şekilde kapatıyordu. Atışını sıraladı, sadece sekize dokundu ve daha iyi bir sıralama için zamanını bekledi.

İşte o zaman işler eğlenceli hale geldi.

Çubuğumun ucunu sadece gösteriş için tebeşirledim, sonra masanın üzerine eğildim ve toplarımın her birini hesaplanmış bir hassasiyetle batırmaya başladım. Son olarak da sekizinci topa vurarak oyunu kazandım.

"Seni kaltak," diye kıkırdadı nefesinin altından. "Bunu asla unutamayacağım, değil mi?"

"Hayır." Kulaktan kulağa sııttım.

"Birkaç kez oynadın, ha?"

"Birkaç kez mi dedim? Benim hatam. Birkaç bin kez demek istemiştim." Başını salladı ve karnımın derinliklerinden kahkahalar yükseldi.

"Kıkırdamayı bırak ve topları toplamama yardım et. Bu sefer yere düşeceksin."

Sonraki iki saat boyunca oynadık. Bir oyun hariç hepsini kazandım ve saati görmek için bir kez bile telefonuma bakmadım. Hızlı bir öğle yemeği yedikten ve her ikimiz de işlerimizi kontrol ettikten sonra doktora gitme vakti gelmişti.

Para mutluluğu satın alamaz derler, ama çok işe yaramazsa ne olayım. Matteo'nun maaş bordrosunda bir doktor olmasaydı, aradığımız gün asla bir kadın doğum uzmanına gidemezdik. Küçük bir meblağ karşılığında hamileliğin sağlıklı olduğunu bilmenin huzurunu yaşayacaktık.

Gördünüz mü? Para eşittir mutluluk.

Bu aynı zamanda bekleme odasında bir saat geçirmeyeceğimiz anlamına geliyordu ki bu gerçekten büyük bir avantajdı. Giriş yapar yapmaz, ultrason makinesinin bir arabanın üzerinde beklediği bir muayene odasına geri götürüldük. Ben önlüğümü giydikten dakikalar sonra Matteo'nun doktoru ve kadın doğum uzmanı bize katıldı. Doktoru sadece tanışma ve temel tıbbi bilgiler için etrafta dolaştı. Kadın doğum uzmanı uzun dildo görünümlü bir çubuğa prezervatif takar takmaz odadan fırladı.

"Bu da ne böyle?" Ağzımdan kaçırdım.

Kadın bana güven verici bir şekilde gülümsedi. "Bu ultrason çubuğu. Hamileliğiniz dışarıdan sonda kullanmak için çok erken, bebeğinizi görmek için içeri girmemiz gerekiyor."

Önlüğün neden gerekli olduğunu merak etmiştim. Şimdi mantıklı geldi. Gözlerimi devirerek

Matteo'nun kıkırdamasını tetikledim.

"Dizlerinizi bükmenizi ve sonra yanlara doğru açmanızı istiyorum."

İstedğini yaptım, sonra kayganlaştırılmış sonda içimde hafiflerken gerildim. Odada bir yığın ses yankılandı ve monitör siyah ve beyaz lekelerle parladı. Bunların hiçbiri

uzaktan tanımlanabilir. Ailemizde ilk hamile kalan bendim ve kesinlikle deneyim alabileceğim arkadaşlarım yoktu. Süreçle ilgili her şey yeniydi ve cahil olma hissinden nefret ediyordum.

Ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Ekranda yanıp sönen bir nokta fark edilebilir hale geldiğinde, bir kalp atışının sabit vızıltısı odayı doldurdu. Bu da diğerleri gibi bir sestti, ama her nasılsa, şimdiye kadar duyduğum en gizemli, en büyümlü şeydi.

"İşte orada," diye onayladı, ekranından hareketsiz görüntüler çekerek.

Matteo'nun sıcak eli benimkini sıktı ama gözlerimi monitörden ayıramıyordum. Büyülenmiştım. Bu kadar küçük bir şeyin nasıl kalp atışı olabilirdi? Nasıl olur da canlı bir şey kendiliğinden yoktan var olabilirdi? "Doğum mucizesi" terimini duymuş ve bunun saçma olduğuna karar vermişim. Ortada mucize falan yoktu. Üreme biliminin nasıl işlediğini tam olarak biliyorduk. Yine de ekranda canlandığını görmek ve bunun asla olmaması gerektiğini bilmek - mucizeden başka bir kelime yoktu.

Gözümün kenarından tek bir damla yaş süzöldü. Matteo nasırlı parmağıyla gözyaşımı sildi ve sonunda gözlerimi kendisine çevirdi. Onu izlemiyordum ama ben monitöre takılıp kaldığım sürece onun da bana bakarak aynı derecede büyümlendiğini hissettim.

"Son adetinizin ilk günü ne zamandı?" Doktor çalışırken sordu.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla yirmi altı Temmuz civarı."

"Bu da sizi yaklaşık altı ila yedi haftalık bir süreye koyuyor ki bu da benim aldığım ölçümlerle örtüşüyor."

"Altı ila yedi hafta mı? Neredeyse iki aylık hamile miyim?"

"Hamilelik sayımı son adetinizin ilk gününde başlar, bu da çoğu kadının hamile olduğunu öğrendiğinde ilk üç aylık döneme girmiş olduğu anlamına gelir. Bu yüzden kalp atışlarını şimdiden duyabiliyoruz."

Sersemlemişim. Muayenesini bitirdiğinde tek yapabildiğim trans halinde uzanmaktı. Doğum öncesi vitaminleri reçete ederken ve hamilelik hakkında okumamı önerirken sadece yarım yamalak dinledim. Bebeğimizin yirmi sekiz Nisan'da doğacağını söylediğini duyacak kadar uzun süre dikkatimi toplayabildim.

Yedi ay gibi kısa bir süre sonra anne olacaktım.

Sessizlik içinde eve döndük. Garip ya da rahatsız edici değildi, sadece ikimiz için de öğrendiklerimizi ve tanık olduklarımızı düşünme zamanıydı.

Garajdan eve girdiğimizde Matteo beni nazikçe kollarına aldı ve gelin gibi yatak odamıza götürdü. Saçımdaki lastik bandı çekti, sonra beni teker teker soymaya başladı. Ben onun önünde cırılçıplak kaldığımda, o da kendi giysilerini çıkardı ve bizi yatağa götürdü.

Normalde bana yapmak istediği tüm kirli şeyleri söylemesini severdim, ama gözlerimizin, ağızlarımızın ve ellerimizin konuşmasına izin vermenin son derece samimi bir yanı vardı. Matteo vücudumu hayranlıkla yıkadı, aklımın ihtiyaçtan çatlayacağından emin olana kadar beni öptü ve okşadı. O anda bedenlerimizi hizaladı, yosun yeşili gözleri benimkilere kilittlendi ve kendini yavaşça içime bastırdı. Prezervatif yoktu. Aramızda hiçbir şey yoktu.

Duvarlar ya da öfke yok.

Aileler ya da gündemler yok.

Sadece Maria ve Matteo, ham ve birbirlerine karşı çıplak.

Bedenimle ve ruhumla sevişti, benimle görmezden gelinmesi imkânsız bir şekilde konuştu. O

bana karanlığımın ve pürüzlü yaralarımın ötesini - umutsuzca bir kenara atmak istediğim aşğılık parçalarımın altını - gördüğünü ve hepsini istediğini söyledi. İçimdeki güzelliği ve dünyaya gösterdiğim kadının karmaşıklığını. Sanki çirkinlik orada değilmiş ve onun gördüğü tek şey mükemmel bir zarafetmiş gibi.

Böylesine mutlak bir kabulle karşı karşıya kaldığımda, kendimi teslim etmekten başka seçeneğim yoktu -yaralar ve kalp acısı, bağılılık ve sadakat- ruhumu Matteo De Luca'ya hediye ettim.

Beni incitmesi için ona yeni yollar sunuyordum. Kalbimi teminat göstererek güven üzerine kumar oynuyordum. Ve bana acı çektirmeden önce son nefesini vereceğini fark etmekten zevk alıyordum.

Tek yapabildiğim teslim olmak ve hayatımın en büyük hatasını yapmadığım için dua etmekte.

Bölüm 20

Matteo

"Düğün bir saat içinde başlıyor, hemen hazır olacak mısınız?" Hazırlanma bahanesiyle banyomuzda saklanan Maria'ya seslendim.

Sofia ve Nico'nun düğünü evimizden çok uzak olmayan bir şehirde gerçekleşiyordu, bu da seyahat süresini minimuma indiriyordu. Kutsal Ayin Kilisesi, Manhattan'ın merkezindeki Lincoln Meydanı yakınlarında bulunan devasa eski bir Katolik katedraliydi. Oradan katılımcılar resepsiyon için birkaç blok güneydeki The Plaza otelinde toplanacaktı. Beş aileden de temsilciler ve hatta birkaç Rus da resepsiyona katılacaktı.

Karım hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı ama oyalandığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Stefano yüzünden gitmek istemediğini söylemişti ama onu görmekten ne kadar hoşlanmadığını tam olarak kavrayamamıştım. Herkes abartır, bu da birini iyi tanımadığınız sürece söylediklerinin gerçekliğini anlamamanın zor olabileceği anlamına gelir. Maria'nın bir adamın varlığı yüzünden kız kardeşinin düğününü gerçekten kaçıracağına inanmamıştım. Düğün yaklaştıkça gecikmesini izlerken, o kadar da emin değildim.

"Bir dakika içinde orada olacağım. Saçlarım işbirliği yapmıyor." Boğuk sesi dolaptan yatak odasının kapısında durduğum yere kadar taşındı. Gelin partisinin geri kalanıyla birlikte saç ve makyaj yapmaya davet edilmişti ama huzursuz midesinden endişe ettiği için reddetmişti. Bunun her şeyden çok etkinliği boykot etmesiyle ilgili olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Başımı salladım ve oturma odasına geri çekildim, tam o sırada telefonum çaldı. Filip'in adı ekranda parladı.

"Evet."

"Sizin için bazı bilgilerim var, ancak tam olarak nereye gittiğinden emin değilim."

"Stefano mu?"

"Evet. Onu Marco'nun ölümüyle doğrudan ilişkilendiren bir şey bulamadım ama başka bir konuyu araştırıyorum. Görünüşe göre adamımız ona yakın yaşayan bir kadının ölümüyle bağlantılı. Tamamen alakasız olabilir ama bir şeyler doğru gelmedi. Bunu araştırmam gerektiğini düşündüm."

"Bağlantılı mı? Sadece kızın ölümüyle mi ilgilendi yoksa daha da ileri gitti mi?"

"Bir numaralı şüpheliydi - suçlandı ve tutuklandı, ancak mahkeme zamanı geldiğinde, yetersiz kanıt nedeniyle onu serbest bıraktılar."

"Ne zaman öldürüldü?"

"2002 yazında."

"Bu Marco'nun öldürülmesinden sadece birkaç ay önceydi," diye düşündüm. "İki olayın nasıl bağlantılı olabileceğini anlamıyorum ama araştırmaya devam edin. Orada bir şeyler olabileceğine katılıyorum. Marco'nun ölümü hakkında başka bir şey öğrendin mi?" Filip'e Marco'nun ölümü ve bunun Stefano'yla nasıl bir ilişkisi olabileceği hakkında mümkün olduğunca gizli bir şekilde ne bulabileceğini öğrenmesini emretmiştim. Maria'nın iddialarında doğruluk payı yoksa ortalığı karıştırmak istemiyordum. Filip başımın belası olabilirdi ama talimatlarıma uyacağı konusunda ona herkesten daha çok güveniyordum.

"Çocuk bir çift pagan tarafından öldürüldü."

Kafa karışıklığı kaşlarımı birbirine düğümledi. Paganlar bu işe nasıl karışmıştı? Tüm doğu sahiline yayılmış acımasız bir motosiklet çetesiydiler. %1'lik yamayı ilk benimseyen onlardı-

Kanunların dışında yaşayan yüzde birlik motosikletçi grubunu oluşturmuyorlardı. Ve bunu ciddiye alıyorlardı. Hiçbir aile onlara yaklaşmak istemezdi çünkü ne yapacakları belli olmazdı.

"Paganlar neden Enzo'nun çocuğunun peşine düşsün ki? Ve Maria neden Gallo'ların onun ölümüyle bağlantılı olduğunu düşünsün?"

"Bizde kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor ama söylentilere göre Enzo, oğlunun ölümünden sonraki Komisyon toplantısına girmiş ve Gallo'nun olaya karıştığına dair kanıt olarak bir Gallo aile yüzüğü sunmuş. Lucciano'lar o gün savaş ilan etmişler ve Angelo da buna seve seve katılmış."

Çocuğun ölümünün arkasında Angelo olabilir miydi? Bu tamamen mümkündü ama şu anda ona sormanın bir yolu yoktu ve hayatındaki hiçbir şeyle ilgili yazılı bir kanıt saklamamıştı. Öldüğünde, ailedeki yaşamına dair kanıtlar bir yana, evinde neredeyse hiç kişisel eşya kalmamıştı.

"İyi iş çıkardın Filip. Yine de yüzüğün kime ait olduğunu bulmalıyız. Anahtar bu olmalı - Paganlar'ın elinde olması çok uygun görünüyor."

"Benim düşüncelerim de aynen böyle," diye katıldı kardeşim.

"Kazmaya devam et ama sessiz olmayı unutma," diye hatırlattım ona.

"Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" Sesinde biraz kızgınlık vardı. Kartlarımı göstermemi istiyordu ama bu senaryoda benim onun kardeşi değil patronu olduğumu unutuyordu.

"Hayır ve sormaktan daha iyisini bilmelisin. Eğer nedenlerimi bilmeni isteseydim, sana çoktan söylerdim." O da en az benim kadar bu hayatın içinde büyümüştü ve her şeyi biliyordu. Patron yardımcısı olduğumda ve onu yanımda ikinci adam olarak getirdiğimde, ilişkimizin doğası konusunda nettim.

"Biliyorum, ama sormaktan zarar gelmez."

"Beni yeterince kızdırırsan olabilir," diye karşılık verdim ona.

Öfkelendi. "Görüşürüz patron." Ses tonundaki sırtışı duyabiliyordum ve kendi gülümsememin oluşmasını engelleyemedim. En küçük kardeşleri bu kadar affedilebilir yapan şey neydi?

Telefonumu ceketimin cebine attım ve Maria'nın topukları taş zeminde takırdamaya başladığında yatak odasına doğru yola koyuldum. Sofia nedimleri için tunç grisi kadife bir elbise seçmişti. Ekim soğuğunun etkisini azaltmak için yere kadar uzanan elbisenin kısa kolları boldu ve Maria'nın geniş göğsünü vurgulayan şal elbise tarzı çapraz bir önü vardı. Başka bir kadında hoş durmayabilecek kadife parlaklığı bile Maria'nın mükemmel pürüzsüzlükteki kıvrımlarını vurguluyordu. Belki başkaları buna katılmayabilirdi ama benim gözümde Maria kız kardeşini gölgede bırakacaktı.

Yanakları pembeleşene kadar onu sessizce yuttum. "Ne kadar güzel görüldüğünü anlatacak kelime yok."

Alışılmadık bir şekilde kendinden emin bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Hadi şu işi bitirelim."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, kollarında tuttuğu ceketini aldım ve kollarını içine sokmasına yardım etmek için açık tuttum. "Birkaç saat içinde her şey bitmiş olacak ve ben de mümkün olan her an senin yanında olacağım."

Sonunda bakışlarımla buluştu ve kararsız bir şekilde başını salladı.

Vardığımız andan itibaren elimden geldiğince sözüme sadık kaldım. Maria'ya, kız kardeşlerinin ve annesinin son hazırlıklarını yapmak üzere toplandıkları odaya kadar eşlik ettim. Törene kadar daha yarım saatimiz vardı, bu yüzden gelen konukları izledim, Stefano'ya özel bir dikkat gösterdim.

mabede girdi.

Sofia'nın seçtiği kilise Maria ve benim evlendiğimiz kiliseden çok daha büyüktü ve geniş bir davetli listesi için bolca yer sağlıyordu. Luccianos ve Gallos arasındaki stratejik ittifak, ailemdeki tüm kaptanların davet edildiği anlamına geliyordu ve Stefano da onlardan biriydi.

Maria'nın isteğinden beri onu şahsen görmemiştim, hatta düğünümüzden beri onunla doğrudan konuşmamıştım. Onu uzaktan gözlemledim, etrafındakilerle nasıl etkileşim kurduğuna dikkat ettim. Altmışlı yaşlarının başındaydı, zayıftı, saçları grinin içeri sızmasını önlemek için siyaha boyanmıştı. Bu onda doğal görünmüyordu; kaşları hâlâ siyahtı ve çenesi derinin altında koyu renkli yüz kıllarını andıran ağır bir gölge taşıyordu.

Tam da Maria'nın önerdiği gibi, çok sevilen biri gibi görünüyordu. Diğer Gallo kaptanları ve eşleri onu sıcak bir şekilde karşıladı. Kendisi bekârdı ve randevusuz gelmişti ama bu onun moralini bozmuşa benzemiyordu. Luccianolar arasındaki karşılaşmasına gelince, beklediğim gibi bir düşmanlık sezmedim. Kabul etmek gerekir ki Marco'nun ölümü Genovesler için çok daha kişisel bir olaydı. Aradan geçen onca yıldan sonra, ekibin geri kalanı suçun zanlısını unutmuş olabilirdi. Hepimiz bencil yaratıklarız. Yeminlerimize rağmen, hiçbir şey hissetmediğimiz birinin öldürülmesi zaman içinde kolayca unutulabilirdi.

Stefano el sıkıttı, kucaklaştı ve ailelerine eşlik eden küçük çocuklarla konuşmak için eğildi. Gülümsemesi misafirperverdi ve onun sadakatsiz ya da kötü biri olduğunu gösterecek hiçbir şey sezmedim.

En ilginç bulduğum şey Enzo'nun onu karşılama şekliydi. İki adam sanki basit iş ortaklarıymış gibi el sıkıştılar ve birbirlerine hoş geldin dediler. Buna inanamadım. Eğer Enzo oğlunun ölümünün arkasında Stefano'nun olduğunu bilseydi, müttefiklik görevi nedeniyle düğüne davet etmek zorunda kalmış olsa bile, bu adamı asla hoş karşılamazdı. Enzo hiç irkilmedi, Stefano da suçluluk duyduğunu ima etmedi.

Ya Enzo bilmiyordu ya da Maria yalan söylüyordu.

Tören, kutsal metinlerin okunması ve solistlerin sahne almasıyla bir saatten fazla sürdü. Tüm bu süre boyunca Maria'yı izledim. Bitiş çizgisine yaklaştıkça daha da kıpır kıpır olmaya başladı. Rahatsız ya da sıkılmış olmaktan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirdim. Bana ebeveyninden para çalan ve yakalanmaktan endişe eden bir çocuğu hatırlattı.

Nasıl görünürse görünsün, tüm gerçekleri öğrenene kadar herhangi bir yargıda bulunmayacaktım. Filip'in henüz cevaplaması gereken pek çok soru vardı ve soruşturma için bir son tarih yoktu.

Tören sonrası kapsamlı fotoğraf çekimi boyunca Maria'ya yakın kaldım ve ardından bizi resepsiyon için The Plaza'ya götürdüm. Kiliseye gidenler ve törene katılmayanlar devasa balo salonunu doldurmuştu. Bazıları oturmalı akşam yemeği için hazırlanmış masalarda otururken, diğerleri odanın kenarlarında kaynaştı.

Sonraki iki saat boyunca Maria hesaplanmış bir dans gerçekleştirdi. Çoğu dansta olduğu gibi, iki partner senkronize bir şekilde hareket ediyor, kolay bir ritimle birbirlerinden sabit bir mesafe bırakıyorlardı. Bu durumda Stefano'nun dansın bir parçası olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve ritim belirli bir şarkının ritminden ziyade partinin akışından kaynaklanıyordu. Maria ona doğrudan bakmıyordu ama odanın neresinde olursa olsun, kendisini elli adım kadar uzakta tutuyordu. Bu gerçekten etkileyiciydi.

Maria Nico'yla dans etmek isteyene kadar bekledim, sonra da sohbet etmek için Stefano'nun

masasına geçtim. Zamanlama mükemmeldi. Ben yaklaşırken, birlikte oturduğu çift kalktı ve dans pistine doğru ilerledi. Yakındaki masada oturan insanlara doğru döndü, ama daha önce

sohbet edebilmek için yanına bir sandalye çektim. "Stefano, sana katılmaman sakıncası var mı?" Cevap beklemeden sordum.

"Evet, elbette, oturun." Sandalyesinde daha uzun oturdu ve neredeyse boşalmış olan kehribar rengi sıvı bardağına uzandı.

"Bu gece randevun yok mu?" Daha az umursayamayacağım akılsız küçük konuşmalara atlayarak sordum. Randevusu olup olmaması umurumda değildi, ama konuşmaya başlamak için iyi bir yerdi.

"Hayır, kadınları böyle şeylere davet ettiğinizde çok yapışkan olduklarını görüyorum. Bir rahip ve bir peçe görüyorlar ve bu da kafalarını karıştırıyor. Uzun vadeli bir şeyle ilgilenmediğimi kaç kez söylediğimin bir önemi yok. Artık her şeyden kaçınıyorum." Elini tekrar içkisine götürdü, artık sıvı kalmamıştı ama bu onu buz küplerinin arasından bir damla koparmaya çalışmaktan alıkoymadı. Daha iyi bilmesem, gergin olduğunu söyleyebilirdim.

O hep böyleydi de ben mi fark etmemiştim? Yeni aldığım terfi bana bakış açısını değiştirmiş olabilir miydi? Artık patron ben olduğum için benim yanımda kendini daha huzursuz hissetmesi anlaşılabilir bir şeydi.

"Hiç evlendin mi?" Onu yetişkin hayatımın çoğunda tanıyordum ama benden neredeyse otuz yaş büyüktü.

Onu dikkatle izliyor, geniş gülümsemesinin sorum karşısında nasıl durakladığını fark ediyordum. "Hayır, ben hiçbir zaman tek kadınlı bir adam olmadım."

"Ben de emin değildim ama söylemeliyim ki o kadar da kötü değil."

Buharlı bir duş sırasında buğulanan banyodaki ayna gibi, Stefano'nun koyu renk gözleri anlaşılmaz bir hal aldı. "Anladığım kadarıyla Maria'yla işler iyi gidiyor?"

İlginç.

Neden Enzo'ya karşı benden çok daha rahattı, özellikle de Maria konusu açıldığında? Kesinlikle araştırmaya devam etmeliydim.

"Çok iyi. Benden biraz daha genç ama bu bir sorun olmadı." Stefano'nun omzunun ötesinde dansını bitiren Maria'yı fark ettim. "Şeytan demişken, karımın yanına dönsem iyi olacak, düğünleri pek sevmez."

Stefano boş bardağından bir damla daha içmenin peşinde koşarken boğuldu ve öksürük krizine girdi.

"İyi misin?" Sandalyemden kalkarken gerçek bir endişe duymadan sordum.

Elini bana doğru salladı ve konuşmadan başını salladı. Sofia'nın resepsiyonunun ortasında boğulup ölmesini umursamadan sözüne inandım. Maria gibi o da bir şeyler saklıyordu ve işin aslını öğrenene kadar durmayacaktım.

Bölüm 21

Maria

Nico'yu tanımak için fazla çaba sarf etmemiştim ama Sofia'nın beş yaşındayken ona bağlandığını ve asla bırakmadığını düşünürsek, uzun zamandır hayatımızdaydı. Kalbini kırdığında ve yollarını ayırdıklarında bile, boğulan bir adamın son ciğer dolusu havaya tutunduğu gibi onun anısına tutunmaya devam etti.

Küçük Staten Island topluluğumuzdaki kokuşmuş genç dedikodu değirmeninden, ilişkilerini nasıl vahşice ve herkesin gözü önünde bitirdiğini öğrenmiştim. Lise birinci sınıftayken onu evden kaçırmaya yardım eden ve kötü muamele görmesi ve aşağılanması için teslim eden bendim. Ne olacağını bilemezdim ama Nico'ya, hiç değilse beni bu pozisyona zorladığı için kızıyordum.

Sofia ve ben hiçbir zaman çok yakın olmadık, ama bu onun benim kız kardeşim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Benim kanımdan. Aile ne olursa olsun birbirini destekler. Ayrılmalarından iki hafta sonra, tekrar bir araya gelmeyecekleri belli olduğunda, Nico'nun peşine düştüm ve onunla konuştum. İkisi yeniden bir araya geldiğinden beri, Nico ve benim yıllar önce paylaştığımız konuşma tekrar gündeme gelmemişti. Ama Sofia'yı seveceğine ve koruyacağına dair Tanrı'nın ve ailelerimizin önünde yemin ettiği gün, artık zamanın geldiğini düşündüm.

"Dans etmek ister misin?" Sofia birkaç misafiriyle hararetli bir şekilde sohbet ederken Nico'ya sordum. "'Dans' kelimesinin kalbine bıçak saplamak anlamına gelmediğini varsayarsak, evet."

Şöhretimin benden önce gelmesini takdir ederek gülümsedim.

Dirseğini uzattı ve elimi koluna koyduğumda bizi dans pistine götürdü. Bir James Taylor şarkısının yumuşak tınları kalabalık odayı dolduruyor, özel bir sohbet için kolay bir ritim sağlıyordu.

"Yıllar önce, Sofia'nın hayatına bir daha adım atmayacağına dair bana söz vermiştin." Sözlerim rahattı ve gözlerim sanki diyalogumuza tamamen ilgisizmişim gibi onun omzunun üzerinden bakıyordu ama ikimiz de aramızdaki alışverişin basit bir danstan çok daha fazlası olduğunu biliyorduk.

"Ettim ama babana ve aileme de yemin ettim. Çok iyi biliyorsun ki onun hayatına geri dönmem emredildi."

"Kesinlikle, sözünü neden tutmadığını anladığımı ve Sofia'yı bu kadar mutlu gördüğüme sevindiğimi bilmeni isterim."

"Ama?" diye sordu eğlenerek.

"Ama eğer onu bir daha incitirsen, vücudundan ayırdıktan sonra seni kendi sikiinde boğarım." Gözlerim sonunda onunkilere kaydı ve ona tereddütsüz samimiyetimi mükemmel bir şekilde gösterdi.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Uyardığın için teşekkürler."

Tekrar başımı çevirdiğimde kocamın odanın öbür ucunda en büyük düşmanımın rahatça konuştuğunu gördüm. "Seni uyarmadığımı söyleme," diye teklif ettim dalgınca.

Şarkıyı başka bir kelime konuşmadan bitirdik. Aileme olan sadakatimi takdir ettiği ve tehdidimin meşru olduğunu anladığı hissine kapıldım, ki peşinde olduğum tek şey de buydu. Şarkı bittiğinde ben masama dönmek için izin istedim, Nico da gelinine döndü. Korumacı bir tavırla onun

üzerine eğildi. Uyarım hiçbir şeye zarar vermeyecekti ama büyük olasılıkla gerekli de değildi.
Nico'nun

İkisi birbirlerini benim bile anlayamayacağım bir bağıllıkla seviyorlardı.

Kalbimi hızla Matteo'ya kaptırıyordum ama birbirimizi Sofia ve Nico'nun yaşadığı gibi sonsuz bir sadakatle sevebilecek miydik? Etrafımızdaki sulara hâlâ köpekbalıkları gibi yüzen o kadar çok sır varken, bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordum.

O günün erken saatlerinde Tamir daha fazla bilgiyle beni aramıştı. Emniyetteki bağlantıları ona Laura Wilkerson'ın cinayet soruşturmasına erişim sağlamıştı. Dosyalar, Wilkerson'ın öldürüldüğü Kasım günü, kafenin dışında yaşlı bir adamla konuştuğuna tanık olan kafedeki bir iş arkadaşının ifadesini ortaya çıkarmıştı.

Bu tanım Angelo için mükemmel bir uyumdu.

Kahve içmek için dükkâna gitmiş olma ihtimali her zaman vardı ama benim tecrübelerime göre tesadüf diye bir şey yoktu. Matteo'nun mazereti su götürmezdi. Şehrin iş dünyasının seçkin üyeleriyle birlikte bir belediye meclisi yemeğine katılmıştı. Sorgulanmış ve başından beri şüpheli olarak görülmemişti.

Tamir daha sonra bana hala eylemlerimizi izlemekle görevli küçük bir federal grubun o dönemde ilginç bir şey fark ettiğini söyledi. Ülkenin organize suç bütçesinin çoğu terörizmle mücadeleye yönlendirilmiş olsa da, Beş Aile ve diğer benzer örgütleri takip etmekle görevli küçük bir görev gücü vardı. Bu grup Laura'nın ölümünden kısa bir süre sonra Angelo'nun rutinlerinde bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Angelo ilk kez Gallo ailesinin Noel toplantısına katılmamıştı. Sadece bu da değil, artık onu gören de yoktu ve tüm muhbirler Gallo patronunun kendi evinde inzivaya çekildiğini bildirmişti.

Günün geri kalanında öğrendiklerimi düşündüm, bu bilgiler düğünden sonra dikkatimi dağıtan kutsanmış bir şeydi. Diego Venturi'nin Matteo'ya nasıl hitap ettiğini -Matteo ile tanıştığım günden beri onunla nasıl konuştuğunu- sanki Venturi patronuna rapor veriyormuş gibi not ettim. Belki de ailenin münzevi reisiyle iletişim kurmanın tek yolu Matteo'ydu ama ben buna inanmadım.

Eğer ördek gibi yürüyor ve ördek gibi vaklıyorsa, ördekten başka bir şeymiş gibi davranmaya gerek yok.

Kaba görünmeden düğün resepsiyonundan sıvışabildiğimiz anda Matteo'nun bizi eve bırakmasını sağladım. Arabada yemeklerden, içkiyi fazla kaçırان insanlardan ve düğün kadeh kaldırmalarının saçmalığından bahsederek sakın bir sohbet gerçekleştirdik. Sohbetimiz hafif olsa da, söylenmemiş dağ gibi sözlerin etrafımızdaki havayı doyuran ağırlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Odadaki basit bir fil değil, Matteo'nun Manhattan'daki dairesine doğru yol alırken ikimiz de arka koltuğa itilmiş parlak pembe yünlü bir mamutu aktif olarak görmezden geldik.

İçeri girdiğimizde, bir dakika daha dayanamadım. Belirsizlik. Şüpheyi. Etrafımda dolanan kızgın arı kovanıydılar, kanatlarının nazik öpücüğü, korktuğum acı verici iğneden çok uzaktı.

"Angelo'yu sen mi öldürdün?" Daha çantamı ve ceketimi yere koymadan ağzımdan kaçırđım.

Matteo'nun hareketleri bir an duraksadı, sonra yeniden başladı. Anahtarlarını girişteki masanın üzerine bıraktı ve önümde yürüdü. Eliyle saçlarımın gevşek dallarından birini tuttu ve cevabını düşünürken dövmele parmaklarının arasından geçirdi.

"Evet." Gözleri benimkilerle buluştu, kutup mavisii gökyüzüne karşı zengin selvi iğneleri.

"İki hafta önce Kaliforniya'da demek istemiyorum. Geçen Kasım ayında, Angelo Laura'yı öldürdükten sonra demek istiyorum."

Matteo'nun eli hareketsiz kaldı, sonra yavaşça yanına indi. Gözleri benimkileri hiç terk etmedi ama çenesi gerginlikle esneyip kasıldı. Zaman yavaşladı, Bulgari saatinin saniye ibresinin ısrarlı tik

taklarını duyana kadar duyularımı büyüttü.

"Evet," diye itiraf etti sonunda, arkasını dönüp bir içki içmek için bara çekilmeden önce. "Onu seviyordun."

"Bu bir soru mu?"

"Sanırım değil."

"Öyle olsa bile, cevabın konuyla ilgisi yok. O öldü. Sen benim karımsın." Sözleri zalimce değildi ama yine de göğsüme bir acı saplandı. Evet, onu seviyordu ve ben sadece onun evli olduğu kadındım.

Yaralı kalbimi hızla tedavi ettim ve devam ettim. "Onu neden öldürdü?"

"Çünkü paranoyak ve hayalperest olmuştu. Kendi karısına ne yaptığını bildiğinizi varsayıyorum. Laura'nın bir tehdit olduğuna inanıyordu - ailemize erişmeye çalışan bir casus. Ne yaptığını öğrendiğimde, durdurulması gerektiğini biliyordum."

"Bu gizlilik niye? Neden hala hayattaymış gibi davrandınız?"

"İki sebep var. Angelo'nun ailemizde sağlam bir takipçisi vardı. Örgütümüzün en acımasız ve affetmeyen kesimi, kimseye boyun eğmediği için onu idol olarak görüyordu. Onun dengesiz hareketlerini delilikten ziyade etrafındakilere korku salmak için mükemmel kabul edilebilir bir strateji olarak görüyorlardı. Patronluğu devralmaya çalışırken kendimi bu adamlardan uzaklaştırmak gibi bir niyetim yoktu. İkinci olarak, onun bir yem olması ayaklarımı siperlerde tutmamı sağladı. İnsanlar onları dize getirebileceğinizi bildiklerinde size daha farklı davranıyor, daha fazla şeyi saklıyorlar. Konuyu tartıştık ve şu an için hiçbir şey olmamış gibi devam etmenin en iyisi olacağına karar verdik. Son zamanlarda Angelo'nun adı bile işimize zarar veriyor, bizi zorluyor."

"Sen ve Venturi mi? O da biliyor, değil mi?" Cevabı zaten biliyordum ama dudaklarından onay almak istiyordum.

"Venturi, Filip ve ben bunu bilen tek kişileriz. Diego ve ben Angelo'nun akıl hastalığının boyutlarına şahit olduk - kana susamış öfkesine ve mantıklı bir akılla liderlik edememesine. Bir delinin emrinde hizmet etmenin kimseye faydası olmazdı."

Kendi kendime başımı sallayarak bilginin içime işlemesine izin verdim. "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim." İtirafı hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Kadını öldürmediğini bilmek güzeldi ama öldürmüş olma ihtimalini de hiç düşünmemiştim. Her şeyden öte, tüm bunlar beni üzüyordu. Benim için seve seve adam öldürecek bir adamda böyle bir duygu uyandırabilir miydim? Pek olası değildi. Bu tür bir körü körüne bağlılığa ilham veremeyecek kadar berbat durumdaydım.

Bir avuç kalp atışı boyunca öylece durduktan sonra garip bir gülümsemeyle yatak odasına doğru ilerledim.

"İtiraf zamanı daha bitmedi." Uğursuz sözleri belime kement attı ve beni olduğum yerde sabitledi. Ona baktım, omurgamı düzelttim ve sinirlerimi bir sıvı soğutucu patlamasıyla buzladım.

"Stefano'nun ölmesini gerçekten neden istediğini söyle." Matteo iş adamı kimliğine büründü ve bu görülmeye değer bir şeydi. Emredici bir güven. Mutlak otorite. Acımasız mafya babası. Bakışlarının kozmik baskısı altında sinmemek için yıllar içinde edindiğim küstahlığın her zerresini kullandım.

Neden bana bunu soruyordu? Stefano düğünde ona ne demişti? Tam olarak ne biliyordu? Sorular zırhımı parçalamaya çalışıyordu, ben de onları zihnimden sildim.

"Sana söyledim, kardeşimin ölümünden o sorumluydu." Her kelime tam da istediğim gibi kesin

bir şekilde yankılandı.

"Rico, Alessia'yı bile öldürmedi ama yine de onu mezara göndermekte bir sakınca görmediniz. O zaman söyle bana,

Maria, Marco'yu öldürdüyse Stefano neden hala hayatta?"

"Çünkü bu çok kişisel. Yıllarca birikmiş bir nefret. Adama bakmaya bile zor dayanıyorum. Her şeyi berbat edip yakalanabilirim. Onun ölümü için hapse girmek istemiyorum ve kesinlikle ailemi, yaratılmış bir adamın onaylanmamış ölümü için bir misilleme saldırısına maruz bırakmak istemiyorum."

"Peki ya baban? Stefano'nun Marco'nun ölümündeki rolünü bilmiyor mu? Stefano'yu bu akşamki düğüne davet ederken hiç sorun çıkarmadı. Enzo oğlunu öldüren bir adamın elini sıkıyordu."

"O bilmiyor. Babam yıllar önce Marco'nun ölümünü araştırmayı bırakmamı emretti. Ailemizin yoluna devam etmesini istedi."

"*Lanet olsun*, Maria. Kes şu lanet yalanları!" diye kükreyerek bardağını mermer barın üstüne çarptı, buz ve viski yere saçıldı.

Ayrılan dudaklarım kapandı.

Hızla çarpan kalbim yavaşlayarak donuk bir gümbürtüye dönüştü.

Karmakarışık zihnimdeki tüm tartışmalar ve yakarışlar sustu.

Bu adama hiçbir şey borçlu değildim ve ona vereceğim şey de tam olarak buydu. Başka bir şey söylemeden hızla uzaklaştım ve geceyi geçirmek üzere kendimi misafir yatak odasına kapattım.

Bölüm 22

Matteo

Düğünden sonraki sabah Filip'ten bir mesaj aldım. Bana göstermek istediği bir şey vardı. Bulduklarını Maria ile apartmanda tartışmak istemedim, bu yüzden onunla yakındaki bir kafede buluştum.

"Neyiniz var?" Arka masalardan birinde bana katılırken selam verme zahmetine girmedim.

Elindeki manilla zarfı uzattı. "Derlemem biraz zaman aldı ama bunlar Stefano'nun bir düzine fotoğrafı; yarısı mahkemeye çıkmadan önce, yarısı da mahkemeden sonra çekilmiş. Kronolojik sıraya göre dizilmişler.

Bakalım ne düşüneceksin."

Fotoğrafları çıkardım. Bazıları siyah beyaz güvenlik kamerası çekimleriydi - en iyi kalite değillerdi. Diğerleri ise Stefano ve diğer insanların kameraya gülümseyerek çektiği kişisel fotoğraflardı. Baştan başlayıp daha yavaş bir şekilde incelemeyi önce fotoğrafları üstünkörü bir şekilde taradım. Yedinci fotoğrafa geldiğimde farkı hemen fark ettim. Yüzüğü yoktu. O andan itibaren, sağ eli artık daha önceki tüm fotoğraflarda kullandığı Gallo aile yüzüğünü taşııyordu.

"Lanet olsun. Onun yüzüğüydü," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ fotoğraflara takılıydı.

"Evet ama çocuğun öldüğü gün başka yerde olduğunu kanıtlamıştı ve onu Paganlar'la ilişkilendirecek tek bir kanıt bile bulamıyorum." Filip heyecanlandığında oynadığı çakmağı çıkardı. Sigara içmiyordu ama oymalı gümüş çakmak yıllar önce kendisine hediye edilmişti.

Fotoğrafları tekrar zarfın içine koydum. "Mazeretler umurumda bile değil. Yüzük çok lanetleyici -O da bu işin içinde ve nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Onu buraya getirin. Cevapları almamızın tek yolu bu."

"Bodrum katı mı?" diye sordu sandalyesinden kalkarak. "Evet. Onu yakaladığında bana haber ver."

Ailenin Queens'te iş için kullandığımız bir binası vardı. Boktan bir yerdeydi, bu da gereksiz yere dikkat çekmemize engel oluyordu. Zemin katta bir çamaşırhane ve onun üstünde de ucuz daireler vardı. Birinin saklanacak bir yere ihtiyacı olursa diye ailemiz için birkaç daire ayırdık. Diğer tüm kiracılar kesinlikle ortak olmayan, iş yapmadığımız sıradan insanlardı. Geçici karargahlarımızdan birinde ihtiyacımız olan son şey etrafı koklayan hoşnutsuz bir keşti.

Binanın içinden bodruma erişim kapatılmıştı. İçeri girip çıkmanın tek yolu, binanın sokağa bakan tarafındaki sağlam metal bir kapıydı. Bodrum katı özel meseleler için ayrılmıştı ve bu nedenle tüm alan ustalıklı ses geçirmez hale getirilmişti.

Filip'ten Stefano'yu yakaladığına dair bir mesaj aldığımında binaya doğru ilerledim ve kendimi loş bodrum katına bıraktım. Merdivenler bir sahanlığa ve zıt yönlerde uzanan iki koridora açılıyordu. Toplamda yarım düzine odanın yanı sıra bir malzeme dolabı ve küçük bir konferans odası vardı.

İki asker en yakın odanın önünde durmuş, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı. "Selam beyler. Nasıl geçti?"

"Pislik herif bize silah çekmeye çalıştı, buna inanabiliyor musun?" dedi iri kel olan, başını sallayarak. I

"Chancy" dediğinden oldukça emindim ama takip etmek zordu. Patron yardımcısı olarak, öncelikle askerlere ve ortaklara bilgi filtreleyen kaptanlarla iletişim kurdum.

"Umarım hala konuşabilecek durumdadır?"

"Evet, patron. Gerçekten iyi durumda, tam da istediğin gibi."

Başımı salladım ve kendimi içeri attım. Stefano Mariano, metal bir giderin üzerindeki çimento zemine cıvatalanmış bir sandalyeye bağlanmıştı. Ağzı bantla kapatılmıştı ve şakağından aşağı tek bir kan damlası süzülüyordu. Beni görünce burun delikleri alevlendi ama hiç ses çıkarmadı.

Filip yan duvara yaslanmış, küçük bir alet arabasının yanında durmuş, telefonunda kayıtsızca geziniyordu.

"Umarım çok fazla sorun çıkarmamıştır," dedim kollarımı sıvayarak.

"Hayır. Diğerlerinden daha fazla değil."

"Güzel. Bundan sonrasını ben hallederim."

Filip kımıldamadı. Bakışlarım onunkilere kaydı ve ısrarlı, dile getirilmemiş sorularına otorite dolu bir yanıt verdim. Dudakları inceldi ama duvardan uzaklaştı ve yorum yapmadan oradan ayrıldı.

"Konuşmamız gerek Stefano. Kaseti çıkaracağım ve senden işbirliği bekliyorum. Sen sokaktan geçen bir moron değilsin. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bana bilmek istediklerimi söylemezsen işler daha da çirkinleşecek." Uzanıp bandın köşesini tuttum ve solgun teninden çektim.

Acıyla mücadele etmek için çenesini oynatarak geri çekildi. "Bütün bunlar da ne demek oluyor De Luca? Ben her zaman aileme sadık oldum. Kırk yıldır, sen daha doğmadan önce bile bir adam oldum. Hiç kimse sadakatimi sorgulamadı."

Onu görmezden geldim. Sorularını yanıtlamak ya da sinirlerini yatıştırmak için orada değildim. "Enzo Genovese'nin savaşın patlak vermesini haklı çıkarmak için Komisyon'a sunduğu yüzük sizindi, değil mi?" Sorumu sorarken onu yakından inceledim. O da hepimiz kadar iyi yalan söyleyebilirdi ama tepkilerini gizlemek daha zor olurdu. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

"Neden bana bunu soruyorsun? Bunun konuyla ne alakası var? Bu on yıldan fazla bir süre önceydi."

"Sana kendimi açıklamıyorum. Sadece soruya cevap ver."

Yüzü kızgınlıkla buruştu. "Olabilirdi; yüzüğüm günler önce çalınmıştı."

Tavana baktım, iç geçirdim ve boğazımı kaşıdım. "Yani bu oyunu böyle mi oynamak istiyorsun?" Tekrar ona baktım ve omuz silktim. "Seçim senin." Masaya doğru yürüdüm ve çeşitli aletler arasından bir çekiç seçtim.

"Siktir, *Tanrım*. Bak, bunu yapmak zorunda değilsin. Ben sadık biriyim. Her zaman sadık oldum." Kelimeler dudaklarından döküldü. Kaburgalarına çarpan kalbinin gürültüsünü neredeyse duyabiliyordum.

Güzeldi. Korkması gerekiyordu çünkü ona bir an bile inanmadım. Ona doğru geri yürüdüm, sonra hangi diz kapağını parçalayacağımı değerlendirirken başımı eğdim. Sağda karar kıldım, bir 'hayır' korosu eşliğinde çekici kaldırdım ve sonunda pes ettiğinde aşağı doğru sallamaya başladım.

"Sal Amato'ydu! Tamam mı? Hepsi Sal'dı. Çocuğun ölümüyle hiçbir ilgim yok."

Çekicim bacağının hemen yanından geçerek dizini korudu... şimdilik. Alnında boncuk boncuk biriken ter damlaları şimdi gözlerine damlıyordu ve göğsü eforla iyice şişmişti.

Sal'in adının geçtiğini duyduğumda pek şaşırmadım. Kısa bir süre önce

Enzo öldürüldü - Lucciano'nun patronuna karşı ajandasının bildiğinden daha eskiye dayanması mantıklı olurdu.

"Sal'in Gallos'a komplo kurmak için yüzüğünü kullandığını mı söylüyorsun?" Gözlerini yere dikerek yavaşça başını salladı.

Çekici dizine vurmak için kullandım ve dikkatini çekmek istedim. Ancak gözleri benimkilere döndüğünde devam ettim. "Stefano, bu sadece cevapladığından daha fazla soruya yol açıyor. Sal yüzüğünü nasıl aldı?" Ölümcül bir sakinlikle sordum.

Altmış üç yaşındaki adam hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Şimdi bir yerlere varıyorduk.

Babam bir sorgulamaya tanık olmama ilk kez izin verdiğinde on iki yaşındaydım. Annemin öldürülmesinden sadece haftalar sonraydı. Yas tutmanın aşamaları gibi bir itirafın da aşamaları olduğunu öğrendim. İnkâr, pazarlık ve öfkeyi ne kadar hızlı geçebilirsek, kabullenmeye ve gerçeğe o kadar çabuk ulaşabilirdik.

Soruyu tekrar sormadım ya da başka bir uyarıda bulunmadım. Çekici geriye doğru savurdum ve metal kafayı Stefano'nun diz kapağına sapladım, kemiğin çıtırtısı küçük odada yankılandı. Gençken böyle bir vahşete şahit olmak bile midemin bulanmasına neden olurdu. Yıllar sonra öğrendim ki, aleti bizzat elinizde tutmak ve dokunun sizin dokunuşunuzla parçalandığını hissetmek çok daha üzücüymüş. O ilk sorgulamada asla kavrayamayacağım şey, bunun beni yirmi yıl sonra ne kadar az etkileyeceğiydi.

Stefano'nun çıkardığı feryat ve dizinin kanlar içinde kalması işin bir parçasıydı. Başından beri bilmek istediğim şeyi açıklasaydı, buna gerek kalmazdı. Bunu kendi kendine yaptı. Onun adına hiçbir suçluluk ya da pişmanlık hissetmedim.

Çekici tekrar kaldırdım, bu sefer sol dizini düşünerek, ama Stefano'nun çığlıkları beni durdurdu. "*Hayır!* Lütfen, sana söyleyeceğim. Sadece lütfen, bir daha olmasın."

Yavaşça sırtımı dikleştirdim ve kollarımı kavuşturarak sabırsızlıkla ona baktım.

"Sal, sokağımın aşağısında bir kadını öldürenin ben olduğumu anladı. Bu bilgiyi yüzüğümü ona vermem için bana şantaj yapmak için kullandı." Bakışlarını kaldırdı, kaşları dua eder gibi birbirine kenetlenmiş iki el gibiydi, cevabını kabul etmem için bana yalvarıyordu.

"Onu neden öldürdün?"

Stefano'nun göz kapakları kapandı ve adam sözünü bitirdiğinde hıçkırıklar vücudunu sarmaya başladı. "Soruya cevap vermek için üç saniyeniz var."

Nefes alış verişi sakinleşti ve titremesi azaldı ama gözleri kapalı kaldı. "Kızıyla olan ilişkiyi anladı. Polise gideceğini söyledi."

İlişki mi? Kızıyla mı çıkıyordu? Sonra, farkına vardıkça dizginlenemez bir tiksinti damarlarıma doldu. "Kaç yaşında?" Sıkılmış dişlerimin arasından zorlayarak söyleyebildiğim tek iki kelime buydu.

"Sekiz."

O lanet bir çocuk tacizcisiydi.

Sal bunu anlamış ve Galloları cinayetle suçlamak için yüzüğünü kullanması için ona şantaj yapmıştı. Ailenin suçu üstlenmesine ve iki yıllık bir savaşın içine çekilmesine izin verdi. Tüm aileleri dibe sürükleyen ve sayısız hayatı çalan bir savaş.

Maria haklıydı ama bunu nasıl anlamıştı? Ve neden bana ya da babasına söylememişti? Kaçırdığım bir şey vardı. Stefano'dan uzak durmak için elinden geleni yapan Maria'yı endişeli ve neredeyse korkmuş bir halde hayal ettim. Enzo'nun Maria'nın davranışlarını nasıl tasvir ettiğini düşündüm.

gençken değişmişti. Maria'nın doğum günlerinden, düğünlerden ve insanların bir araya geldiği her türlü kutlama etkinliğinden nasıl nefret ettiğini hatırladı. On altı yaşındayken bir ğretmeni baştan çıkardığını nasıl itiraf ettiğini. Kabuslarını.

Vücudumu bir ürperti kapladı.

Maria Stefano'nun ölmesini kardeşi yüzünden istemiyordu. Onun kurbanlarından biri olduğu için ölmesini istiyordu.

Otuz beş yıl boyunca öfkeyi birçok kez tanıımıştım. Annem öldürüldüğünde yakın arkadaş olmuştuk ve Laura benden çok çabuk alındığında tekrar bir araya gelmiştik. Karıma saldıran adamın acınası haline bakana kadar bu tüketen duygunun aşına olmadığım bir yanı olmadığına inanımıştım. Daha ocukken onu taciz etmişti. Her şey birdenbire çok daha anlamlı hale geldi ve henüz varlığından haberdar olmadığım başka bir öfke seviyesi olduğunu fark ettim. Sakinleştirici etkisinin damarlarımı buz tutturduğu ana kadar.

Öfkenin en basit biçimi enerji vericiydi, kişiye duygu krizine iterdi. Ancak fke yoğunlaştığında -bir kömür parçasının lifleri gibi sıkıştırılıp birleştirildiğinde- sonuç saf, katıksız nefret olurdu. Kusursuz ve sonsuz.

Stefano sessizce, "Görüyorum ki anlamışsın," diye mırıldandı, sesi aniden duygusuzlaşmıştı. "Kız kardeşinin düğününde beni aradığında sana çoktan söylediğini sanımıştım."

Silahımı pantolonumun arkasına soktuğum yerden çıkardım ve doğrudan kasıklarına ateş ettim. Kan donduran bir çığlık attı, bağlarına karşı esnedi ve gerildi. Yüzünden gözyaşları ve tükürük akıyordu. Kasıklarından dışarı doğru fişkıran kan, pantolonunu ve gömleğini boyadı.

Ona hiç acımadım. Aslında hiçbiri yeterli gelmiyordu. Her zaman daha kötüsünü hak edeceğini bildiğim için acısından sevinç bile çıkaramıyordum. Günahlarına uygun bir ceza yoktu. lmn aylarca, hatta yıllarca uzatmak istiyordum. Parmaklarım etini parçalamak için kaçınıyordu - derisini vücudundan her seferinde bir santim ayırmak ve ona kendinden daha güçlü biri tarafından avlanmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek.

Bir an duraksadım ve Maria'nın onun cezasını vermesinin daha uygun olup olmayacağını düşündüm. Hayatına son vermek ya da ona istediği acıyı ektirmek. Sonra her şeyin nasıl başladığını hatırladım; ona yaklaşacak gücü olmadığı için onu öldürmem için bana nasıl yalvardığını. Bu dünyada Stefano gibi bir adamın hayatına son vermekten daha büyük bir onur olamazdı. Kurbanlar kim olursa olsun bunu yapardım ama Maria için her şeyi yapardım.

Stefano ağlamasını bir kez daha sakinleştirdi, başı yeni doğmuş bir bebek gibi boynunun üzerinde sallanıyordu. "Bak... bu odadan asla canlı çıkamayacağımı biliyorum. Ama elimde bir bilgi daha var. Eğer sana veririm, çabuk olur musun?"

"Devam et."

Son sözlerinin bunlar olacağını kabullenmiş gibi başını salladı ve devam etti. "Sal sadece sokağın aşağısındaki kadını bilmiyordu. Maria'yı da biliyordu. Bir şekilde anladı. Tam olarak ne olduğunu biliyordu ve asla durdurmadı. Aldığım her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor." Son sözlerini yanındaki yere küstahça tükürerek bitirdi. Görünüşe göre Stefano ve Sal arasında kaybedilmiş bir aşk yoktu.

Arabaya doğru yürüdüm ve bir parça bant daha koparıp Stefano'nun dudaklarını tekrar kapatmak için kullandım. Başını sallamaya ve çırpınmaya çalışırken gözleri adaletsizlikle parlıyordu.

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim. Anlaşmış olsaydım bile senin gibi bir pislige hiçbir şey borçlu olmazdım." Gözlerinin ortasına tükürdüm ve odadan ıktım.

Serbest kalmak için yanıp tutuşan şiddete boyun eğersen, insanlığımdan bir parça kaybederdim. Onu kolayca bırakacak değildim ama Stefano'nun cezasını, onun ölümüne bu kadar çok duygu yüklememiş birine devretmem gerekiyordu. Maria ve çocuğumuzun bana ihtiyacı vardı ve onlara ruhumda sahip olduğumdan daha karanlık bir lekeyle dönmeyecektim.

Filip diğerleriyle birlikte beni dışarıda bekledi.

"Soyun onu. Önce aleti, geriye ne kaldıysa. Sonra dili. Sonra gözleri. Akşama kadar sürsün, ama daha fazla değil. Daha kötüsünü hak ediyor ama günün sonunda pis nefesinin artık bu şehri kirletmediğini bilmek istiyorum."

Hiçbiri ruh halimin karanlık dengesizliğini hissederek tek kelime etmedi.

Yaptığım şey, bundan sonra yapılması gerekenle kıyaslandığında nefes almak kadar kolaydı. Maria'yla gerçeği yüzleştirdiğimde karşılaşacağım sonuçlara karşı kendimi hazırlayarak bilerek arabama doğru yürüdüm.

Bölüm 23

Maria

"Anne, Vica Teyze'nin düğününe gitmek istemiyorum. Lütfen beni zorlama." Yatağımın üzerine serdiği süslü beyaz elbiseye baktım, kendimi daha fazla yaklaştıramadım.

"Maria, bunun üzerinden tekrar geçmeyeceğiz. Sen ve kız kardeşlerin çiçekçi kız olacaksınız ve bu güzel prenses elbisesini giyeceksiniz. Saçın yapıldı, diğer kızlar da giyindi ve hazır. Babamı buraya getirtme. Şimdi elbiseyi giy, genç bayan." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, talimatlarına uymamı bekliyordu.

Karnım boğazıma doğru tırmandı. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

Evde kalmama izin verse her şey yoluna girecekti. Hasta numarası yapmalıydım ya da merdivenlerden yuvarlanmalıydım. Belki bacağım kırık olsaydı, evde bir bakıcıyla kalmama izin verirdi. Daha akıllı olamadığım için kendime çok kızgındım. Bir plan yapmadığım için.

Düğünün yaklaştığını biliyordum ama bunu düşünemeyecek kadar korkuyordum.

Artık başka seçeneğim yoktu.

"Elbisemin altına şortumu giyebilir miyim? Kimse anlamaz." Bu onu durdurmazdı ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlardı.

"Saçmalama. Tabii ki hayır."

Alt dudağımı çiğneyerek şortumu indirdim, sonra Scooby Doo tişörtümü başımın üzerine kaldırdım. Annem elbiseyi aldı ve tül eteği yerde bir tümsek halinde yığmadan önce fermuarını açtı. İçine girmem için ortasını açtı. Elbiseyi vücudumdan yukarı doğru çekerken, beni plastik bir balonun içine hapsettiğini ve tüm havamı kestiğini hissettim. Parmaklarım kıvrıldı ve kumaşı vücudumdan koparma ihtiyacıyla seğirdi.

Annem çok kızardı.

Annemin kızmasını istemiyordum ve anneme ya da babama bir şey olmasını istemiyordum. Kötü adam eğer söylersem onlara zarar vereceğini söyledi. Bana silahını gösterdi. Ona inandım. Gözlerinde korkutucu bir şey vardı. Artık yatağımın altındaki canavarlardan korkmuyordum çünkü hiçbir şey o gözlerle kıyaslanamazdı.

Annem elbisenin fermuarını çekti ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Gitmek istemediğini biliyorum ama çok güzel görünüyorsun! Çok eğleneceğiz. Şimdi, senin için aldığımız o güzel beyaz ayakkabıları giy ve hepimiz hazır olalım." Beni yalnız bırakarak aceleyle odamdan çıktı.

Bazen yatağımın altında ya da dolabımda canavarlar olmasını diliyordum. Eğer canavarlar beni yakalarsa, onu bir daha görmek zorunda kalmazdım. Çok acıtan parmaklarını hissetmek. Nefesinde kalan o kokuşmuş dumana koklamak. Aceleyle banyoya koştum, kusmadan önce zar zor tualete gidebildim.

Pek bir şey çıkmadı. İki gündür bir şey yiyememiştım. Midem acı verici bir şekilde boştu.

Kramplar durduğunda, ağzımı silmek için bir havlu kullandım ve aynadaki yansımamı inceledim. Gözyaşları yanaklarımı ıslatıyordu ve soluk mavi gözlerim bomboştu. Kendime her seferinde sorduğum soruyu sordum: Neden ben? Neden diğer küçük kızlardan biri değil? Bunun bir mezuniyet partisi, doğum günü ya da yaz barbeküsü olması fark etmiyordu. Ne giydiğimin ya da kardeşimin yanından ayrılmadığının bir önemi yoktu. Adam her zaman beni bulur ve bir şekilde

beni yalnız yakalamayı başarırdı.

İlk seferinde, başka bir düğündeydim ve tuvalet bulmaya gitmiştim. O hatayı bir daha yapmadım ama önemli değildi.

Beni bir kez ele geçirdi mi, artık onun olmuşum ve gitmeme asla izin vermeyecekti.

Gözyaşlarımı ellerimin tersiyle sildim ve tüm korkumu ve acımı artık hissedemeyeceğim ayak parmaklarımın arasına sıkıştırmaya çalıştım. Ayakkabılarımı giydikten sonra aşağıya indim ve bir daha asla güvende hissedemeyeceğime ikna olmuş bir şekilde ailemin yanına gittim.

Yatağımda dikleştım, kâbusun buz gibi dalları hâlâ içimi burkan bir korku ve felç edici bir çaresizlik şeklinde etrafımda sıkıca sarılmıştı. Sadece bir kabus değil... bir anı. Yabancı odayı anlamlandırmaya çalışarak etrafımı tararken nefesim titredi.

Matteo'nun dairesi. Bizim iddiamız.

Matteo'ya neden Stefano'nun ölmesini istediğimi açıklamayı reddettikten sonra misafir odasıındaydım. Kalbimdeki keder kuruyana ve geriye sadece içi boş bir kap kalana kadar ağlamıştım. Uzun zaman önce boşluğu kucaklamayı, hiçlikle avunmayı öğrenmiştim. En azından o yerde huzur vardı.

Erteleme bilincimi kaybetmeme izin vermişti ama Stefano'yla tartışmak onun beni rüyalarım kadar takip etmesi için mükemmel bir geçit görevi görmüştü. Matteo'yla tanıştığımndan beri yıllardır görmediğim kadar çok kâbus görüyordum. Sadece kâbuslar değil. Anılar. Patlamış bir borunun döşeme tahtalarının altından fokurdayan suyu gibi zihnime sızıyorlardı.

Çok yorucuydular. Sadece kaçırdığım uyku yüzünden değil, aynı zamanda duygusal bir maratona eşdeğer oldukları için. Geçmişten gelen acı, Matteo ve mevcut sorunlarımla yüzleşmek için bana çok az enerji bırakıyor, beni güvensiz ve geri çekilmeye meyilli hale getiriyordu.

Yardımcı olabilecek tek bir şey vardı. Kendi rüyalarım bana isyan ettiğinde başvurduğum tek şey. Yataktan kalktım ve ofisimde sakladığım kiti bulmak için karanlık dairede parmak uçlarımda yürüdüm. Banyodan bir havlu aldım ve malzemeleri odama geri götürdüm. Havluyu serip yatağıma bağdaş kurarak oturdum ve silah temizleme malzemelerimi çantama tıktırdığım otuz sekiz milimetrelik tabancanın yanına dizdim.

Silah yağını açarak derin derin içime çektim ve kokunun sarmal kaslarımdaki gerginliği azaltmasına izin verdim. Soğuk metali elimde tutmak artık çaresiz bir çocuk olmadığımı hatırlamama yardımcı oldu. Olanların hayatımı mahvetmesine izin vermemiştim. Beni mahvetmesine. Güçlü, yetenekli ve değerliydim, bunu unuttuğum zamanlarda bile.

Tam bir saat boyunca silahımın her yüzeyini taradım, mekanik hareketlerin sinirlerimi yatıştırmasına ve beynimde düzeni yeniden kurmasına izin verdim. Yeterince rahatladıktan sonra rüyasız bir uykuya dalabildim ve ancak güneş gökyüzüne iyice yükseldikten sonra uyandım.

Tuvalete eğilerek geçirmedığım birkaç sabahtan biriydi. Kutlama için kahve aramak üzere mutfığa gittim. Yolda, boş bir yatak bulmak için ana yatak odasına göz attım. Matteo gitmişti. Not yoktu.

Suçluluk duygusu içimi acımasızca kemiriyordu. Neden ona gerçeği söyleyemiyordum? Yüzük konusunda yalan söylediğimi çoktan anlamış gibi görünüyordu. Stefano'yu öldürmesi için ona mantıklı bir gerekçe sunmak için bulabildiğim en iyi bahane buydu. Yüzüğün nereden geldiğini hiçbir zaman kanıtlayamamıştık, bu yüzden Stefano da en iyi tahminlerden biriydi. Matteo neden kazmaya devam etmek zorundaydı? Neden benim sözüme güvenmedi? Ondan ölmeyi hak etmeyen birini öldürmesini istemezdim.

Tüm plan gözlerimin önünde parçalanıyordu. Yalan söylediğimi anladığında, Matteo

beni çıkarıcı ve sadakatsiz olarak görüyordu. Stefano'ya yöneltmesi gereken öfke ve güvensizlik bunun yerine bana yönelecekti, tıpkı geçmişte onca yıl olduğu gibi. Çocukken yaramazlık yaptığımda kimse bu davranışın ardında bir neden aramazdı. Sorunu araştırmak yerine beni cezalandırarak öfkemi körüklediler.

Ama artık çocuk değildim. Kendi adıma konuşabilir ve hareketlerimi açıklayabilirdim. Stefano'nun aileme zarar vereceğine dair hiçbir korku beslemiyordum. Matteo, bir çocuk tacizcisine göz yumacak türden bir adam değildi. Öyleyse ağzımı açmak neden bu kadar zordu?

Kelimeleri serbest bırakmak çok zordu. Bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını biliyordum. Teknik olarak bende kırık ya da kirli bir şey olmadığını anlıyordum ama duygularım bu kesinlikleri gölgeliyordu. Korku, Matteo'nun beni aynı şekilde göremeyeceğini fısıldıyordu. Utanç, olay olduğunda neden kimseye söylemediğimi sorgulayacağını mırıldanıyordu. En iyi hareket tarzı bu olmayabilirdi ama geçmişimi kendime saklamak daha güvenli geliyordu.

Kelimeler dudaklarımda her dans ettiğinde, kalbim yükünü paylaşmak için her ağladığında, kendimi kontrol duvarlarımı bir tuğla katmanıyla daha güçlendirdim ve sırlarımın en çirkinini içeren kafese daha fazla kilit ekledim.

O öğleden sonra çalışmaya çalıştım ama ön kapı açıldığında çabalarımın karşılığını pek alamamıştım. Sürgünün dönme sesi sinir sistemimi adrenaline kabartmıştı, geleceğimde başka bir kavga olup olmadığından emin değildim.

Sanki kalbime görünmez bir ip bağlıymış gibi, Matteo'nun varlığı beni onu aramak için ofisimden çıkardı. Bulduğum şey beni sinirlendirdi. Matteo mutfak tezgâhında duruyordu, kollarıyla kendini destekliyordu, başı öne eğikti. Sağ ön kolunda ve gömleğinin önünde kurumuş kan lekeleri vardı.

"Zor bir gün müydü?" Sessizce sordum, ona ulaşmak için amansız bir ihtiyaç hissediyordum - dokunarak değilse de kelimelerle.

Başını kaldırdı ve gözlerindeki bakış bana bir duygu fırtınasıyla saldırdı. Çalkantılı rüzgârlar nefesimi keserek beni bir adım geriye attı.

"Neyin var?" Çok uzun zamandır yaşamadığım bir panikle damarlarımdan sıvı elektrik akımı geçti.

Cevabını düşünürken dudakları inceldi. Kolları granite sabitlenmişti ve gözlerinde fırtına kopmaya devam ediyordu. "Ne olduğunu biliyorum Maria. Stefano'nun onca yıl önce ne yaptığını biliyorum."

Dünyanın beni yutması için neler vermezdim. Yerin büyük bir depremle yarılıp beni yutması için. O zaman kafamın içinde büyük bir kızgın karga sürüsü gibi uçuşan kelimelerle yüzleşmek zorunda kalmazdım.

O biliyor. O biliyor. Biliyor.

Ciğerlerim görünmez bağlara karşı zorlanıyor, yeterli nefes alamıyordu. Kulaklarım paniğin sağır edici tizliğiyle çınladı. Gece boyunca tükendiğimi sandığım gözyaşlarım, batan bir gemiden kurtulur gibi aniden gözlerimden akmaya başladı. Dizlerimin bağı çözülmeye başlamıştı ki güçlü kollar beni sarıp ayaklarımdan kaldırdı.

"Her şey yolunda. Nefes al bebeğim, nefes al. Sana bir daha asla zarar vermeyecek." Matteo

saçlarıma fısıldadı, beni göğsüne yakın tutarak kanepeye oturdu ve beni küçük bir çocuk gibi kucağına aldı.

Öfkelenmek istedim. Tüm bu adaletsizliğe öfkelenmek istedim, ama serbest bırakılmak için kükreyen her çığlık ve saldırı dilimde erimiş bir buz parçası gibi buruştu.

Onun yerine ağladım.

Teselli edilemez gözyaşları döktüm. Dönecek hiçbir yeri olmayan yedi yaşındaki bir kızın gözyaşları. Dokunduğu her şeyi zehirleyecek kadar öfkeli on beş yaşında bir kızın gözyaşları. Doğmamış çocuğu için dehşete düşmüş, yakında anne olacak birinin gözyaşları.

Ancak hıçkırıklarım dindikten ve Matteo'nun gömleğinin önü tuzlu hüznümle ıslandıktan sonra benimle konuşmaya çalıştı. Sert avuçlarını yanaklarımı kurulamak için kullandı, ardından alnıma güven verici öpücükler kondurdu.

"Ne olursa olsun, bunun sana bakış açımı değiştirmeyeceğini bilmeni istiyorum. Sen bir cocuktun. Masum ve suçsuz."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Sözlerini takdir ediyordum ama bu konuda konuşmak o kadar yabancıydı ki bocaladım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Nişanlandığımızı duyurduğumuz o barbekü günü öğleden sonra onu masalardan birinde gördüm. Yedi yaşından beri onu ilk kez görüyordum. Orada olma ihtimalinin olduğunu biliyordum ve kendime bununla başa çıkabileceğimi söyledim, ama o an -gözlerim onun gri, ruhsuz gözlerine takıldığında- kendimi kaybettim. Kendimi yeniden çocuk gibi hissettim."

Beni sıkıca kavradı, kasları benim adıma zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu. "Bir de üstüne hıyarlık yapmak zorunda kaldım. Siktir, özür dilerim."

Bir kahkaha attım. "Aslında dikkatimi dağıtmama yardım ettin. Bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdin." Gözlerimi kapattım ve bir sonraki söyleyeceğim şey için kendimi dengeledim. "Eğer her şeyi masaya yatırıyorsam, bilmen gereken başka bir şey daha var." Ayağımı kaldırdım ve ona en derin, en karanlık sırrımı itiraf ederek uçurumdan düşmeme izin verdim. "Marco öldürüldüğünde, aileler arasında savaş başladı. Bunu daha sonraya kadar anlayamadım. Bildiğim şey, tüm aile toplantılarının sona erdiği ve işkencemin sona erdiğiydi. Değişimin Marco'nun ölümüyle ilgili olduğunu hissedebiliyordum ve rahatlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Kardeşim ölmüştü -gök gürültüsü evi sarstığında yatağına girmeme izin veren ve başım derde girdiğinde bana gizlice kurabiye yediren çocuk - ve hain kalbim onun kaybından sevinç duymuştu. Keder ve suçluluk duygusu da umurumda değildi. Onun ölümünde bulduğum her mutluluk bana ihanetin en kötüsü gibi geliyordu. Yetişkin aklım bana rahatlamamın anlaşılabilir olduğunu söylüyor ama bu utancımı silmiyor."

Aşağılanmam bir büyüteç gibiydi, normalde yapmacık tavırlar ve bol miktarda alaycılıkla gizlenen kusurlu yanlarımı ortaya çıkarıyordu.

Konuştuğum süre boyunca Matteo'nun parmakları saçlarımın arasında gezindi. Beni kucağından indirmemişti, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul ettim, ama yine de en kötü yanlarımı gördüğü için utanç içindeydim.

"Başka kimseye söylemedin mi?" diye sordu, elleri hâlâ ağrıyan kalbimi yatıştırıyordu.

"Hayır, ama bilen bir kişi daha vardı."

Geri çekildi, yüzüme baktı. "Başka biri biliyor muydu?"

Başımı salladım, kirpiklerimin arasından ona baktım. "İlk kez oldu. Yine bir düğündeydik ve ben tuvaleti aramaya çıkmıştım ama o kadar uzağa gidememiştım. Stefano beni tutarken Angelo araya girdi. Bize, benim yalvaran gözlerime ve Stefano'nun aniden sertleşen duruşuna baktı ve ona arkasını temizlediğinden emin olmasını söyledi. O günden sonra, Stefano'dan nefret ettiğim kadar

ondan da nefret ettim."

Matteo'nun eli, dudaklarımdan bir inilti dökülene kadar dalgınca kolumu kavradı. "Kahretsin, özür dilerim güzelim. Seni incitmek istememiştim. Sadece o piçi öldürmek için bu kadar beklemiş olmam beni kızdırıyor. I

Keşke her şeyi yeniden yapabilseydim, ama bu sefer çok daha yavaş. Çok daha acı verici bir şekilde."

Matteo'nun duruşundaki ve zehirli bakışlarındaki öfkeyi görebiliyordum. Bunu yapabiliirdi. Patronunu benim için öldürebilirdi, benim için işkence edebilir ve sakat bırakabilirdi. Ağrıyan göğsümde bir sıcaklık hissettim ve itiraflarımla açılan yaralarımın tekrar dikilmesine yardımcı oldu.

"Stefano ve yüzük hakkında yalan söylediğim için özür dilerim. Geçmişimi anlatmak zorunda kalmadan seni onu öldürmeye ikna etmek için aklıma gelen tek şey buydu."

"Yalan mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Maria, o Stefano'nun yüzüğüydü." Kucağında dönerek geri çekildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yüzük Stefano'nundu ama kardeşinin ölümünün arkasında Sal vardı. Stefano'nun eğilimlerini keşfetti ve Stefano'ya yüzüğü ona vermesi için şantaj yaptı, sonra da yüzüğü kardeşini öldüren Paganlar'ın üzerine yerleştirdi. Çektiğin acıyı biliyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı."

Şimdiye kadar tanıdığım en nefret dolu öfke göğsümden süzüldü. Kana susamış ve doyumsuz. Matteo'nun gömleğindeki kan lekelerine baktım. "Sanırım Stefano öldü?"

"Süreç içinde. Çok çabuk bitmesini istemedim."

Başımı salladım ve Buz Kraliçesi'nin yüzeye çıkmasına izin verdim. "Sal benim. Onu bulduğumuzda bana vereceğine söz ver." Bakışlarım onunkileri delip geçti. Bir parça endişe görebiliyordum.

Benim için iblislerimi öldürmek istiyordu ama bazı iblisler kişiseldi. Bazı iblisler kurbanlarının elleri dışında asla öldürülemezdi.

Sal ailemi mümkün olan her şekilde ihlal etmişti. Kimse onun yaptıklarından bizden daha fazla zarar görmemişti. Cezalandırılması gereken bizdik.

Sal Amato ölecekti ve onu cehenneme gönderen kişi ben olacaktım.

Bölüm 24

Maria

"Tanrım, yeni sütyen almak zorunda kalacağım. Göğüs ameliyatı olmuş gibi görünüyorum." Göğüslerimin üst kısmını dürtüyor, dört mememin kabarmasını ve aniden yetersiz kalan sütyenimden dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyordum. Birkaç gün içinde memelerim patlamıştı. Tıpkı *The Blob* gibi, kontrol altına alınamıyorlardı- 'Tarif edilemez! Yok edilemez! Hiçbir şey onu durduramaz!' -daha önce hiç bu kadar güzel sözler söylenmemişti. Eğer bu emiciler kısa süre içinde büyümeyi durdurmazlarsa, kendi koynumda boğulacaktım. Pek onurlu değil ama eğlenceli bir ölüm ilanı olurdu.

"Sence böyle kalacaklar mı?" Matteo sordu. Ona baktığımda yüzünde şehvetli ve umutlu bir ifade vardı.

Annemle babamın ön kapısı açıldığında göğsüne bir şaplak attım.

"İçeri gelin!" diye karşıladı annem bizi Jersey saçları ve dişlek bir sırıtışla. "Üzgünüm, kapının kilidini açmayı unuttum. Dışarısı soğumaya başladı. Siz farkına varmadan kış gelmiş olacak!"

Matteo ceketini çıkardı ama ben yeni gelişimimi gizlemek umuduyla benimkini çıkarmadım. Annemle bir süre sohbet ettik, ama yemek odasına geri dönmeden önce ön basamaklardan gelen ciyaklama sesi dikkatimizi çekti. Merakla birbirimize baktık, sonra ön kapıya yöneldik.

Luca ve Nico el sıkışırken Sofia ve Alessia birbirlerinin kollarına sarılmıştı.

"Bilmesem, birbirinizi on yıldır görmediğinizi söyledim. Bu telaş niye?" Kapı aralığından seslendim.

Kızlar birbirlerinden uzaklaştı, ikisinin de yüzü LED sırıtışlarla aydınlanmıştı. Sofia, Alessia'nın elini tutarak onu merdivenlerden yukarı çekti, ardından onu beklenti içinde öne doğru itti ve sessizce ellerini çırpı.

Alessia dudağını ısırды, sonra göz kamaştırıcı nişan yüzüğünü göstermek için sol elini kaldırdı. "Luca evlenme teklif etti." Mutluluk saçıyordu ve bu bulaşıcıydı. Alessia büyürken en sevdiğim kişi olmayabilirdi ama aramızda yavaş yavaş bir bağ oluşmaya başlamıştı. Belki bu onun son zamanlardaki olgunluğuna borçluydu, belki de benim kendi büyümemin bir ürünüydü, ama her iki durumda da sonunda birbirimizle ilişki kurmaya başlamıştık. Mafya yaşam tarzımızı kabul etmekte zorlanmıştı. Keyfi toplumsal standartlar yerine kalbinin onu yönlendirmesine izin vermesi bana çok şey ifade ediyordu.

Onun sevincini görmek beni de benzer bir mutluluk ve minnettarlık duygusuna boğdu. Öne atıldım ve onu sıkıca kucakladım. "Lessi, senin adına çok mutluyum."

Kollarını bana doladı ama yavaşça. İyi olup olmadığına bakmak için geri çektiğimde bana hayretle baktı. "Bana Lessi dedin," diye fısıldadı. "Bana Lessi dedin ve *sarıldın*."

"Ben sadece-" yüzüm tehditkâr gözyaşlarımı tutma çabasıyla buruştu- "senin adına mutluyum." Birden tüm gözlerin bir sirk gösterisi gibi üzerime dikildiğini fark ettim. "Elimde değil! Hormonlar yüzünden!" Düşünmeden haykırdım, sadece onların bakışlarından kaçmak istiyordum. Sözcükler ağzımdan çıktığı anda ne yaptığımı fark ettim.

Kız kardeşlerimin çeneleri düştü. Luca ve Nico'nun kaşları alınlarına kalktı. Annem arkamdan nefes nefese kaldı.

"Kahretsin. Sanırım kedi çantadan çıktı." Sahte bir kutlamayla kollarımı kaldırdım. "Sürpriz! Hamileyim."

Ailem kahkahalara boğuldu, Matteo beni göğsüne çekti ve başımın üstünü öptü. "Haberini vermenin yolu, kaygan," diye gürlledi saçlarıma yumuşak bir şekilde.

"Tamamen seni suçluyorum. Eğer senin spermin olmasaydı, beynim düzgün çalışabilirdi," diye karşılık verdim. Sofia beni açgözlü bir şekilde kucaklamadan önce ona şakacı bir gülümseme verdim.

Sonunda hepimiz içeri girdik. Bu sefer ceketimi çıkardım, çünkü artık saklayacak bir şey kalmamıştı. Matteo göğüslerime muzipçe sıırttı ve kız kardeşlerim de bana bakakaldı. Ben sadece başımı salladım ve yemek odasına yöneldim.

Alessia bize o sabah gerçekleşen doğum günü nişanını anlattı. Matteo ve ben doğum tarihimizi açıkladık ve doktor ziyaretinde öğrendiklerimizi ve gördüklerimizi anlattık. Sohbet hafifti ve kadehlerimizdeki şarap gibi akıp gidiyordu. Yani, onların bardaklarında. Ben su içtim.

Akşam yemeğinden önce Matteo ve ben, Sal hakkında öğrendiklerimizi aileme geçmişteki ilişkimini açıklamadan anlatmaya karar vermiştik. Açıklamanın bir parçası olarak bu gerekli değildi ve farkında olmadan olmasına izin verdikleri şeyle ailemi rahatsız etmenin bir yararı olmayacaktı. Yemek sona erdiğinde, Sal'ın Marco'nun ölümünden nasıl sorumlu olduğunu anlatmaya başladık. Oda anında ayıldı.

"Vegas'ta gördüğümünden beri ondan haber var mı?" Gözlerim babam ve kocam arasında dans ederken sordum.

"Orada araştırma yapan bir ekibim var," diye önerdi babam. "Onu ortaya çıkarmaya çalışmak için bölgedeki ortaklarımızla birlikte çalışıyorlar. Elimizde doğrudan bir ipucu yok ama hâlâ şehirde olduğuna inanmak için yeterli ikinci derece kanıt var."

Matteo şarap kadehini aldı ve koyu renkli sıvıyı karıştırdı. "Geçen hafta güneyde faaliyet gösteren bir Sicario kiraladım. Bana iki hafta içinde onu yakalayacağına söz verdi." Bir Sicario mu? Bu benim için yeni bir şeydi. Sicariolar karteller tarafından kullanılan acımasız suikastçilerdi. Pablo Escobar'ın yönetimi altında ortaya çıkmışlar ve o zamandan beri diğer örgütlere yayılmışlardı. Acımasızdılar, izlerini sürmek neredeyse imkânsızdı ve kesinlikle vahşiydiler. Kuzey Amerika örgütleri için nadiren çalışırlardı. Matteo böyle bir yardım alabilmek için çok büyük bir iyilik yapmış olmalıydı.

Kelimeler kifayetsiz kaldı. Tek yapabildiğim elini sıkmak ve sonsuz minnettarlığımı hissetmesini ummaktı.

Sohbetteki düşüşle birlikte akşam yemeği partimiz hızla dağıldı. Tuvalet bir kez daha gittim, daha görünmüyordum bile ama mesanem bir yüksük kadar küçülmüştü. Koridordaki banyodan çıktığımda babam beni ofisine çağırdı.

Kapının yanında beni bekliyordu ve ben içeri girdiğimde aramızdaki mesafeyi kapattı. İlk içgüdüm Sal hakkında paylaşmadığı daha fazla bilgiye sahip olduğu için endişelenmekti ama endişem yersizdi. Yaklaştığında gözleri yumuşadı, parmakları bana dokunmak istercesine seğiriyordu.

"Seni hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum," diye mırıldandı, sesi duygusallıktan kalınlaşmıştı. "Matteo'yla aranızda barış olmasını ummuş, hatta bunun için dua etmişim ama bu hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğim bir şey. Seni bu kadar iyi tanımasaydım, yemekte bize katılan genç kadının bizim Maria'mız olmadığını söyledim. Bunu çirkin bir şekilde söylemiyorum," diye açıklamak için acele etti. "Sadece gözlerindeki ışığı tekrar görmek için ettiğim dualar kabul oldu." Bakışları şüphe uyandıracak kadar cam gibiydi ve hormonlarıma zarar veriyordu. Ya da kim

bilir? Belki de bunun hormonlarla hiçbir ilgisi yoktu ve ben sadece yeni bir sayfa açıyordum. Sebep ne olursa olsun, kollarımı babama doladım ve ona sıkıca sarıldım. O da beni hemen kendi kucağına aldı, bir eliyle şefkatle başımın arkasını kavradı. Boğazım düğümlendi ama sonunda sesimi buldum.

"Her şey için teşekkür ederim.

Kadınların normalde rütbeler arasında kabul edilmediği zamanlarda bile beni dünyanıza kabul ettiğiniz için. Beni Tamir'e gönderdiğin ve sevdiğim şeyi yapmam için cesaretlendirdiğin için. Ve Matteo'ya bir şans vermem için beni zorladığınız için." Bazen, çocukken yaramazlık yaptığımda gerçeği söylemedikleri için aileme kızmakta zorlanıyordum ama onlar ellerinden geleni yapıyorlardı. Gerçekte neler olduğunu bilselerdi yıkılırlardı ve ben daha fazla acı yaymak için bir neden göremiyordum.

Sıcak bir gülümsemeyle yavaşça geri çekildi, kolları hala beni yakın tutuyordu. "Yakında öğreneceğin gibi bir ebeveynin sevgisi ölçülemez."

"Burada her şey yolunda mı?" Matteo koridordan araya girdi.

Beni kontrol edeceğini bilmeliydim. "Evet, yola çıkmaya hazırlanıyorum. Hazır mısın?" Babamın yanından ayrıldım ve kolumu Matteo'nun beline doladım.

"Hazır." Babamın elini sıkmak için uzandı, ikisi arabaya gitmeden önce anlamlı bir bakış paylaştılar.

Ben babamla ziyaretteyken diğerleri çoktan gitmişti, bu yüzden bizim arabamız ön sürücüdeki tek arabaydı. Geçmişte, bir erkeğin bir kadın için arabanın kapısını sanki kendisi yapamıyormuş gibi açmasını hep saçma bulmuşumdur. Matteo yolcu tarafına gelip anahtarlarını çıkardığında, bunun bir kapı açma mekaniğinden çok daha fazlasını kapsayan bir jest olduğunu fark ettim. Bu bir özen ve bağlılık ifadesiydi. Korumanın ve çalışkanlığın. Bunun benim yeteneklerimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Matteo'nun bana bakma arzusuyla ilgiliydi.

Bir koruyucuya ihtiyaç duyma ihtimaline her zaman içlerlemiştim ama şimdi bir koruyucum olduğu için kendimi ne kadar hafiflemiş hissettiğimi fark ettim. Düştüğümde beni yakalamak için her zaman yanımda olacağını bildiğimden, kendim olmakta ne kadar özgürdüm. Evliliğin özgürlüğümün sonu olacağına inanmışım ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Matteo'nun hayatımdaki varlığı bana varlığından bile haberdar olmadığım bir güç ve güven verdi.

Arabamın kapısını açtığında, koltuğuma kaymak yerine yüzümü ona döndüm. Bakışlarımı göğsümde genişleyen duygu kabarmasıyla doldurdum ve kalbimin yol göstermesine izin verdim. "Seni seviyorum," diye nefes aldım gecenin keskin havasına.

Birkaç acı dolu kalp atışı boyunca etrafımızdaki tek ses uzaktaki arabaların motorlarından geliyordu. Matteo'nun yüzü esrarengizdi. İçimde bir şüphe filizlenmeye başladı ama daha kök salamadan Matteo'nun dudakları dudaklarıma yapıştı. Dudakları beni içine çekip yutarken elleri saçlarıma dolandı.

Birbirimize sarıldık, daha fazlası için çaresizdik. Sadece hava alma ihtiyacımız bizi ayıracak kadar güçlüydü. Nefesimizi tuttuğumuzda Matteo alnını benimkine yasladı. "Seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Bunun olmaması gerekiyordu ama şimdi sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Bu kez, dudaklarım onunkilerle buluştuğunda, öpüşmemiz yavaş ve şefkatliydi. Bir söz. Sonsuza dek sürecek bir söz.

Evlilik yeminlerimiz resmi ve senaryoluydu, ama öpüşmemiz ham ve çok daha anlamlıydı.

Ayrıldığımızda gözümün kenarından tek bir damla yaş süzüldü. Matteo başparmağıyla gözyaşımı sildi ve ben bir kahkaha attım.

"Sikerim bu hormonları," diye takıldım, havayı yumuşatma ihtiyacı hissediyordum. Kısa sürede uzun bir yol kat etmişim ama hâlâ Maria'ydım.

Dudakları hınzır bir sırıtişla geriye çekilirken Matteo'nun gözlerini ağır dozda şehvet kapladı. "O hormonları sikeceğim. Bütün gece benimle dalga geçtiğin bu güzel çift D'lerin arasına sikimi

sokacağım. Şimdi arabaya bin," diye emretti kıcıma vururken. "Karımla sevişmek istiyorum."

Bölüm 25

Maria

*Marco Vincenzo Gabriel Genovese,
20 Eylül 1991'de doğdu, 8 Kasım 2002'de öldü.
Ölçülemeyecek kadar sevildi, asla unutulmadı.*

Bir hafta sonra, ölüm yıldönümünde Matteo'yla birlikte kardeşimin mezarı başında durduk. Onu her yıl doğum gününde ve ölüm gününde ziyaret ettim. Aradan geçen onca yıla rağmen hiçbir zaman kolaylaşmadı. Parçalanmış ve tekrar tekrar bir araya getirilmiş yamalı kalbim, mezar taşına kazınmış kelimeleri her okuduğumda kekeliyor ve çatlıyordu.

Hepimiz gibi ben de kardeşimi her nefesimde sevmiştim ama bu yeterli değildi. Çok genç yaşta acımasızca aramızdan alınmıştı. Hayatlarımıza devam etmeye çalışmıştık ama yakın zamana kadar hiçbirimizin bunu başarabildiğinden emin değildim. Sanki hepimizin hayatı aynı anda bir dönemece girmiş ve sonunda bizi asıl hedefimize geri döndürmüştü.

İlahi müdahaleye inandığımdan emin değildim, ama itiraf etmeye hazırdım, hayatlarımızdaki son değişiklikler gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu. Sanki planlanmış gibiydiler. Daha yüksek bir güç tarafından yardım edilmiş gibi.

Eğildim ve mezarının üzerine bir paket sakız ve bir yığın hokey oyuncusu kartı koydum. Her geldiğimde onun için bir şeyler getirirdim. Ayrıldığımda bu hediyelere ne olduğunu bilmiyordum - büyük ihtimalle bir bekçi onları torunlarına vermiştir- ama umurumda değildi. Mesele bu değildi. Bu benim unutmadığımı söyleme şeklimdi.

"Hokey hayranı mısın?" Matteo usulca sordu.

"Evet, özellikle de Rangers tabii ki. Daha üç yaşındayken babamın omzunda bir fotoğrafı vardı, ikisi de Rangers forması giyiyordu, yıllar önce kupayı kazandıklarında. O öldükten sonra babam hiç maç izlemedi."

"Harika bir çocuğa benziyor."

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Bazı çocuklar serseridir, özellikle de ağabeyleri. Ama Marco her zaman küçük kız kardeşleri için ne kadar önemli olduğunu anlamış gibiydi. Kesinlikle mükemmel değildi," diye ekledim şakayla. "Ama bir erkek kardeşte isteyebileceğimiz her şeye sahipti."

Marco'nun parçalarını Matteo ile paylaşmayı seviyordum. Marco hâlâ hayatta olsaydı, ilişkimiz nasıl başlamış olursa olsun, evlendiğim adamı onaylayacağından emindim. Bu düşünce serin Kasım sabahında içimi ısıttı. Normalde ziyaretlerimde mezarlıktan ayrılır ve günlerimi kara bir halsizlik bulutu altında acı çekerek geçirirdim. Bu kez Matteo'nun da bana katılmasıyla, durumun böyle olmayacağını söyleyebilirdim.

Kardeşimden ayrıldığım için üzgündüm ama hayatımda acının ötesini görmeme yardımcı olacak kadar neşe de vardı.

Kardeşıme benim için yaptığı her şey için kalbimin derinliklerinden teşekkür ettim. Ayrıca ölümünün bana getirdiği huzur için ondan af diledim. Stefano'nun hayatımdaki varlığının devam etmesi anlamına gelse bile onu hayatta tutacağımı bilmesi için dua ettim.

Matteo'nun cebinden titreşimli telefonunu çıkardığını görmek için döndüğümde gözyaşları boğazımı yaktı.

"Evet." Dudakları inceldi ve çenesini düşürdü. "Akşam olmadan orada oluruz." Telefonu kapattı ve acımasız bir katilin gözleri benimkilerle buluştu. "Sal elimizde."

Dizlerim rahatlamayla titredi. Başardık. İşlediği suçların cezasından kaçamayacaktı.

Kardeşimin mezarına baktım, bize yardım eden ilahi bir güç olduğundan her zamankinden daha emindim ama beklediğim bu değildi.

Teşekkür ederim, Marco. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum.

Ticari bir havayolunda zaman kaybetmek istemediğimiz için özel bir jet kiraladık ve bir saat içinde havalandık. Bu bize tercih ettiğimiz silahları yanımızda getirme imkânı da sağladı ki bu da cazip bir bonus oldu. Babama söylemeyi tartıştık ama söylememeye karar verdik. Sal'ı kendisi öldürmek isteyebilirdi ve bu durumda bencil davranıp kendi ihtiyaçlarımı ön planda tutacaktım. Sal benimdi ve bundan kimse için vazgeçemezdim.

Sicario'yla, evlerin modern, çerez kesici banliyölerde olduğu gibi birbirine girmedeği, zararsız, eski bir mahallede yer alan küçük bir evde buluştuk. Beklediğimden daha gençti. Hatta yakışıklıydı, eğer erkeklerinizde sert ve acımasız bir nitelikten hoşlanıyorsanız. Sadece bize arka taraftaki yatak odasını gösterecek kadar uzun kaldı ve ses çıkarmadan yan kapıdan çıkıp gitti.

"Onun hizmetlerini nasıl elde ettiğinizi bilmek istiyor muyum?" Matteo'ya sordum.

Dolambaçlı sırtışı omurgamdan aşağı şehvetli bir ürperti gönderdi. "Bilsen bile sana söylemezdim." Başımı salladım ve konuyu daha sonraki bir tarihte tekrar ele almak üzere not aldım.

Çizilmiş, içi boş ahşap kapıya yaklaştık ve silahlarımızı çıkardık. Matteo'nun önden gitmesine izin verdim, bu kadar çok şey tehlikedeyken bir tartışma istemedim. Kapıyı iterek açtı ve sözüne sadık kalan Sicario, Sal'ı bir sandalyeye bağlamış ve boş odanın ortasında ağzını kapatmıştı.

Bok gibi görünüyordu. Sal, yakışıklılığı, parası ve dışa dönük kişiliği sayesinde yarı yaşındaki kadınları elde edebilen o kendini beğenmiş adamlardan biriydi. Şu anki karısı benden daha yaşlı değildi. Kalın bir sakal tabakası, kafasındaki asi bukleler ve muhtemelen yerel Goodwill'den alınmış terden sıırıslı olmuştur yırtık pırtık kıyafetleriyle Sal neredeyse tanınmaz haldeydi.

Ona doğru bir adım attım ve ailemi yok eden adama ters ters baktım. Haklı nefret tenimi dağladı. Hayatımı parçaladığı gibi bedenini de parçalama arzusu o kadar büyüktü ki, parmaklarım ihtiyaçtan seğiriyordu. Sakatlamak için. Cezalandırmak için. İntikamımı almak için.

Ama sonuç bu kadar kritikken sinirlerimin hareketlerimi belirlemesini istemiyordum. Ailemin karşı karşıya kaldığı yanlışları açık bir zihinle ele almak istedim, böylece Sal öldükten uzun süre sonra durumu nasıl ele aldığımdan memnun hissedecektim.

Öfkemi okşayarak canavarı sakinleştirdim, ta ki pençelerini kınına sokana kadar, kuyruğunu bir kızgınlık gösterisiyle salladı. Sal'in ağzına tıklmış bez parçasının bir köşesini çimdikledim, pis kumaşa dokunmak zorunda kaldığım için iğrenerek hırladım. Elimi çekip kurtarmadan önce durakladım.

Sal'in ihanetleriyle ilgili pek çok soru işareti vardı - hem yıllar önce kardeşimin ölümüne neden olan tuzağı hem de babamın patronluk pozisyonunu ele geçirmek için yaptığı son girişim. Her şeyin açgözlülük ve güç hırsından kaynaklandığına emindim. Bunu ondan duymak bir şeyi değiştirir miydi?

Sal Amato zehirliydi; düşüncede, sözde ve eylemde. Neden bu zehirin bir zerresinin bile serbest kalmasına izin verelim?

"Biliyor musunuz? Bunun ortaya çıkması için bir sebep yok." Paçavrayı boğazının derinliklerine ittim. "Ne söyleyeceğin umurumda değil. Konuşma sırası bende."

İnlemeye başladı, ben de yumruğumu suratına indirdim. Duygusuz. Amaca yönelik.

"Stefano Mariano'nun öldüğünü bilmek ilginizi çekebilir," diye teklif ettim, eşit ve gerçekçi bir tavırla. "Kendini çok karanlık, çok yalnız bir köşeye yerleştirmişsin Sal Amato. Dışarıda sana yardım etmek isteyen tek bir kişi bile yok. Tanıdığın herkesten çaldın, yalan söyledin, aldattın ve ihanet ettin. Şimdi de kendi mezarını kazdın." Odaya girdiğimde yere bıraktığım çantaya doğru bir adım attım. Matteo çantanın yanında duruyordu ama araya girmek için hiçbir harekette bulunmadı. Bu benim köpek ve midilli şovumdu ve bunu benden almaya niyeti yoktu.

Kapağını açmak için bir şifre kullanarak siyah metalik bir kutu çıkardım. Çantadan bir silah çıkarıp yavaşça namluya susturucu takmaya başlarken, "Bunu uzatmayı düşündüm," diye devam ettim. "Ama bütün uçuş boyunca düşündükten sonra buna değmeyeceğine karar verdim. Ne zamanıma ne de öfkeme değmezsin." Ayağa kalktım ve silahın emniyet mekanizmasını kapattım. "Sen kuduz bir köpekten farksızsın ve artık senin acına son vermenin zamanı geldi."

Silahı kaldırdım, bakışlarım buz gibi ve kopuktu. Sonra tetiği çektim ve sağ diz kapağının silahımdan çıkan bir sesle patlamasını izledim. Sal pis paçavraya doğru feryat etti, tıkanmış nefes yolunun ötesinde kıvranıyor ve nefes nefese kalıyordu.

"Tamam, belki de yalan söyledim. Biraz daha uzatacağım." Dudaklarım kindar bir sırıtişla yukarı kıvrıldı. "O kaçırdığın ve işkence görmesine izin verdiğin kız kardeşim Alessia içindi." Tekrar nişan aldım, bu sefer sol dizine tek bir el ateş ettim. "Bu da lanet bir et dolabında ölüme terk ettiğin Sofia için." Bir atış daha, bu sefer sağ omzuna. "Her fırsatta ihanet ettiğin babam için." Bir kurşun daha, bir omuz daha. "Benim için. Bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Sal'ın başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, vücudu kan kaybederken zihni bir acı denizinde yüzüyordu.

Birbirimizden birkaç santim uzaklaşana kadar öne çıktım, sonra dikkatini tekrar bana çekmek için yüzüne bir şaplak attım ve eğilerek yumuşak bir sesle konuştum. "Bu da Marco için. Ruhun cehennemde çürüsün." Geri adım attım ve silahımı kaldırarak gözlerinin arasına son bir kurşun sıktım. Başı geriye doğru sekti, sonra vücudu yaşam mücadelesini bırakırken yana doğru düştü.

Eskiden amca dediğim adamın parçalanmış cesedine baktım ve göğsüme bir sıcaklık doldu.

İntikam almak isteyen bir adamın iki mezar kazması gerektiğini söylerler - ruhunuza verilen zarar nihai sonuca değmez. Ben saçmalık dedim. Hayatımda Sal'in cansız bedenini sandalyeye bağlı görmekten daha tatmin edici, daha coşkulu bir şey yaşamamıştım.

Evet, intikamımın bir kısmı hayatıma devam etmek ve onun eylemlerinin bana zarar vermeye devam etmesine izin vermemektir, ancak eski moda intikam için söylenecek çok şey vardı.

Karma bir orospuydu ve adı Maria De Luca'ydı.

Sonsöz

Matteo

"Bebeğim, gitmeye hazır mısın?" Bir saatten fazladır Maria'yı bekliyordum. Eğer acele etmezsek, ciddi şekilde geç kalacaktık.

"Ne tür bir kalpsiz inek düşününü kız kardeşinin doğum tarihinden iki hafta önce planlar?" Paytak adımlarla mutfağa girerken tısladı. "Zamanlaması ve bu sirk çadırı gibi nedime elbisesi yüzünden Alessia'nın benden nefret ettiğine eminim. Şuna baksana, daha Nisan ayındayız ve terlemeden duramıyorum. Üç kez saçımı düzeltmeye çalıştım, iki kez yüzümdeki nemi almak için o küçük bezlerden kullandım ve kuru iç çamaşırı giymekten vazgeçtim."

Yüzümde oluşan sırtıtmaya engel olamadım. "Islak külotun var mı?" Müstehzi bir şekilde sordum. "Ter, Matteo. O kadar çok tere batırılmış külotlar ki, bir gün tuzdan kaskatı kesilecekler. kuru."

Başımı salladım. Ne kadar büyük olduğunu düşünürse düşünsün, çok sevimli ve çok seksiydi. Büyüyen bebeğimizle dolu yuvarlak karnından ve muhteşem, şiş memelerinden daha güzel bir şey hayal edemiyordum.

Onu kendime çektim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "O zaman eve gider gitmez seni soymamız gerekecek. Terli bir külot giymeni istemeyiz."

"Ben bir fil kadar büyükken nasıl seksi düşünebiliyorsun?"

"Oh..." Düşündüm. "Konu sen olunca her zaman seksi düşünebileceğime eminim."

Kimi kandırıyordum ki? Hamile seksi inanılmazdı. Maria spor salonunda istediği kadar spor yapamıyordu, bu yüzden beni ve sikimi stres atma kaynağı olarak kullanıyordu. Şikayet etmemiştim. Aslında, spor salonuna geri döndüğünde ders dışı zamanımızı özleyecektim. Hatta stüdyodan izin almamış olsaydı, onunla birlikte gidip Tamir'le antrenman yapmayı bile düşünmüştüm. Mükemmel bir eğitmen olmasının yanı sıra, ilk buluşmamızda bana ince bir tehdit savurduğunda saygımı kazanmıştı. Hayatta gerçekten çok az şeyden korkardı ve Maria onun için dünyaları düşünürdü

-Her ikisi de ona saygı duymak için sebeplerdi. Nereye kaybolduğundan ya da onu şehirden neyin götürdüğünden emin değildim ama umarım başı belada değildir. Gerçi baş edemeyeceği bir bela olduğundan da şüpheliydim.

Maria soluk soluğa kıkırdadı ve başını sallamaya başladı ki gözleri birden fincan tabağı gibi irileşti. "Oh, lanet olsun." Aşağı baktı, elbisesinin yere kadar uzanan eteğini yukarı çekti ve ayaklarının dibinde hızla büyüyen su birikintisine baktı.

"Oh, kahretsin," diye koroya katıldım.

Gözlerimiz kilitlendi, yüzlerimizdeki şaşkınlık ve hayret ifadeleri birbirini yansıtıyordu. "Bu senin suyun, değil mi?" Ben sordum.

"Hayır, Matteo, sadece altına işiyorum," diye karşılık verdi.

Başımı salladım, alaycılığından hiç etkilenmemiştim. "Tamam, lanet olsun. Bir bebeğimiz olacak." Anahtarları almak için döndüm, sonra da tam da bu durum için hazırladığımız çantaya koştum. Döndüğümde Maria hâlâ aynı yerde duruyordu. "Yürüyebilir misin?"

"Ah... Sanırım." Bir adım atmaya başladı, sonra geri çekildi. "Kahretsin, nereden geliyor bu?"

Çok fazla sıvı var. Bana bir havlu ya da duş perdesi lazım.

bebek bezi."

Havlu. Aldım. Çamaşır dolabına koştum, ulaşabildiğim her havluyu aldım.

Plaj havlularından birini alıp bacaklarının arasına soktu ve elbisesini dizlerinin etrafında topladı. Güvence için bana baktığında kendimi kaybettim. Kendime engel olamadım. Bu hayatımda gördüğüm en komik şeydi.

Önce gözleri öfkeyle büyüdü, ama sonra kendine baktı ve karnının derinliklerinden kendi histerik kahkahası yükseldi. "Tanrım, beni güldürme - bu sadece daha fazla sıvıyı dışarı iter," dedi kıkırdama nöbetleri arasında.

Sonunda sakinleştim, ellerimden birini serbest bırakarak onu ensesinden kavradım ve yüzünü kendime çektim. "Siktir, seni seviyorum."

Sırttı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Bir bebeğimiz olacak," diye fısıldadı.

Dudaklarını dudaklarıma götürdüm, onu dizginlenemez bir hayranlıkla öptüm, sonra yavaşça geri çekildim ve gülümsedim. "Bunu sadece düğüne gitmekten kurtulmak için yaptın, değil mi?"

"Sanırım işçiliğin avantajları var."

İki saat sonra Maria'nın düğündeki herhangi biriyle memnuniyetle yer değiştirebileceğinden emindim. Arabaya doğru uzun bir yürüyüşten sonra hastaneye giriş yaptık. Doğum sancısı çektiği doğrulandı ama herhangi bir kasılma hissetmiyordu. Otuz dakika sonra, neredeyse tamamen genişlemişti ve acı içinde çığlık atıyordu. Hemşire bize epidural için zamanı kaçırdığımızı söyledi. Bebeği ağrı kesici almadan doğuracaktı. Tüm aile düğündeydi, hepsi telefonlarını sessize almışlardı ve Maria'nın doğumunun bu kadar hızlı ilerlediğinden habersizlerdi.

Bir bebeğimiz olacaktı ve bunu kendi başımıza yapacaktık.

Güzel karım, bebek doğmadan önce tam yirmi dakika boyunca ıkındı ve güçlü ciğerlerinin en üstünden çığlık attı. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştım, belki de doktorun "Kız oldu" demesi dışında.

Cinsiyetini öğrenmemeye karar vermiştik. Maria erkek istiyordu ama ben bir kızıdan daha mükemmel bir şey hayal edemiyordum. Saçları gür ve siyahtı, annesinin tıpatıp aynısıydı. Ve daha da önemlisi, göbek bağıını öfkeyle yumruğuna sıkıştırmış bir şekilde doğdu; tıpkı Maria gibi küçük, vahşi bir savaşçıydı.

Ona olan sevgim anlık ve mutlaktı.

Hemşireler tüm ölçümlerini ve hayati değerlerini aldıktan sonra onu temizlediler, bir havluya sardılar ve minik kundağı bana teslim ettiler. Onu Maria'ya götürdüm ve ikimiz de yarattığımız mucizeye huşu içinde baktık.

Maria gözlerini kızıımızdan ayırmadan, "Senin için de uygunsa ona ne isim vermek istediğimi biliyorum," dedi.

"Sadece bir erkek çocuk için plan yaptığını sanıyordum."

Omuz silktili. "Bir acil durum planı üzerinde düşünüyordum." Gözlerini bana doğru kaldırdı, gözlerinin mavisi umut ve sevgi dolu ılık bir yaz gökyüzünü andırıyordu. "Gabriella Angelina De Luca. Marco'dan sonra Gabriella ve annen için de Angelina."

Gülümsedim, görüşüm nemden bulanıklaşmıştı. "Bu mükemmel. Sen de mükemmelsin. Bize bu değerli hediye verdiğiniz için teşekkür ederim. İkinizi de hayatım pahasına koruyacağım. Yemin ederim."

Önce küçük Gabby'yi sonra da annesini öptüm, yaşayan en mutlu adam olduğumdan emindim.

Son... şimdilik.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.